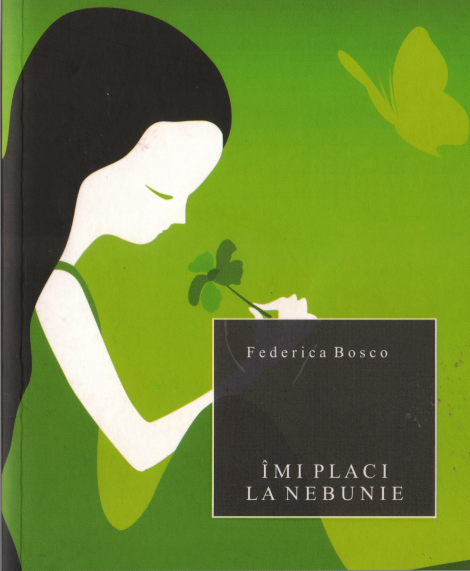

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Federica Bosco

ÎMI PLACI
LA NEBUNIE

MI PIACI DA MORIRE

Federica Bosco

Copyright © 2005 Federica Bosco, Italy.

ÎMI PLACI LA NEBUNIE

Federica Bosco

Copyright © 2009 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOSCO, FEDERICA

Îmi plac la nebunie / Federica Bosco ; trad.: Radu Gâdei; –
București, ALLFA, 2009

ISBN 978-973-724-205-1

I. Gâdei, Radu (trad.)

821.1 31.1-31=136.1

Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.
All rights reserved. The distribution of this book outside Romania,
without the written permission of ALLFA, is strictly prohibited.
Copyright © 2009 by ALLFA.

Editura ALLFA:

Bd. Constructorilor nr. 20 A,
sector 6, cod 060512– București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Departamentul distribuție:

Tel.: 021 402 26 30; 021 40226 34
comenzi@all.ro

Comenzi la:

www.all.ro

Redactor:

Olimpia Novicov

Design copertă:

Andra Penescu

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Federica Bosco

ÎMI PLACI
LA NEBUNIE

Traducere de Radu Gâdei

EDITURA ALLFA

*Cartea aceasta este dedicată tuturor
acelora care au un vis (sau mai multe) și,
de asemenea, tuturor acelora care,
atunci când au aflat de apariția cărții
m-au întrebat: „Ți-o publică ei, așa,
pur și simplu, sau o plătești tu?”*

UNU

Deșteptătorul sună și mă lupt să ies de sub puterea somnului de dimineață.

Deschid ochii: miercuri, muncă, David. În ordinea aceasta. Nu cred că am să mai pot suporta încă o zi la fel.

Închid din nou ochii și încerc să mă concentrez: poate că dacă o să fac un efort, am să-mi pot schimba viața cu aceea a lui Jennifer Lopez sau chiar și cu aceea a tipului pe care ea l-a angajat doar ca s-o ajute să-și dezbrace pardesiul la o petrecere.

Nu merge. Habar n-am de ce.

Mă scol din pat și-mi văd mutra în oglindă și așa înțeleg de ce n-am mai avut de secole întregi o relație stabilă.

Mă privesc și din profil și îmi sug burta. Încerc să fac la fel și cu șoldurile, dar nici vorbă să reușesc.

Am obosit deja.

Cobor ca să pun de cafea.

– Bună ziua, frumoaso! îl aud pe Mark de undeva din spatele meu.

Nu mă las provocată. Locuiesc de un an împreună cu un homosexual și cu o cântăreață de jazz care se crede un

fel de Billie Holiday doar pentru că este de culoare, și jur că nu-mi este ușor să-i suport.

Îndrug ceva potrivit ca să-i dau de înțeles că ar trebui să mă lase în pace, dar el se pornește să turuie și nu mai tace o bună bucată de timp, în timp ce eu încerc să nu-l iau în seamă și visez că nici nu mă aflu acolo, în bucătăria aia infectă, ci pe puntea unui yacht de douăzeci și cinci de metri, bând o piña colada cu George Clooney – nu cumva o fi cam devreme ca să beau piña colada? – și, nici una, nici alta, el se apropie ca să mă sărute, tresar de emoție și îmi vărs cafeaua clocotită pe singura mea bluză albă.

– Nuuuu! Și ce mă fac acum? strig disperată.

Mark râde ca un isteric, eu reușesc să-mi înfrânez un instinct ucigaș.

– Poți să povestești că un bețiv a vomitat pe tine în metrou și că pe urmă ai fost atacată de o haită de lupi atrași de miros!

– Nu-i destul, o să-mi spună că dacă sunt în stare să mă țin pe picioare, pot să-mi și cumpăr o bluză nouă!

În paranteză fie spus, lucrez într-un magazin faimos de stofe prețioase și obiecte de artă ținut de două surori care sunt cam de vârsta lui Nefertiti.

Toată lumea le spune Miss H și Miss V, dar eu le spun în sinea mea „mătușile” pentru că sunt versiunea satanică a acelor „dragi mătuși” din *Arsenic și dantelă veche*.

Eu le urăsc pe ele, ele mă urăsc pe mine, însă am nevoie de postul acesta, iar ele nu găsesc pe nimeni alta dispusă ca mine să fie tratată precum un câine.

Apare și Sandra, cântăreata, anunțată de clinchetul unui clopoțel pe care-l are în permanență legat la gleznă. Spune că o ajută să țină la distanță energiile negative, dar mie îmi amintește de „cioclii” ciumei din *Logodnicii...*

– Vrei și tu niște cafea? o întreb. Dacă storc bluza asta, sunt sigură că iese cel puțin un litru.

– Nu, mulțumesc, o am pe a mea, organică, și nu aruncați și de data asta zațul fiindcă diseară este lună plină!

Special am întrebat-o. Înțelegeți acum de ce este așa de greu?

Când m-am hotărât să închiriez împreună cu alții un apartament, mă gândeam că ar putea fi ca într-un episod din *Prietenii tăi*. Mă numesc Monica și lucrul acesta care la început mi se părea de bun augur, de la o vreme a devenit un adevărat coșmar: când ai vrea să fii singură și ceilalți au musafiri, când îți dai seama că s-au isprăvit toți biscuiții cu ciocolată și nu ți-a mai rămas niciunul sau când constăți, întotdeauna prea târziu, că s-a terminat hârtia igienică și nimeni nu s-a învrednicit să pună un sul nou.

Nu-i mai puțin adevărat, totuși, că în clipele cele mai grele, există întotdeauna cineva gata să te asculte.

– Mark, a sunat mama ta aseară, spune că dacă nu-i dai înapoi eșarfa de la Prada, te reclamă la poliție pentru furt! spune Sandra.

– Dar nu poate să facă așa ceva!

– Cum să n-o facă, nu-ți aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată când ți-a împrumutat mașina? A venit cu macaraua a doua zi și a luat-o din fața casei, de ai crezut că ți-a furat-o cineva!

– Și se mai spunea că Joan Crawford era o mamă rea! spune Mark.

– În fond, i-ai spus în direct la televiziune că ești gay, la emisiunea aceea, așa că las-o acum o vreme să rumege ideea!

– Eu plec cu depresia mea cu tot, cu atât mai mult cu cât știu că o să am parte de încă o zi groaznică... Mă simt

ca răușca cea urâtă! îi spun și chiar sunt încredințată de asta.

Sandra mă îmbrățișează și, pentru o clipă, mă simt mai bine.

Este atât de molatică și maternă că îmi redă parcă încrederea în mine. Miroase a mare, a locuri îndepărtate, totul învăluit în combinația groaznică de paciuli și ulei de cocos cu care se dă mereu pe piele.

Sandra s-a născut pe o insuliță din Caraibe unde a trăit până la doisprezece ani, când mama ei l-a cunoscut pe Peter, un ofițer din Marina britanică.

Peter s-a căsătorit cu mama ei într-una din acele ceremonii în care toți cei de față cântă Gospel și strigă Aleluijah, așa cum se poate vedea în filme.

A luat-o cu el la Londra și au trăit fericiți o vreme, până când, într-o zi, un cancer l-a luat de lângă ea.

Când Sandra cântă, spune întotdeauna că Peter se află lângă ea și o ține de mână.

Și eu sunt gata s-o cred.

Ies din casă și plouă.

Mă simt tristă și am senzația că mă învârtesc în gol ca un șurub cu filetul tocit.

Credeam că oamenii care locuiesc în New York n-ar putea avea parte de asemenea senzații.

Am venit aici pentru că, la fel ca toți cei care vin în America, am un vis în sertar și o doză nerușinată de inconștiență, dar mi-am imaginat că totul va fi altfel: că voi avea un post foarte bine plătit în televiziune, o mulțime de prieteni nemaipomeniți și un iubit minunat.

Am tendința bolnăvicioasă de a-mi trăi viața ca și cum ar fi un film, altfel n-aș fi părăsit Italia, un logodnic aproape

oficial, asigurarea socială și un post sigur, la treizeci de ani, pentru a lua totul de la capăt.

Când mă gândesc la ceea ce am lăsat în urmă simt o descărcare de adrenalină... apoi simt că mă cuprinde panica!

Mă gândesc mereu la povestea mea de dragoste cu David și mă întreb unde am putut greși, pentru că pe undeva am greșit, altfel nu mă putea părăsi așa cum a făcut-o.

Ne-am cunoscut la o cină în casa unor prieteni de-ai mei, Judith și Sam. Imediat ce l-am văzut, mi l-am imaginat jucându-se cu copiii noștri minunați pe pajiștea din fața micii noastre vile.

Era bărbatul pe care mi-l dorisem, așa cum îl visasem dintotdeauna: frumos, solar, cu umeri pe care se putea sprijini întreaga lume, ochi verzi, păr castaniu tuns foarte scurt și o cicatrice foarte simpatică pe buza de sus. Era perfect.

La fel gândea și prietena lui.

David mă atrăgea atât de mult, încât faptul că era logodit de zece ani nu mă îngrijora câtuși de puțin, mi se părea doar un amănunt ne semnificativ.

De altfel, aveau probleme. Era un semn neîndoielnic.

Tricoul pe care-l purta, cu înscrisul „U.S. A.R.M.Y. probabil că era și el un mesaj cifrat: FOLOSEȘTE-MĂ.

Dar n-aveam habar cum să mă dau pe lângă el.

Îl priveam atât de pierdută, că prietena mea, Judith, care stătea lângă mine, mă călca mereu pe picior pe sub masă.

La sfârșitul cinei, când logodnica lui era la baie, prinzând curaj după vreo trei doze de gin tonic și jumătate de litru de vin alb, m-am apropiat cu nonșalanță de el și l-am întrebat dacă puteam să-l sun din când în când. Iar

el, poate încurajat de jumătatea lui de vin alb, mi-a spus că da.

În acel moment mi-a venit să leșin.

Și așa a început relația noastră vinovată, iar după o lună de mesaje și telefoane, s-a hotărât în sfârșit să iasă cu mine.

Când ajung în momentul acesta al povestirii, mintea mi se blochează pentru că atunci ar fi trebuit să-mi cosgura sau să-mi pun în ghips degetul mare drept – cel cu care scriu mesajele – dar, din păcate, n-am făcut nimic de felul acesta.

De fapt, nu-mi păsa de clandestinitate, în fond trebuia să ne cunoaștem, și viața noastră comună se desfășura în principal într-o cameră – dormitorul – dar când mi-am dat seama că, în ciuda promisiunilor lui, n-o va părăsi niciodată, m-am dezlănțuit.

L-am bombardat cu nenumărate telefoane, i-am făcut o mulțime de scene de gelozie, l-am chinuit cu mesaje, mă rog, am fost o pisăloagă perfectă!

Așa că, într-o seară, mi-a spus că nu mai puteam continua astfel.

Nimic mai mult!

Povestea asta s-a terminat de șase luni, mă prefac că mi-a trecut, și sper în continuare că el se va întoarce la mine.

Cei zece ani în care n-am pierdut niciun episod din *Dragoste și putere* m-au învățat că orice este posibil.

Mark și Sandra, colocatarii mei, îmi pregătesc pe șest tot felul de combinații.

Într-o seară m-au convins să ies cu un bărbat „cultivat, elegant și rafinat” și abia după aceea au adăugat: „ceva mai în vârstă”.

Abia când m-am dus să-i deschid ușa, mi-am dat seama cât de matur era... aproape că putrezise.

Am aflat mai târziu că era bunicul lui Mark.

În seara aceea am chemat macaraua ca să-i ia mașina, făcându-l să creadă că de vină fusese mama lui, dar și ea putea să fi făcut asta la fel de bine.

Acum mai trebuie să mă răzbun doar pe Sandra, și să-i spun că a căutat-o Madonna.

De cum intru în magazin, mă izbește drept în față un miros de colonie amestecată cu pipi de pisică anunțându-mi prezența mătușilor care, ca de obicei, croncănesc în camera din spate.

– „Greșești, Victoria, mătușa Eleanor s-a măritat a doua oară cu unchiul William, după ce Julius a fost amestecat în afacerea tripourilor clandestine”, spune Miss H.

– „Nici vorbă despre așa ceva, Hetty, acela nu era Julius, ci Sir Hector II, iar mătușa Eleanor s-a măritat a doua oară cu Raphael McPhee, irlandezul, pe când unchiul William s-a însurat cu sora mai mică a mătușii Eleanor, Bettina, care a murit de variolă”, spune Miss V.

– „Sunt sigură că n-a fost așa, dacă mama ar fi fost aici ți-ar fi spus-o și ea. Raphael s-a însurat cu Corina care le-a născut pe cele două gemene...”

Locul acesta este, puțin spus, un cuib al fantomelor.

Cele două „mătuși” trăiesc aproape pe întuneric ca să nu cheltuiască banii „fără rost” și, în ciuda iernii foarte aspre, încălzirea este dată aproape întotdeauna la zero.

În unele zile mă aștept să-l văd apărând de undeva pe contele Dracula care vine să-și cumpere stofă pentru o mantie nouă...

Se pare că prin anii patruzeci, mătușile erau două fete foarte curtate în înalta societate din New York, dar mama

lor refuzase de fiecare dată să le mărite cu cineva care nu făcea parte, nici mai mult nici mai puțin, din familia regală engleză.

Așa încât, una după alta, toate partidele bune... dispăruseră într-o clipă, iar Miss V și Miss H n-au mai avut altceva de făcut decât să se îngrijească de îndărătnica lor mamă care nu le-a părăsit decât pe la vârsta de nouăzeci și șase de ani, când era de-acum prea târziu ca vreuna dintre ele să-și mai refacă viața.

O asemenea soartă ar fi înăcrit pe oricine și așa se face că acum îi tratează cu un amestec ucigător de aroganță și dispreț pe toți cei care lucrează cu ele.

În schimb, se poartă foarte frumos cu câinii.

Și cu Stella.

Alaltăieri i-au dat unui maidanez prânzul meu, chiar în castronul pe care-l aveam pentru cuptorul cu microunde.

Când îmi aduc aminte de asta, iar mă bufnește plânsul.

De îndată ce dau cu ochii de mine, citesc în privirea lor satisfacția celui care știe că poate avea întotdeauna ceva de zis: aceeași privire ca a pisicii care este pe punctul de a-și mânca șoarecele abia prins.

Și spuneți-mi dacă asta mai e viață.

Singura satisfacție mi-o mai dă faptul că, în ziua în care voi deveni celebră, am să mă întorc în Italia și am să povestesc despre asta la *Maurizio Costanzo Show*... dacă o mai exista atunci.

– Ce-i cu bluza asta pe dumneavoastră? întreabă Miss V.

– Da, ce-i cu bluza aia?

– N-ai dormit acasă astă-noapte? insinuează Stella, colega mea vopsită roz-căpșună, favorita mătușilor, pe care

eu am poreclit-o în sinea mea „Stalla”, gândindu-mă că nimeni nu știe că în limba mea înseamnă „grajd”.

– Nu, este din cauză că... și nu reușesc să-mi termin fraza pentru că rămân orbită de o rază de lumină, așa cum poate fusese doar Maria Magdalena când l-a văzut pe Iisus Hristos.

Îl văd intrând.

El este.

David.

Las să-mi scape din mână cei douăzeci de metri din prețiosul șantung de mătase.

Era mai bine dacă rămâneam în pat.

E negru de furie.

– Ce cauți aici? urlă la mine, în timp ce vrăjitoarele din Eastwick se bucură de scena aceea, privind din spatele cazanului cu smoală care scoate încontinuu aburi.

– Ei bine... lucrez aici... știi, îi spun atât de încet, că nu mă aud nici eu însămi.

Și încă nu m-a văzut cum arăt.

– Ce-i cu povestea asta? Mi-ai scris că ești pe moarte într-un spital, că te-a călcat un camion și medicii trebuie să-ți amputeze un picior, că nu știi dacă mai apuci ziua de mâine! Vin aici ca să aflu unde ești internată și te găsesc arătând grozav și lucrând?

A spus că arăt grozav!

Iar am dat-o în bară: când beau prea mult, scriu mesaje patetice pe telefonul mobil și a doua zi îmi pare rău.

Barmanii ar trebui să sechestreze telefoanele clienților până când aceștia se trezesc.

– Putem să ieșim afară câteva clipe? Oricum, o să-mi rețineți din salariu, le spun eu mătușilor.

– Sigur că da! răspund ele în cor.

Îleșim din magazin și văd că David este chiar furios, scrâșnește din măsele cum face Tom Cruise înainte de a-l pocni pe vreunul și mă simt de-a dreptul idioată.

– Ei, vrei să-mi explici sau nu? spune.

– Da, cred că... am cam exagerat... într-adevăr, dar era singurul mod în care te-aș mai fi putut vedea. Tu nu răspunzi niciodată la mesajele mele!

– Doamne, Monica, nu mai știu cum să te fac să înțelegi, povestea noastră s-a terminat de mult timp, înțelegi? S-A TERMINAT! Trebuie să pricepi! Mă însor cu prietena mea peste câteva luni și, crede-mă, îmi pare rău că s-a terminat așa, nu pot face nimic, n-a mers cu niciun chip. Te rog, nu mă obliga să-ți șterg numărul din memoria telefonului și încetează să mă mai chinuiești. Ești o fată extraordinară, ai să-ți găsești cu siguranță omul potrivit.

Mă sărută pe obraz și pleacă.

A spus că sunt extraordinară!

După două minute încep să realizez ce-a spus.

A spus că se însoară.

Rahat!

Și mă bufnește plânsul.

Nu mă mai simt în stare să mă întorc în magazin, am exagerat cam tare de data asta.

Trebuie neapărat să schimb ceva în viața mea, de mâine mă înscriu la o terapie de grup pentru femeile care iubesc prea mult sau într-o sectă cu porniri de sinucidere în masă.

Am ajuns într-o stare patologică. Dacă aș primi doar un dolar pentru toate neghiobiile pe care le scornesc, aș fi miliardară.

La urma urmelor, ce poate fi mai mișto decât să-l ai la căpătâiul tău pe bărbatul visurilor tale, iar tu să-i spui cu

un glas sfârșit: „Fii fericit și găsește-ți o fată care să te iubească așa cum te-am iubit eu...”, fiind absolut sigură că, de fiecare dată când va întâlni o altă femeie, el nu se va gândi decât la tine pe patul morții și se va simți atât de vinovat la ideea că-ți trădează amintirea, încât asta va funcționa mai rău decât un deochi zdravăn.

Noi femeile știm să fim grozav de perfide la nevoie.

Am văzut asta în *Love story*, în *Pe aripile vântului*, în *Moulin Rouge* și în ultimul episod din *Lady Oscar*, chiar dacă el moare la patru minute după aceea.

Sunt îngrețoșată de atâta rușine și de mândria mea rănită, dar mă hotărâsc să le înfrunt totuși pe mătuși: cu cât ajung mai repede la fundul mocirlei ăsteia, cu atât pot ieși mai repede din ea.

Intru și mă prefac, evident, că nu s-a întâmplat nimic; vorbesc cu ele despre timp, despre poluarea fonică și despre budinca de vinete a bunicii mele: niciun răspuns.

Dacă există un curs de specializare în metodele prin care îl poți face pe un angajat să se simtă ca un vierme, astea trei probabil că l-au absolvit cu o diplomă *Magna cum laudae*.

Stella este cea care începe:

– N-ar trebui să amesteci munca de aici cu viața personală.

Probabil că ne-a confundat cu doctorița Cordey și Mark Green din *Spitalul de urgență* care se ceartă în timp ce fac o traheotomie.

Miss V continuă:

– Ar trebui să te consideri o mare norocoasă că lucrezi într-un magazin de mare prestigiu în care sute de cetățeni americani ar fi onorați să fie angajați.

– Dar cum facem, Victoria, ca să angajăm sute de cetățeni americani? se aude ca un ecou Miss H.

– Nu angajăm sute de americani, Hetty, am vrut să spun că mulți ar dori să lucreze la noi.

– Dar cine? nu se lasă Miss H.

– Nu știu cine, spun doar că multă lume ar vrea să muncească aici.

– Ah, da? Dar dacă pleacă toți?! îi răspunde, nedumerită, Miss H.

– Henrietta, te rog, nu mă întrerupe când vorbesc cu angajații... unde rămăsesem? Ah, da, știți ce vi se poate întâmpla dacă rămâneți fără slujba asta? continuă Miss V.

– *Henrietta, te rog, nu mă întrerupe!*, o tachinează Miss H. Dacă ar mai trăi mama, nici prin gând nu ți-ar trece să-mi vorbești așa!

– Ia nu mai pomeni acum de mama, Henrietta, nu uita că dintre noi două, eu sunt cea mai mare.

– Nici nu mă gândesc să te ascult, fată bătrână nesuferită ce ești!

– Fată bătrână? Doar din cauza ta am rămas fată bătrână! Tu i-ai prezentat-o pe Grace Kelly prințului Rainier!

– Nu i-aș fi prezentat-o dacă tu n-ai fi început să-i faci ochi dulci lui William Waldorf Astor al II-lea care îmi făcea mie curte!

Aș vrea să râd, dar nu pot pune în mișcare nici măcar un singur mușchi de pe fața mea.

Acum mai lipsesc doar niște amenințări, chiar și în gura mare, ca să fie și mai grozav.

Locul ăsta de muncă mi-a fost găsit „din mărinimie” de noua soție, aproape minoră, a tatălui meu:

– Iubiiiito, dac-ai ști cât a fost de greu să-ți gălesc de lucru la New York cu atât de puține referințe!

Ea face comerț cu piele umană și dacă la început o bănuiam că mă urăște, acum sunt sigură de asta.

Cel mai mare rău care mi se poate întâmpla dacă îmi pierd slujba asta este că sunt obligată să mă întorc acasă. La tata și la Lavinia. Am să rămân aici cu orice preț.

A fost o zi apăsătoare, ca să folosesc un eufemism. Mă îngrozește gândul că mă voi întoarce acasă și o să găsesc acolo pe cineva mai trist decât mine, chiar dacă am impresia că așa ceva este imposibil.

Sunt egoistă în draci, asta-i adevărat, și nu dețin exclusivitatea asupra durerii de inimă zdrobită, dar pragul meu de suportabilitate este foarte jos și, apoi, nu-mi pasă dacă asta doare.

Îmi doream doar ca viața mea să nu mai fie un lanț nesfârșit de întâmplări izolate: seri de beție în oraș, locuri de muncă temporare și povești de o noapte, totul în așteptarea marii schimbări – cea care să te facă să strigi ca marinarul din vârful catargului: „Pământ!”.

În schimb, nici de data asta nu s-a schimbat nimic și mă aflu din nou la momentul de la care am plecat.

Vie, dar din ce în ce mai plină de vânătaii.

În timp ce caut să-mi amintesc vreo frază din filme care ar putea să-mi ridice moralul, ceva de genul „la urma urmelor, și mâine este o zi” sau „nu uita că odată și odată tot va trebui să mori”, intru în hol și dau cu ochii de o scenă stânjenitoare.

Mark stă așezat cu picioarele încrucișate sub el în fața televizorului și suspină privind la *Regele Leu*.

Se vede limpede că este mai trist decât mine.

Și eu ce mă fac acum?

– Ce s-a întâmplat Mark? îl întreb îngrijorată.

– Sunt amărât de nu mai pot, viața mea nu mai are niciun rost, geme el strângând în brațe o pernă.

Îmi amintește de cineva... ah, da: de mine!

– Am umblat toată ziua pe la agențiile de adopții, am dat telefoane peste telefoane la orfeline, am completat cel puțin două mii de formulare, dar este imposibil, nu pot adopta un copil.

Privesc de jur împrejur sperând să văd vreo cameră de luat vederi, dar băiatul ăsta este nemaipomenit de serios.

– Vrei să adopți un copil? îl întreb destul de nedumerită.

– Sigur că da, nu există alt lucru pe lume care să mă facă mai fericit!

Mă feresc să-i aduc aminte că același lucru l-a spus și acum două săptămâni despre o pereche de pantofi de la Gucci...

– Dar n-ai impresia că asta ar însemna niște obligații prea mari pentru tine? Pentru început trebuie să-ți faci rost de o pisică!

– Nu-mi plac pisicile, sunt niște prefăcute!

Probabil că este pe cale să înceapă un adevărat festival de banalități. Nu mai are mult și-o să-mi spună ceva de genul „nu mai avem parte de anotimpuri intermediare” și „negrii au ritmul în sânge”.

– Ia ascultă, mai bine gătesc ceva italianesc de mâncare, cu multe calorii, golim o sticlă de vin roșu și până să ne îmbătăm bine, stăm de vorbă la lumina lumânărilor, ok?

Dar ce tot vorbesc eu?

– Ok!

Când a auzit că vom sta de vorbă, am observat o strălucire de plăcere sinceră în privirile lui.

După două sticle de vin roșu și un pic de votcă la sfârșit, am adormit amândoi pe covor printre resturi de spaghetti *alla carbonara*, mucuri de țigări și picături de ceară căzute peste tot.

Sunt înțepenită de frig și mă doare cumplit capul, însă aveamnevoie de așa ceva, și sunt atât de năucă încât aproape că mă simt fericită.

Trag nădejde ca senzația asta narcotică să dureze cât mai mult.

Mamă, mamă, răsuflarea pute de ar putea pune la pământ și un cal.

Acopăr cu o pătură ce a mai rămas din Mark și urc fără să deschid ochii în camera mea.

În tot balamucul pe care l-am făcut aseară, nu-mi amintesc s-o fi auzit pe Sandra întorcându-se acasă. Nu că ar fi vreo problemă, dar ea nu doarme niciodată altundeva decât în patul ei.

Mă apropii tiptil de ușa ei și mă uit înăuntru.

Nu este acolo. Să fi ieșit să alerge?

Mmm... este cu totul potrivnică mișcării... Dar ce altceva s-ar putea face în februarie, într-o duminică dimineața la ora cinci, pe frigul ăsta din New York?

Am să mă mai gândesc la asemenea chestii peste vreo șase ore. Până atunci mă prăvălesc în pat.

Îl visez pe Mark care parcă naște grămezi de spaghetti și pe David care mă amenință cu degetul să nu vin la nunta lui – dar poate că mi-a și spus cu adevărat asta.

După două ore mă trezesc, nu sunt liniștită, vreau să-i spun lui Mark de Sandra.

Cobor și-l găsesc dormind buștean, fac pe bâjbâite un ness, i-l duc la pat și-l trezesc.

Se ridică în capul oaselor. Se uită năuc la mine. Am îndoieli că mă recunoaște și s-ar părea că nu mai are urme care să-i amintească de dorința lui de a fi tată.

– Sandra n-a venit acasă în noaptea asta, nu ți se pare ciudat?

– Ar fi prima oară în patru ani, dacă nu punem la socoteală operația de apendicită.

Vorbește împleticit de somn și de aburii alcoolului.

– După tine, ar trebui să fim îngrijorați?

– Hai să mai așteptăm un pic și, dacă nu apare, să sunăm la vreo prietenă de-a ei, propune Mark.

– Bine, așa facem.

Stăm amândoi pe divan și așteptăm. Încercăm să nu ne sporim îngrijorarea unul altuia și răsfoim niște reviste vechi.

După două ceasuri neliniștea mea este înmiiată.

Începem să sunăm la toți cei care o cunosc pe Sandra: prietenele, bateristul, chitaristul.

Beznă totală.

Nimeni nu știe de ea și asta chiar mă sperie.

Nu-mi place deloc senzația asta de nenorocire amenințătoare care plutește în aer, iar Mark este și mai tulburat decât mine, chiar dacă încearcă să mă distreze spunându-mi tot felul de povestioare deșuchete.

Ce ne facem dacă s-a întâmplat ceva cu ea?

Să-i chemăm, oare, pe cei de la *CSI* care pot găsi pe oricine analizând deplasarea aerului pe care persoana dispărută l-a mișcat din loc?

În timp ce ne chinuim ficații cu asemenea gânduri, auzim soneria Sandrei și o vedem intrând, urmată de un tip cu înfățișare de călugăr etiopian care ne salută înclinând capul.

Eu și Mark suntem ca părinții adoptivi îngrijorați din cauza fetei lor de treizeci și cinci de ani și ne prefacem că suntem indiferenți privindu-ne atent unghiile.

Fir-ar să fie, unghiile lui Mark sunt mult mai bine îngrijite decât ale mele.

Sandra se uită la noi oarecum surprinsă, apoi se încruntă, semn de pericol, după care dispare în camera ei cu călugărul.

Ne simțim ca doi idioți în format maxi și izbucnim în râs cântând „We’ re jammin” și prefăcându-ne că fumăm niște țigări de hașiș făcute cu hârtie de ziar răsucită.

Pe când ne distrăm în voie, bătându-ne și cu pernele, apare din nou Sandra care ne mustră pe un ton amenințător:

– Ia fiți atenți la ce trăncăniți pentru că Julius este un gentleman și, în plus, are nenumărate cunoștințe în lumea bună.

– Da, sigur, dacă ai de gând să cumperi crack ieftin de fumat.

Dar Sandra nu poate înțelege cât am fost de îngrijorați în ultimele ore, închipuindu-ne că este o victimă a unui cocktail cu Rohipnol, ciopârțită apoi și aruncată în râu... iar noi aici, acasă, suportându-i pe zbirii aceia de la *CSI*!

Toată zăpăceala asta m-a făcut să uit de obsesia mea pentru David, și acum când îmi aduc din nou aminte de el mă apucă toate bâțâielile și iar îmi dau lacrimile.

Mă simt teribil de idioată să mai fiu încă îndrăgostită de un individ care nu s-a învrednicit luni întregi nici măcar să-mi arunce o privire și care, peste toate, se mai și însoară în curând...

Îmi doream cu totul altceva când am venit în America.

Scriu acum un roman care se numește *Grădina foștilor*, dar asta o puteam face și acasă.

În realitate, principalul motiv pentru care am venit aici și pe care nu l-am mărturisit nimănui este că vreau să văd unde locuiește J.D. Salinger. Idolul meu.

Știi că trăiește la Cornish, pe undeva prin New Hampshire.

Nu sper nici măcar să-l văd, ar însemna să-mi doresc prea mult, mi-ar fi de-ajuns să-i pot lăsa măcar un mesaj.

Nimeni nu a fost în stare să deslușească asemeni lui haosul mintal, cu mult înainte să devină o modă, iar eu știu câte ceva despre haosul mintal...

Romanul meu ar putea deveni, însă, chiar și o comedie grozavă.

Da, știi foarte bine că ambiția mea se află pe la limita patologicului, dar ce se spune despre cel care renunță la visurile sale?

Iar acesta este visul meu și dacă nu se realizează la New York, nu se va mai împlini niciodată.

Povestea sună așa:

Caroline, o franțuzoaică între două vârste, rămâne văduvă după o viață întreagă în care se ocupase de soț, de copii, de casa de la țară și de grădină.

După încheierea ceremoniei funebre, după ce prietenii și rudele pleacă, se simți în tăcerea marii case foarte singură și fără niciun rost pe lume.

În sufletul ei își făcea loc îndoiala, dar și curiozitatea, în privința felului în care ar fi arătat viața sa dacă în loc să se mărite cu Hubert, s-ar fi măritat cu Thierry, Jean Luc, Eric sau cu un altul dintre iubiții pe care-i avusese pe când era fată și despre care nu mai știa nimic din vremuri imemorabile.

Se hotărăște prin urmare, după patruzeci de ani, să dea de urma foștilor săi logodnici și претенdenți pentru a-și da seama dacă a făcut sau nu o alegere nimerită.

După o viață trăită la țară, având un telefon hârbuit cuplat cu o altă familie, drept singur contact cu lumea, ciocnirea cu noile tehnologii este catastrofală.

Copiii îi fac cadou un telefon mobil pe care ea nu reușește nici măcar să-l deschidă și pe care mai apoi îl pierde undeva pe câmp.

De fiecare dată când aude pe cineva spunându-i „Caută asta pe internet”, simte că obrajii îi iau foc ca urmare a valului de neputință ce o copleșește, după care, demoralizată, se lasă în voia norocului și trimite opt scrisori la adresele găsite după multă strădanie în niște cărți vechi de telefon.

După două luni reușește să aibă vești de la aproape toți.

Cu excepția lui Philippe care murise de cancer în urmă cu mulți ani în urmă, ceilalți trăiesc cu toții și, de fapt, nu o duc deloc bine.

Văduvi, divorțați, singuri și deprimați, își amintesc toți cu regret de zâmbetul și drăgălășenia Carolinei care se hotărăște, cu toată opoziția familiei, să-i invite pentru fix o lună pe acești oameni în casa sa, pentru un fel de „vacanță” care ar putea s-o ajute să înțeleagă dacă alegerea sa fusese potrivită sau nu.

La sfârșitul acestei perioade, însă, nu m-am putut hotărî dacă ea îi va otrăvi pe toți.

Bineînțeles, printre invitați se află și David.

DOI

Sună telefonul. Este Sam care mă invită la o plimbare cu barca.

Judith și Sam sunt un cuplu perfect.

Practic, m-au adoptat și mă iau peste tot cu ei.

El seamănă cu Timothy Spall în rolul fratelui cumsecade din *Secrete și minciuni*, iar ea este irlandeză și-mi amintește oarecum de Tori Amos, dar îmbrăcată mai bine.

Îi privesc deseori cu multă atenție ca să le pot descopăr secretul, dar se pare că fac totul în mod natural, fără niciun efort.

Se iubesc și gata!

Sau poate că se ciomănesc doar între patru ochi.

Judith mi-a povestit cândva că, atunci când l-a întâlnit pe Sam, a avut senzația că s-au „recunoscut” pur și simplu, așa că de atunci nu s-au mai despărțit.

Bineînțeles, ca toate cuplurile perfecte, nu pot avea copii și, prin urmare, și-au luat un labrador blond pe care l-au botezat Help, adică „ajutor”.

Așa că, atunci când câinele fuge de lângă ei pe plajă și ei încep să-l strige „Help! Help!”, aleargă în ajutorul lor toate personajele din *Baywatch*.

Ei se prăpădesc de râs, dar ceilalți nu.

Sunt mici șotii ale unor îndrăgostiți, zic eu.

De fiecare dată când mă duc la soții Hampton, este un prilej de mare bucurie, mai ales acum când nu suntem în plin sezon.

Este ca și cum m-aș întoarce în timp, în America anilor cincizeci și am impresia că mă aflu într-un film vechi: kilometri de plajă având din loc în loc vile în stil colonial, vânt care îți răvășește părul și parfumul acela care se poate simți doar aici.

Mireasma libertății depline.

Helen, mama Judithei, ne găzduiește în casa ei.

Este o femeie extraordinară. O fire voluntară și mândră, semănând cu Katherine Hepburn, suferind de multe boli, dar fumând ca un turc.

Trăiește aici de când i-a murit soțul și spune că se simte renăscută.

Ne înțelegem de minune și stăm ore întregi pe balan-soarul mare de pe terasă, fumând și bănd cafea, în timp ce ea îmi povestește despre celebritățile pe care le-a cunoscut pe când era tânără.

Pretinde că însuși Clark Gable i-ar fi făcut curte.

Când o să fiu bătrână, aș vrea să trăiesc și eu ca ea, dar mai înainte de asta aș vrea să câștig și o grămadă de bani.

Helen este de părere că nu se poate ca „o fată atât de drăguță să nu aibă un logodnic”, dar nu pare să-și dea seama că existența unui logodnic este ultima dintre problemele mele pe ordinea de priorități, la fel, ca să zic așa, cum ar fi vârful unui aisberg.

Important este că viața mea stă, uneori, în picioare după cum dictează întâmplarea.

Mi se întâmplă lucruri de toate culorile: de exemplu, alaltăieri, un individ a vrut să-mi abată atenția asupra sa

într-un magazin și ca să-l văd eu cât de sportiv este, a făcut în fața mea un șpagat. Așa cum era, în costum și cu cravată.

Bineînțeles, i s-au sfâșiat pantalonii între picioare și nu s-a mai putut ridica de jos. Ce belea pe capul meu!

Mi se întâmplă mereu tot felul de ciudățenii.

La fel se întâmpla și acasă: dacă în jurul meu se nimerea vreun tip mai zurliu, era lucru sigur că avea să se lege neapărat de mine.

De aceea, când l-am cunoscut pe David, am crezut că blestemul ăsta ar putea să se îndepărteze de mine.

Dar, din fericire, realitatea este în continuare aceeași, pentru că, dacă s-ar schimba pe neașteptate într-o bună zi, n-aș ști cum să-i fac față.

M-am gândit mereu la lucrul acesta.

La urma urmelor, chiar dacă îmi găsesc motive să mă plâng, mă simt bine așa cum trăiesc, în atmosfera asta de adolescentă care mă ferește să devin adultă și, fără să-mi dau seama, fac orice ca să elimin orice fel de relație serioasă, de frică să nu-mi iau niște răspunderi față de oricine altcineva care nu este propria mea ființă.

În fond, trăiesc cu mine însămi de treizeci și unu de ani și nu este un lucru de nimic... este o relație serioasă!

Stăm la un grătar aici, pe plajă.

Este cel mai frumos lucru de pe lume. Frig de-ți clănțanesc dinții în gură, dar, oameni buni, dacă există un centru al lumii, ei bine, el este aici.

Ne aflăm pe malul oceanului, bem bere și-i ascultăm pe Red Hot Chili Peppers și... oh, dar cine este tipul din fața intrării?

Mmm, aici miroase a conspirație!

Oare ce caută aici un tip drăguț pe care nu l-am mai văzut până acum, apărut în toiul micii noastre petreceri atât de restrânse?

– Helen, cine este individul acela de la ușă care vorbește cu Sam? Întreb eu așa, într-o doară.

– Nu știu, draga mea, dar pare să fie un băiat simpatic și, dacă aș fi în locul tău...

– Hai, las-o baltă, nu mai intra în amănunte, ar trebui să-ți fie rușine! râd eu.

– La vârsta ta, eu aveam zeci de pretendenți, ți-am povestit deja de ziua aceea în care Clark Gable...

– Da, mi-ai povestit de cel puțin șase sute de ori, dar acum este vorba despre mine... Presupunând că, așa, ca din întâmplare, „Drăguțelul” acesta ar fi fost invitat pentru a mă cunoaște pe mine și având în vedere beleaua în care am intrat ultima dată când am cunoscut pe cineva la voi la cină, ai vreun sfat să-mi dai?

Spun aceasta cu mâinile împreunate rugător.

– Ei bine, normal ar fi să te sfătuiesc să fii tu însăși, dar l-ai face, cu siguranță, să-și ia tălpășița cât mai repede... Caută să fii misterioasă... și vorbește cât mai puțin și, mai ales, să nu aduci vorbă despre carte decât doar dacă-ți spune că este un editor care ar fi dispus să-ți pună la dispoziție vreo câteva mii de dolari.

Este de multe ori cam aiurită, dar trebuie să recunosc sincer că acum ar putea să aibă dreptate.

Când cunosc pe cineva care îmi stârnește cât de cât interesul, îl copleșesc cu vorbăria mea și deja la a doua întâlnire nu mai am nimic să-i spun așa, că totul devine extrem de plictisitor.

– Monica, ți-l prezint pe Jeremy, spune Sam.

Ne strângem mâinile și, pentru că toată lumea tace și zâmbește tâmp, îl întreb dacă nu vrea o bere.

Văzut de aproape, tipul nu rupe inima târgului, dar, nu-i așa, nu trebuie să dau prea mare importanță aspectului fizic!

Mai există o sumedenie de alte laturi.

E clar, nu trebuie să compar mereu pe toată lumea cu David, ăsta s-ar putea să fie bărbatul vieții mele cu toate că nu are ochii verzi, nasul perfect, dinții frumoși și maxilarele puternice ale lui Tom Cruise...

Luni, însă, trebuie neapărat să-mi fac un control al dioptriilor.

Trebuie să recunosc, însă, că, deși nu este o frumusețe de bărbat, Jeremy este grozav de simpatic.

Ne aflăm în formația asta de două ore și pot spune că mă distrez așa cum n-am făcut-o niciodată.

Ne place același gen de muzică, a fost în Italia și nu se miră că și la noi plouă destul de des.

A văzut *Frankenstein Junior* în versiunea integrală, cea cu tot felul de greșeli, și știe aproape pe de rost toate episoadele din *Familia Simpson*.

Uite în sfârșit că dau peste cineva care vorbește mai mult decât mine.

Când vine momentul să plece, îi dau numărul meu de telefon. Ei poftim, în cele din urmă îmi doresc să-l mai întâlnesc și altă dată!

În sfârșit, o poveste bazată pe alte valori, nu numai pe sex!

Mare noroc a dat peste mine, de data asta o să fie altfel.

Week-end-ul ăsta mi-a făcut cu adevărat bine. Acum pot să încep o nouă săptămână cu o doză sporită de energie.

Gata cu tristețile, viața merge înainte și este foarte frumoasă și, acum, când l-am cunoscut pe Jeremy, simt că totul va fi altfel.

Mi-a spus că abia așteaptă să mă prezinte părinților lui și că ar vrea să se mute la mine.

Am impresia, totuși, că o ia cam repede, dar pare să fie efectul devastator al acestei adevărate lovituri de trăsnet pe care spune că a simțit-o în privința mea.

Abia am deschis telefonul și am primit unsprezece mesaje. Unsprezece mesaje de dragoste!

Uraaa! În sfârșit un bărbat care mă iubește și nu se teme să mi-o spună!

Aseară, când m-a condus acasă, voia neapărat să urce la mine, dar mi s-a părut cam prea repede și el a fost foarte înțelegător, chiar dacă a adăugat că abia așteaptă să ajungem în pat și că ar trebui să facem înainte, cât de repede, un test HIV.

Americanii ăștia sunt foarte conștiincioși după câte se pare.

În ceea ce mă privește, prefer să fiu curtată o perioadă ceva mai lungă, dar știți cum se spune, fiecare țară cu obiceiurile ei...

Azi-dimineață mi s-a părut chiar că am mai slăbit un pic, poate că dragostea mă face să ard mai intens calorile.

Cobor din camera mea fredonând un cântecel și nici măcar matahala de jamaican sau etiopian, ce-o fi, vârat cu capul în frigider, nu mă mai poate indispuce.

Nu zic nimic nici atunci când îl văd bând cu nesaț din sucul meu de portocale, dar când râgâie din toată ființa, îl apuc de plete și-l târăsc afară din bucătărie.

Rezultat: trezesc din somn toată casa.

Uff! Acum chiar că mi-am ieșit cu totul din fire.

În sfârșit, apare și Sandra.

– Spune-i lui Bob Marley al tău că aici nu este Banana Republic așa că nu poate face orice îi trăsnește prin cap,

iar dacă îl mai prind cotrobăind prin frigider sau punând mâna pe ceva de aici dinăuntru care nu-ți aparține ție, crede-mă că o să aibă de-a face cu mine!

– Da, ai dreptate, într-adevăr mai trebuie dresat, recunoaște Sandra.

Ies trântind ușa.

Îmi pare rău că am urlat în asemenea hal, dar trogloditul acela chiar că a sărit calul. Diseară o să am o discuție cu ea ca să punem lucrurile la punct.

În grabă, mă împiedic de ceva pe scări și nu lipsește mult să ajung de-a berbeleacul până jos.

Sunt flori. Un buchet uriaș de flori, și sunt pentru mine. De la Jeremy.

Am rămas fără cuvinte.

Orice femeie din lumea asta și-ar dori să găsească la ușa ei atunci când se trezește un buchet cât mai mare de flori splendide.

Citesc și cartea de vizită pe care scrie: „Te iubesc. Jeremy”.

Uau, probabil că a trecut pe aici în zori.

Este nemaipomenit. Micul incident cu acel Rasta-man nu a influențat în niciun fel începutul acelei zile perfecte și nici măcar răutatea celor trei vrăjitoare nu va avea nicio putere asupra mea, o știu, o simt.

Sunt atât de extaziată și cu capul în nori că sunt gata să trec de stația la care trebuie să cobor.

Este incredibil cum ți se poate schimba viața într-un mod atât de rapid și de neașteptat. Până mai ieri eram tristă și singură, iar astăzi mă bucur că există un bărbat care mă iubește la nebunie.

Ajung la slujbă mai devreme, lucru care nu mi se întâmplă preades și care face imediat ca demonii infernului

să intre la bănuieli și să facă obișnuitele comentarii acre. Dar, așa cum spuneam, nimic nu-mi va putea schimba dispoziția aceasta perfectă din ziua aceasta perfectă a vieții mele perfecte din prezent.

– Faptul că, în mod atât de ciudat, ați venit mai devreme la lucru, nu are cumva vreo legătură cu scrisoarea aceasta? mă întreabă insinuant Miss V.

Scrisoare? Ce scrisoare?

– A venit vreo scrisoare pentru mine?

– Da, a adus-o poștașul acum câteva minute, dar ar trebui să știți că personalul nu are voie să primească corespondență la locul de muncă, este împotriva regulamentului.

– Da, știu, dar nu am dat nimănui această adresă și nu așteptam nicio scrisoare.

În realitate, mi-a teamă în permanență că, din cine știe ce motiv, FBI mă va aresta pentru a mă expulza din țară, la fel ca în *Green Card*, și că nu-mi vor lăsa nici măcar timpul necesar să-mi iau periuța de dinți de acasă, ducându-mă pe străzi cu sirenele vuind asurzitor ca pe o criminală periculoasă.

Am stat prea mult la televizor!

– Bine atunci, dacă nu așteptați nicio scrisoare, cred că am putea s-o trimitem înapoi expeditorului!

Ce idee tâmpită am putut avea!

– Nu. Scuzați-mă, dacă este o scrisoare care îmi este adresată, am dreptul s-o citesc! Încep eu să mă înfurii.

– În cazul acesta, spuneți-i expeditorului că nu trebuie să se mai întâmple niciodată așa ceva.

Pentru că tot am venit mai devreme la lucru, mă duc să-mi iau un cappuccino de la bar și profit de clipele acestea libere ca să-mi citesc scrisoarea.

Este de la Jeremy.

Nu-mi stă în fire să mă agit dintr-un fleac, dar mărturisesc că povestea asta începe să mă îngrijoreze puțin.

Mă simt copleșită, la urma urmelor m-a cunoscut doar de douăzeci de ore și nu poate avea atâtea lucruri să-mi spună.

Timp de câteva clipe mă gândesc să nu deschid plicul, dar sunt prea curioasă, așa încât citesc:

Dragă Monica,

n-am reușit să închid un ochi toată noaptea gândindu-mă la tine, îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-a adus alături de mine, de o viață te aștept. Am dormit cu puloverul pe care-l purtam ieri ca să pot respira parfumul tău și am păstrat câteva fire din părul tău rămase pe spătarul scaunului. Te iubesc mai mult decât însăși viața mea și nu-mi pot închipui nici măcar o zi fără să te văd.

De aceea, te rog să te măriți imediat cu mine, și să fii a mea pentru totdeauna. Să-ți spun că te iubesc nu mai este deja suficient, trebuie să existe ceva și mai puternic, iar dacă nu există, am să-l inventez eu pentru tine.

Vin să te iau mai târziu.

Al tău pe vecie,
Jeremy

Oh, Doamne!

Ăsta-i de-a dreptul nebun și am impresia că poate deveni periculos.

Oare e posibil să am parte numai de așa ceva?

Ce naiba oi avea o săgeată îndreptată spre capul meu, văzută doar de niște psihopați? Ce mă fac acum?

Și dacă vine la magazin și-mi face o scenă? Și dacă îl refuz și vâra un cuțit în mine?

Trebuie s-o sun pe Judith și asta în mare grabă, mai ales pentru că se face târziu și dacă nu mă întorc în cinci minute o să fie mare tărașoi.

O sun pe Judith care nu răspunde, și atunci o sun pe Helen și îi explic în câteva secunde ce s-a întâmplat.

Din fericire, măcar ea se arată a fi pe fază și înțelege gravitatea situației.

Nu mă lasă la greu nici de data asta.

Îmi spune să nu intru în panică, să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar dacă va veni la magazin, să fiu amabilă cu el pentru a nu-l face să intre la bănuieli.

Mi-a mai spus că-l va suna pe Sam ca să capete niște informații despre individul acela.

Mă întorc în magazin, din fericire la momentul potrivit, și Stella ar face orice ca să afle cine mi-a trimis scrisoarea.

Mă rog la Dumnezeu să nu-mi fi deschis plicul la aburi, pentru că n-aș putea îndura povara unei asemenea umilințe, și le spun tuturor că tata tocmai mi-a dat vestea morții bunicului meu.

Îmi pare rău că l-am făcut din nou pe bunicul să moară, dar sper că el o să înțeleagă în ce situație mă aflu.

Mătușile mă lasă în pace toată dimineața și n-au habar cât le sunt de recunoscătoare pentru această delicatețe involuntară, dar tresar de fiecare dată când aud sunând clopoțelul de la ușă.

Până acum o jumătate de oră eram convinsă că l-am întâlnit pe bărbatul vieții mele și iată că, de fapt, el este versiunea masculină din *Atracție fatală*.

Telefonul mobil dă semnale cam la fiecare zece minute pentru a-mi anunța noi mesaje pe care nu am curajul să le

citesc, dar, dacă nu fac asta, mă tem că s-ar putea înfuria și n-am la mine seringi cu calmante pentru urși.

Mă retrag într-un colțișor și citesc pe fugă diferitele „te iubesc” și „mă gândesc la tine”, iar apoi o voce parcă îmi spune că este „tare îndurerat că nu poate veni să mă ia de acolo”.

Ăsta-i bunicul meu care probabil că de acolo sus unde e a aflat ceva.

Ok, acum am un răgaz de câteva ore ca să mă liniștesc și să mă gândesc la ce pot face.

Nu am timp suficient ca să-mi vopsesc părul și să intru într-un program de protecție, dar poate că aş reuși să-l fac să renunțe și astfel să mă lase în pace.

Alerg până acasă aplecată ca pe câmpul de luptă, ascunzându-mă pe după mașini, și tot în fugă intru în casă.

Pentru moment, nu se întâmplă nimic, dar dintr-un minut în altul s-ar putea produce o adevărată tragedie.

Am în față aceeași situație ca azi-dimineață.

Sandra este în bucătărie și face o prăjitură și îmi spune că ar vrea să discute cu mine, dar eu n-am timp s-o ascult: am timpul măsurat și trebuie să învăț cel puțin un procedeu din artele marțiale.

Dacă îmi mai rămân alte câteva minute, am să mă antrenez în folosirea unui șis.

– Ascultă, Monica, referitor la cele întâmplate azi-dimineață... începe Sandra.

– Sandra, o întrerup, nici nu-ți închipui cât de mult mi-aș dori să stăm de vorbă acum, dar aștept dintr-o clipă în alta un psihopat periculos care și-a pus în gând să se însoare cu mine și mă tem că n-o să renunțe prea ușor, așa că dacă Magilla Gorilla al tău se mai află pe meleagurile astea, te rog să-l asmuți împotriva individului! îi spun dintr-o suflare.

– Monica, ești tare agitată și speriată. Ce ți s-a întâmplat? mă întreabă Mark.

Îi povestesc în câteva cuvinte cele petrecute și încep să-i citesc vreo douăzeci din cele cincizeci și două de mesaje pe care le-am primit în timpul zilei, fără să uit și scrisoarea.

– Dar ăsta nu-i zdravăn la minte, cum se face că este prieten cu Sam și cu Judith? întreabă Sandra continuând să amestece bananele cu laptele de cocos.

– Nu știu, este un coleg de-al lui Sam, nu cred că-l cunosc prea bine nici ei.

– Aș putea să-i fac un voodoo, dar nu am destul timp.

– N-ai ceva mai rapid?

Mark încă n-a spus nimic, dar îl văd gândindu-se intens și după câteva clipe se ridică în picioare și spune:

– Ai două soluții...

Îl privim cu toții, nedumeriți.

– Ori te dai cu parfumul Sandrei, ori te arăți în fața lui așa cum ești abia trezită dimineța. Și într-un caz și în altul, n-ai să-l mai vezi vreodată, iar dacă într-adevăr nu-l mai vrei, îl iau eu, sunt singur în momentul ăsta.

– Ia vezi, prostălăule, că-ți fac ție un voodoo! îl potolește Sandra.

– Nu este genul tău, nu se epilează, nu se duce la sală ca să tragă de fiare și sunt sigură că are mai puțin de cinci sute de perechi de pantofi! îl lămuresc eu.

– Oh, Doamne, cum pot trăi astfel unii oameni?! În cazul ăsta, nu-l mai vreau!

– Și, apoi, nu este adevărat că sunt urâtă dimineța la scul....

Nu sfârșesc fraza că se aude soneria.

Ajutor, nu mai am timp să fac ceva și nu m-am gândit la nimic care l-ar putea face să renunțe la atac. Din fericire,

nu sunt singură. Ceilalți rămân în bucătărie, gata să intervină.

Deschid ușa și el este acolo, mă privește și, fir-ar să fie de treabă, nu-mi mai place deloc de el și sunt furioasă pentru că nu este drept ca oamenii să se joace cu tine pretinzând în gura mare că, de fapt, sunt altcineva.

El mă ia în brațe destul de violent și încearcă să mă sărute, dar eu îl resping. Îl văd schimbându-se imediat la față.

Pute a băătură de trăsnește.

– Iartă-mă, Jeremy, dar să știi că ești prea grăbit, ne-am cunoscut abia ieri... este, într-adevăr, prea puțin timp de atunci. Nu trebuia să mă pisezi cu atâtea mesaje...

– Florile le-ai primit? Dar scrisoarea?

– Da, da, am primit totul... și tocmai asta încerc să-ți explic, nu-mi poți cere să mă mărit cu tine după numai o zi, este ridicol. Dar simt imediat că am greșit cuvântul.

– Și zici că sunt ridicol?

Așa îmi spune.

– Nu, deloc, cred că ești..., atenție, este un câmp minat, cred că ești foarte cumsecade, dar eu am nevoie de timp.

– Cât timp?

– Nu știu, cum aș putea să-ți spun cât, este un fel de a spune, pot fi zile, luni... poate ani.

– Chiar ți-e scârbă de mine?

Doamne, Dumnezeule, dar este un adevărat coșmar!

Ca să fiu sinceră, îmi este de-a dreptul scârbă de el, pentru că se poartă ca un adevărat idiot și nu știu ce-aș mai putea să-i spun.

Se aruncă la picioarele mele și începe să suspine, dar nu încetează să mă insulte.

Asta este scena cea mai groaznică de care am avut parte vreodată și nu îndrăznesc să-mi închipui ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi și culcat cu el.

Se ridică în picioare și mă apucă de umeri, mă împinge cu spatele la perete și urlă:

– Tu ești a mea, înțelegi? A nimănui altuia!

Simt că acum este pe cale să mă lovească și nu văd nicio cale de scăpare, când deodată văd două mâini uriașe care îl ridică de la pământ și-l aruncă pe scări.

Julius, eroul meu salvator!

Am să te las să-mi bei sucul de fructe tot restul vieții!

– Te simți bine? mă întreabă.

– Da, cred că da, îi răspund și pentru prima oară îl privesc mai atent și-mi dau seama că este un tip cam prea ciudat, dar poate părea și foarte de treabă.

– Îi urăsc pe cei care le bruschează pe femei și odată l-am luat în șuturi chiar și pe tata pentru că o bătuse pe soră-mea.

– Da, te... te cred, mă bâlbâi eu, oricum, îți mulțumesc că ai intervenit și scuză-mă dacă te-am cam supărat azi-dimineață.

– Nu face nimic, ba chiar îmi plac femeile curajoase! zâmbește el.

Ne strângem mâinile.

– Facem pace!

În timp ce noi schimbam aceste amabilități, Jeremy a rămas tot în capătul scărilor, ținându-se cu mâinile de nasul care îi sângerează.

Plânge și mă blestemă, în timp ce Mark și Sandra mai stau încă la fereastră și se bucură de spectacol ca de la o tribună oficială.

Mark parcă și-a ieșit din minți la vederea sângelui, sare de pe loc și își acoperă fața cu mâinile și o văd pe Sandra dându-i una după ceafă.

Intru în casă și mă simt foarte tulburată.

Sandra mă îmbrățișează și Mark se apucă să-mi facă un ceai.

Îl sun pe Sam și îi povestesc cele întâmplate.

Rămâne fără glas și este dezamăgit, mă sfătuiește să fac o reclamație la poliție, dar nu mă simt în stare, vreau doar să uit totul.

În liniștea camerei mele, mă gândesc cât de urât este să fii terorizat de o persoană pe care nu o iubești și nu pot să nu mă gândesc cât de agasantă puteam fi pentru David.

Nimeni nu are dreptul să intre cu picioarele în viața altei persoane în numele propriei sale obsesii.

Astao să-mi servească drept lecție.

TREI

În dimineața asta am dat telefon la magazin spunându-le mătușilor că sunt prea tulburată de ceea ce s-a întâmplat cu bunicul meu.

Mi-au spus că mă înțeleg.

În realitate, chiar mă simt rău după toată povestea de aseară și mă tem să nu am parte din nou de ceva asemănător. Aș vrea să mă întorc acasă, dar nu pot capitula în felul acesta. Trebuie să mă apuc din nou de scris, altfel ce rost ar mai fi avut venirea mea aici?

Îmi pregătesc toate fișele și mă apuc de treabă.

Povestea începe cu Caroline care aduce flori la mormântul soțului său, Hubert.

Când mă gândesc la Caroline, îmi vine neapărat în minte imaginea lui Helen cu părul său roșu strâns la ceafă, cu mâinile sale slabe și cu cele patruzeci de țigări pe care le fumează în fiecare zi, așezată în balansoarul mare de pe terasă.

Îmi petrec toată ziua fără să ies din cameră și, din când în când, Sandra, Julius sau Mark vin să mă întrebe cum mă simt și dacă vreau să mănânc ceva.

Sunt de-a dreptul adorabili și, dacă aș fi fost singură, nu știu cum s-ar fi terminat toată povestea de ieri.

Când cobor în bucătărie, îi văd pe toți cuprinși de o agitație ciudată și de îndată ce mă văd încetează să mai vorbească între ei.

Îi întreb ce s-a întâmplat, dar nu-mi răspunde niciunul.

În cele din urmă, Sandra se hotărăște să vorbească.

– Ce aveți? întreb eu pe un ton destul de imperativ.

– Vorbeam despre Jeremy, spune ea, a scris niște lucruri pe zidul casei.

– Ce-a scris?

– Cuvinte de ocară, porcării, dar o să cumpărăm niște vopsea ca să acoperim mizeriile acelea.

Mă simt de-a dreptul demoralizată. Nici măcar nu am chef să aflu ce a scris individul acela, aş vrea doar să nu-l fi cunoscut.

Încă n-am deschis telefonul mobil și am să-mi schimb chiar de azi numărul.

O sun pe mama.

N-o sun decât foarte rar, pentru că altfel, ce conflict aş mai avea cu ea?

Încerc să-i povestesc câte ceva, dar ea are obiceiul să mă întrerupă întotdeauna și mă face să-mi amintesc imediat motivul pentru care n-o sun aproape niciodată.

Îmi petrec toată seara scriind și mă simt foarte bine, fiind atât de inspirată încât aş putea să termin într-o clipă toată cartea.

Așezată pe piatra mormântului, Caroline aranjează florile în vasul de plastic și privește fotografia lui Hubert.

Se apropie de imaginea defunctului și izbucnește în râs, din ce în ce mai tare.

Râde atât de tare că toți cei aflați în cimitir își îndreaptă privirile stânjenite și surprinse către ea.

„Dar știi că, de fapt, erai tare urât?” îi spune ea, râzând. „Erai cel mai urât bărbat pe care-l puteam alege... și nici măcar n-ai fost cine știe ce soț: plictisitor, bubos, zgârcit... și mare mâncău. Ai ținut la mine, asta da, în felul tău. Până în ultima clipă. Totuși...”

Ce caraghios, nu mi-ai adus niciodată flori și acum îmi aduc eu ție.

Sunt așa de obosită. Am chef să dansez, Hubert, să mă îmbrac în alb și să dansez până cad din picioare. Să râd și să mă simt frumoasă și din nou tânără.

Nu mă mai iubi, vreau doar să mă mai simt încă vie. Înainte de a ne reîntâlni”.

De trei zile, m-am făcut mică de tot la magazin, atât de mică încât parcă mă târăsc pe pământ, dar asta îmi permite să supraviețuiesc destul de bine.

Mă antrenez în ceea ce eu numesc de obicei „față de rahat”: zâmbete cu gura până la urechi și disponibilitate totală, în timp ce dau impresia că sunt extrem de docilă, dar clocesc o răzbunare perfidă.

Pentru că nu pot trece cu vederea la infinit ceea ce fac cretinele astea trei. Am în minte o statistică întreagă.

Lustruiesc cu migală o cupă din cristal de Murano, când din spatele meu o voce mă întreabă cu un pronunțat accent britanic, dacă nu cumva obiectul acela este de vânzare.

Mă întorc și văd un bărbat cu o înfățișare interesantă, cam la patruzeci de ani, cu un zâmbet cald și o privire foarte intensă. Păcat că nu este ceva mai înalt.

Îi zâmbesc și îi spun că, într-adevăr, cupa este de vânzare, dar că patroanele cer pe ea un preț ca pe Sfântul Graal.

Râde la auzul replicii mele, cu atât mai bine pentru că am riscat destul de mult cu o asemenea apreciere, și îmi

cere un sfat cu privire la un cadou pentru o nuntă. Ca și cum eu aş avea habar de așa ceva. Oare aici, în America, nu există liste de cadouri pentru nunți?

Prăjitor de pâine, robot de bucătărie, o trusă de cuțite? Are aerul cuiva care a umblat prin mai multe magazine cu speranța deșartă că va găsi ceva original, dar și oarecum util.

Mă hotărâsc să-l ajut și îi arăt o serie întreagă de obiecte în stil *art déco*, câteva obiecte de artizanat, iar în cele din urmă optăm pentru o statueta africană a fertilității, cu un aer destul de neliniștitor. Am impresia că personajul reprezentat de ea nu are o simpatie prea mare față de bărbați.

De îndată ce hienele își dau seama că mi-am părăsit îndatoririle mele de Cenușăreasă pentru a-l servi pe clientul acela, o asmut pe Stella ca să mă umilească. O văd sosind cu pași hotărâți, ritmați de pocnetul tocurilor de la pantofii decolțați, de o mie de dolari, cu bustul bine strâns în bluza de mătase de o mie două sute.

– Lasă, mă ocup eu de dânsul, tu continuă să lustruiești obiectele expuse! îmi spune Stella și însoțește fraza cu un gest al mâinii pe care l-am văzut doar la regina Elisabeta, adresându-se servitorilor, în nu știu ce film alb-negru.

Dau să reacționez, dar clientul o fulgeră cu privirea și îi spune:

– Ajutorul pe care mi-l dă domnișoara este deosebit de prețios, de ce nu vă duceți mai bine să răspundeți la telefon, nu-l auziți că sună? Stella se face mai mult decât vânătă la față.

Nu sar de gâtul bărbatului pentru că nu-l cunosc, dar în ochi îmi strălucește bucuria.

Până acum, nimeni nu m-a mai apărât astfel de ele.

– Cum de suportați să lucrați într-un mediu ca acesta, dumneavoastră care sunteți atât de tânără și cu un aer atât de luminos?

– Este o poveste lungă, v-aș plictisi dacă v-aș spune-o.

– Credeți-mă că nu ați reuși, chiar dacă ați vrea!

Apropo, mă numesc Edgar, și îmi strânge mâna.

– Iar eu sunt Monica.

– Mi-ar face plăcere să vă revăd și în afara mausoleului acestuia.

– Nu știu dacă este cazul, în ultima vreme nu am putut să ofer nimănui o companie prea plăcută.

– Înțeleg, vă rog să mă scuzați dacă am fost prea îndrăzneț, dar să știți că mi-ați fost într-adevăr de mare ajutor și... chemați-mă dacă aveți nevoie să le țineți la respect pe tigroaicele acestea!

Rădem amândoi cu poftă.

– Vă mulțumesc încă o dată că m-ați apărut, îi spun cu glas scăzut.

– N-aveți pentru ce... Este o zi ideală pentru peștii-banană! Îmi face cu ochiul și iese din magazin.

Nu se poate.

A spus: „Este o zi ideală pentru peștii-banană.”

Rămân stană de piatră.

O zi ideală pentru peștii-banană este povestirea mea preferată de J.D. Salinger.

Este pur și simplu un lucru nebunesc să aud așa ceva.

Ies în grabă ca să i-o spun, dar a dispărut.

De-a dreptul volatilizat.

Dacă n-aș fi fost atât de deprimată din cauza poveștii cu Jeremy, cu siguranță că aș fi acceptat să beau ceva cu el, dar mă simt cu moralul mai jos de tălpi și în momentul acesta am un pronunțat sentiment de neîncredere față de bărbați.

Doar că am senzația că astăzi mi-a scăpat o mare ocazie.

Îmi petrec restul zilei încercând să nu mă mai gândesc la asta, dar nu prea reușesc.

Și nu știu nimic despre el, în afară de faptul că îl cheamă Edgar, că este, probabil, englez și că se duce la o nuntă.

Nu trebuie să mă mai gândesc la asta, pentru o bună bucată de vreme am terminat-o cu bărbații.

Zidul casei este plin de sus până jos de dâre albe pentru a acoperi cuvintele de ocară scrise de nebunul de Jeremy.

Probabil că toți vecinii s-au întrebat ce s-a întâmplat. E ca și cum ai avea o literă roșie cusută pe spate. Va trebui să chemăm un zugrav serios pentru că prietenii mei, oricât de binevoitori au fost, nu au putut face mare lucru.

Bine măcar că nu se mai poate citi nimic.

Intru în casă și-l văd pe Mark agitat nevoie mare pentru că, după câte se pare, a sosit o scrisoare adresată nouă, celor trei, din partea lui Jeremy.

– Te-am așteptat și pe tine ca s-o deschidem, spune el.

– Ei nu, tu ai vrut să așteptăm, fiindcă eu voiam să-i dau foc imediat, nu vreau energii negative în casa în care trăiesc, se plânge Sandra.

De aceea se simte miros de ars până peste câteva blocuri.

– Fie-ți milă de mine, Mark, arunc-o naibii, am avut o zi grea și nu merit să mai am parte de aiurelile dementului ăluia.

– Bine, atunci o citesc, uite: „Dragii mei, bla bla bla, îmi pare rău pentru ceea ce am făcut și spus... am o problemă urâtă cu alcoolul și trebuie să-i fac față. Alaltăieri seara, după criză, am încercat să mă omor, așa că părinții mei au hotărât să mă interneze într-un centru de dezalcoolizare. Cred că așa era drept pentru mine și pentru toți aceia pe care, fără să vreau, i-am rănit, pe voi și pe Monica mai ales fiindcă era cât pe ce să-i fac de-a dreptul rău. Nu

vreau să mai fiu astfel, vreau să ies de aici cu orice preț. Vă mulțumesc că nu m-ați reclamat și vă promit că am să mă fac bine”.

– Ca să vezi, uite că omul ăsta are curaj, spune Mark.

– Probabil că într-adevăr își dă seama că a întrecut măsura, spune Julius, și acum pare să se simtă tare prost.

– De fapt, alaltăieri seara putea a alcool ca un butoi cu whisky, dar, ce păcat că, atunci când este treaz, pare să fie un băiat tare sensibil și simpatic, spun eu.

– Eu unul aș vrea să-l ajut, zice Mark.

– Dar nici nu-l cunoști măcar, spune Sandra.

– Așa este, dar simt nevoia să fac un pic de voluntariat, nimic pe lume nu m-ar face mai fericit!

Ca să vezi...

– Nu uita că-ți stau în continuare la dispoziție cu ședința de voodoo, Monica! face Sandra urcând pe scară împreună cu Julius.

– Lasă-l de data asta în plata Domnului, am impresia că și-a făcut el singur un voodoo.

O sun pe Judith și îi povestesc ultimele întâmplări din povestea cu Jeremy.

Ea se simte tare vinovată și la fiecare trei cuvinte își cere iertare și la fel face și Sam.

Mă invită iarăși să merg cu ei la mare în weekend, cu promisiunea solemnă că nu-mi vor mai prezenta pe nimeni.

Este și ziua de naștere a lui Helen, împlinește șaptezeci și trei de ani. O să fie distractiv s-o sărbătorim.

Am să-i fac cadou un portțigaret cu monograma ei.

Se plânge mereu de inscripțiile amenințătoare care apar pe pachetele de țigări și spune că dacă vreun fumător vrea să moară de cancer, are tot dreptul s-o facă, așa că nu va mai putea da în judecată compania Philip Morris.

În seara asta, însă, Sandra și Julius cântă într-un local din Village și, chiar dacă nu prea am chef, cred că mi-ar face bine să ies și eu un pic. Acum, când încep să-l cunosc mai bine și pe el, îmi plac amândoi foarte tare.

Este cam cum spune Salinger: „Nu uita să te căsătorești cu un bărbat care să râdă de aceleași lucruri de care râzi tu!”.

Ea cântă și el o acompaniază la ghitară electrică.

Lumina verzuie este discretă și Sandra cântă *Time after Time*, în versiunea Cassandrei Wilson, bucata ei preferată pe care mi-o dedică mie și lui Mark.

De îndată ce aplauzele se sfârșesc, dedică piesa următoare lui Peter, tatăl ei vitreg, spunând pur și simplu: „Peter, asta este pentru tine!” și încep să cânte *Thinking of you* a lui Lenny Kravitz.

Simt dintr-o dată că lacrimile îmi curg pe obraji.

Mă gândesc la mine, cea care râde cu prietenii, la momentul în care iau avionul spre New York, la prima oară când am făcut dragoste cu David, la el care pleacă, la Jeremy care mă împinge în zid și ies în fugă din local.

Poate că, într-adevăr, am greșit eu în toate. Sunt o nebună închipuită, adolescentă fără leac, care nu-și dă seama că nu merge în nicio direcție, în timp ce toți ceilalți își găsesc încetul cu încetul locul în acest puzzle imens al vieții.

Stă să plouă în timp ce eu scotocesc disperată prin geantă căutându-mi bricheta, iar fardul începe să mi se scurgă pe obraji, când aud o voce cunoscută care îmi spune: „Chiar și atunci când crezi că ești gata să cazi într-o prăpastie, întotdeauna se găsește cineva gata să te prindă din zbor”.

Îmi ridic privirea în aceeași clipă.

Este Edgar.

Fantasticul Edgar.

Și eu cred că semăn cu un panda!

Îmi vine să râd și să plâng în același timp, este o situație absurdă, dar sunt atât de fericită să-l văd din nou pe bărbatul acesta!

– Dar ce faceți dumneavoastră aici? exclam, în timp ce încerc să-mi șterg lacrimile cu dosul palmei.

– Sunt cu câțiva prieteni și v-am văzut alergând afară. Nu știam dacă bărbatul cu care erați la masă nu era cumva prietenul dumneavoastră, dar când am văzut că nu se mișca din loc, am alergat să văd cum vă simțiți!

– Acela este Mark, vecinul meu de apartament și este gay!

– Nu este, după cât se pare, un bărbat care strălucește prin amabilitate.

– Nu-i vorba de amabilitate, era doar pierdut în admirația barmanului și... pot să vă întreb ceva, domnule Edgar?

– Vă rog.

– De unde știți că mie îmi place Salinger?

– De fapt nu știam, dar mi-aș fi dorit să vă placă, pentru mine este cel mai bun și, dat fiind că dumneavoastră mi-ați plăcut din prima clipă, pur și simplu am sperat să împart cu dumneavoastră o asemenea pasiune pentru Salinger.

– Nu știți că visul meu este..., și mă blochez. Sunt hotărâtă să nu mă mai las târâtă de entuziasm, ultima dată am plătit scump asta.

– Care este visul dumneavoastră?

– Nimic special să știți, sunt o naivă să povestesc unui necunoscut ceea ce mă privește doar pe mine.

– Lăsați-mă să apreciez eu de data asta.

– Aș vrea să merg la Cornish și să-i las lui Salinger un bilet pe care l-am scris cu mult timp în urmă, când m-am hotărât să devin scriitoare.

– Scrieți?

– Da, în Italia am publicat câte ceva, povestiri, poezii și acum lucrez la un roman.

Și îmi vin pe dată în minte cuvintele pe care mi le spusese Helen:

– Nu-l plictisi de moarte vorbindu-i despre cartea ta, decât doar dacă nu este cumva un editor dispus să mizeze pe tine câteva mii de dolari.

Dar eu nu vreau câtuși de puțin să-l impresionez.

– Dar, scuzați-mă, dumneavoastră ce faceți? îl întreb ridicând nasul în sus cu mândrie.

– Am o editură la Edinburgh.

– A!

Este tot ce reușesc să scot pe gură... o vocală!

Și sunt în stare să jur că aud zgomotul pe care fața mea îl face atunci când se încrețește de surprindere.

– O să mai rămân aici, la New York încă vreo două luni și dacă vreți să-mi dați să citesc ceva din ce ați scris, aș fi onorat.

Onorat? Nici mai mult, nici mai puțin?!

– Să vedeți... da... adică... sigur că am să vă las numărul meu de telefon. Acum trebuie să mă întorc, știți, prietenii mei,... și ai dumneavoastră... sunt grozav de surprinsă.

Și încep din nou să umblu prin geantă în căutarea mobilului sau a unui pix sau a unui calmant, în timp ce el mă privește amuzat.

– Ei bine, iată, acesta este numărul meu, vă sun eu, bine? Adică mă sunați dumneavoastră...

Nu mă pot suferi cât sunt de zăpăcită.

– Abia aștept, îmi strânge el mâna, zâmbește și pleacă.

Mi-e frică să mă bucur așa cum aș vrea, dar dacă până acum câteva clipe eram deprimată complet, acum simt că

plutesc printre nori, chiar dacă trebuie să fiu precaută fiindcă nu se știe niciodată.

Am să obțin informații despre el și apoi am să-l întâlnesc, dar numai în oraș.

Îl cheamă Edgar Lockwood și editura sa se numește Lockwood & Cooper.

Am să aflu mai multe de pe internet.

Nu rezist și, imediat ce ajung acasă, încep să caut informații despre Lockwood & Cooper care, după cât se pare, este cotate și la bursă.

Au publicat destul de mulți autori englezi și, hotărât lucru, pare să fie o treabă serioasă.

După câte văd, misteriosul meu prieten Edgar, născut la 28 februarie 1957, este actualul acționar majoritar al editurii de când tatăl său a murit în 1982.

El avea doar douăzeci și cinci de ani când a preluat conducerea firmei.

Prin urmare, are patruzeci și șapte de ani și este în zodia peștilor.

Am acum informațiile de bază.

Tuck și Patty abia s-au întors – acum să le mai spun Sandra și Julius este prea reductiv – iar micul Mark a rămas să-l agate pe frumosul de barman.

Sper să nu intre prea tare în belele, este atât de naiv și, la urma urmelor, familia lui suntem noi, pentru că n-are rost să o punem la socoteală pe mama lui...

A venit odată pe aici. Purta un costum din imitație de piele de culoare roz-violaceu, avea unghii false, buze și săni siliconați. Părea bunică unei Barbie... chiar și câinele ei mi s-a părut un pic cam țeapăn.

Nu trecuseră decât șapte minute de când apăruse și reușise deja să-i spună Sandrei că este prea grasă, mie că

am un accent îngrozitor, iar pe Mark nu-l mai scotea din „păpușică”!

Am urât-o cu toții și am jurat că nu vrem s-o mai vedem vreodată pe-acolo. Ca să ne răzbunăm pe ea, l-am convins pe Mark să dea telefonul acela faimos chiar în timpul emisiunii ei de la televizor, dându-se drept un specialist în vinuri, iar când i-a spus că este gay, ea a făcut o față atât de oripilată încât am crezut că o să-i plesnească toate cusăturile de la lifting.

Am privit scena aceea de sute de ori înregistrată pe o casetă video și când vreunul dintre noi este prost dispus o punem din nou cu încetinitorul.

De aceea n-am nici cea mai mică intenție să-i cer ajutorul în ce privește publicarea cărții mele.

Și, de altfel, mi-e scârbă de emisiunea ei.

Iau în mână scrisoarea pentru Salinger pe care o port mereu cu mine și o consider talismanul meu aducător de noroc.

De fapt, o consider eu o scrisoare, pentru că este doar un plic albastru în care se află un cartonaș de aceeași culoare pe care am scris un proverb irlandez: „Fie ca Dumnezeu să te țină în palma Lui până la viitoarea noastră întâlnire”, după care urmează un „grazie” în italiană.

Ani întregi am încercat să-i scriu lucruri care să sune original, dar nu le-ar fi citit, așa că am căutat să ajung la atât de chinuitul lui suflet cu ceva blând și foarte profund.

Cine știe dacă o să reușesc vreodată să-l văd, are deja optzeci și patru de ani.

În timp ce mă gândesc la toate astea, aud o bătaie în ușă și este Sandra care mă întreabă dacă am chef să stau de vorbă cu ea.

Mi-e atât de dor să schimb câteva vorbe cu ea încât îmi vine să explodez, de săptămâni de zile n-am mai reușit să ne spunem nimic.

În fond, mă simt foarte legată de ea, chiar dacă nu ne pierdem vremea cu dulcegării.

– Ai avut o săptămână grea, nu-i așa? Îmi spune în timp ce-și împletește câteva codițe.

– Da, mi s-au întâmplat de toate.

– Te-am văzut ieșind din local în fugă, eram îngrijorată.

– Da, m-a pocnit o durere cumplită de cap când ai început să cânti *Thinking of you*.

– *Du nu trebui sa fii aja dristă, vetița mea!* spune ea într-o italiană stricată și eu izbucnesc în râs.

O ador când vorbește ca Mami din *Pe aripile vântului*.

– *Forte curand vine vat vrumos, tu trebui doar ai rabdar!...* Ia dă-mi mâna stângă.

– Mi-ai mai citit în palmă și săptămâna trecută, nu cred că a apărut ceva nou.

– Ghicitoarea sunt eu, așa că lasă-mă să văd... Aha! Vezi? E foarte clar, vezi linia asta de aici?

– Care, cea mai lungă? Este linia ghinionului, nu-i așa?

– Nici vorbă, este a dragostei și se întretaie cu alta care acum câteva zile nu era. Pe cine ai cunoscut? mă întreabă ea ridicând o sprânceană.

– Pe nimeni! și-mi ascund mâna la spate.

– Știam eu, mâna nu minte niciodată, vreau să știu mai multe și nu mă obliga să-ți ghicesc pe ascuns în cărți!

– Dar nu știu nimic despre el, îți jur, este un bărbat pe care l-am cunoscut la magazin și nu știu altceva despre el decât că este foarte drăguț, este un intelectual, dar nu este deloc plictisitor, ba chiar mi s-a părut foarte simpatice, locuiește la Edinburgh și are o editură.

– În ce zodie este?

– Pești.

– Perfect!

– Dacă zici tu...

– Am să-ți țin acum una dintre faimoasele mele lecții despre bărbați: trebuie să știi că făt-frumos nu vine pe un cal alb focos, cu sabia la șold, ci vine pe jos, este plin de praf, miroase a transpirație și s-a rătăcit de mai multe ori până când să ajungă la tine, dar mai devreme sau mai târziu el tot va sosi. Dar tu trebuie să fii foarte atentă pentru că nu scrie pe fruntea lui „sunt bărbatul potrivit pentru tine”. Și, de fapt, încetează să compari pe toată lumea cu David.

– Așa este, dar îl iubeam! oftez eu.

– Din punctul de vedere al astrelor erați o catastrofă și acum să vorbim despre mine, pentru că am o știre-bombă, dar nu trebuie să spui nimănui.

– Ce s-a întâmplat, ai semnat un contract cu vreun studio de înregistrări?

– Nu, cred că am rămas gravidă!

Rămân cam zece secunde cu gura căscată.

Nu-mi dau seama dacă este sau nu bucuroasă, dar dacă mi s-ar fi întâmplat mie una ca asta, m-aș fi înecat pur și simplu într-un asemenea rahat.

În cele din urmă îmi vine tot ea în ajutor.

– Nu-ți pare bine? mă întreabă, încruntându-se.

– Ba da, cum să nu!

Ce prost știu să mint!

– Nu reușeam să-mi dau seama dacă erai fericită sau nu, pe moment m-ai speriat!

În realitate, nu sunt încă pe deplin convinsă că-și dă seama cum este să ai un copil, dar sper că a luat în considerare și binele și răul din toată povestea asta.

N-am avut habar niciodată ce înseamnă copiii și sunt sigură că am lipsit de la împărțirea instinctului matern. Cu toate astea, dacă există o femeie pe care o văd bine ca mamă, aceea este cu siguranță Sandra.

– Ești sigură sută-n sută?

– Să zicem nouăzeci și nouă. Am făcut un test azi-dimineață, dar mi-a spus asta și bunica atunci când am visat-o acum câteva nopți.

– Dar Julius ce-a spus când a aflat?

– Încă nu i-am spus, dar am vorbit de multe ori despre așa ceva și lui îi plac foarte mult copiii.

– Ia gândește-te, Sandra, copilul ăsta o să aibă părinți muzicieni, o nașă italiancă și una gay, nu-i așa că este nemaipomenit?

– Așa este! Copiii pe care-i are Madonna sunt doar niște amatori!

– Când ai de gând să-i spui?

– Măine după ce mă duc din nou la ginecolog, vreau să fiu sigură. Te rog, până atunci nu sufli nicio vorbă nimănui.

Mă îmbrățișează, mă sărută pe obraji și iese din cameră.

Dacă nu se termină cu surprizele, până la sfârșitul anului fac sigur un infarct!

Mă sună Edgar și hotărâm să ne vedem în pauza de prânz.

Este atât de bine educat că mă pune în încurcătură. Ne întâlnim într-un mic bar de lângă magazin.

Plouă, desigur, astfel că mi se udă toate paginile pe care le-am adus.

Îl zăresc imediat, așezat la o masă de la fereastra barului. E tare drăguț cu părul lui întotdeauna nepieptănat. De îndată ce mă vede și el, îmi face cu mâna un semn de salut.

Am la mine povestirile pe care i-am spus că le-am publicat în Italia, dar, în realitate, le-am publicat pe cheltuiala mea, ba chiar, ca să fiu cinstită, pe cheltuiala tatălui meu, dar lucrul acesta nu trebuia neapărat să-l știe, așa că încep să-i vorbesc despre *Grădina foștilor*.

Mă ascultă cu multă atenție și eu încerc să-mi aleg cuvintele cu cea mai mare grijă, pentru a-i da de înțeles că vorbesc foarte serios, chiar dacă acum, ca să fiu sinceră, mă simt ca la o ședință de lucru. Și, într-un anumit sens, exact așa este.

Și dacă, atunci când o să termin de citit, el o să-mi râdă în față? Sau dacă o să mă bată prietenește pe umăr spunându-mi să mă las păgubașă? Dacă am în vedere felul

în care s-au petrecut lucrurile în ultima vreme, ar trebui să mă aștept la orice.

Din contra, când am terminat de povestit subiectul și am început să-i citesc ceea ce scrisesem până atunci, este entuziasmat. Îi place stilul meu, spune că este spumos, ironic și că i-a venit o idee, dar că mai întâi trebuie să dea câteva telefoane la Londra.

La terminarea prânzului, sunt atât de zăpăcită că nu mă pot abține să nu zâmbesc întruna și, răsucindu-mă imprudent pe călcâie, o lovesc cu cotul în stomac pe chelneriță și ea cade pe spate.

Sunt de-a dreptul disperată, acum o să creadă că-mi lipsește o doagă, dar el îmi povestește că de când se află la New York riscă neîncetat să fie făcut zob de mașini pentru că nu reușește cu niciun chip să țină minte că aici – și în tot restul lumii – se circulă pe dreapta.

Mă feresc să-i povestesc că și eu greșesc mereu direcția când merg cu metroul ca să nu-mi agravez și mai mult situația.

Hotărât lucru, Edgar îmi este simpatic, mă simt în siguranță când suntem împreună, iar el habar n-are cât de mare nevoie am de protecție și de sfaturi bune în acest moment al vieții mele.

Nici nu-și închipuie cât de mare nevoie am de un tată. Sau poate că și-a dat seama.

Sau este un budist.

Când ne ridicăm ca să plecăm, îmi promite să mă sune în aceeași seară ca să-mi spună ultimele noutăți, dar acasă, pentru că el urăște telefoanele mobile. Bine, cel puțin, că mi-a spus asta, pentru că mă hotărâsem să-i trimit un mesaj scurt de mulțumiri!

La întoarcerea acasă sunt tare încordată, asta și pentru că Sandra are probabil rezultatele analizelor.

Intru, așteptându-mă ca Sandra să pregătească niște banane la cuptor ca să sărbătorim, dar o văd stând nemișcată în picioare, cu o expresie disperată și cu ochii umflați de plâns.

E posibil, oare, ca eu să nu reușesc niciodată, dar NICIODATĂ, să intru în casa asta și să dau o veste bună cuiva? Probabil că aici s-o fi turnat filmul *Nu deschideți ușa aceea!*

Poate că la temelia casei se află resturile unui cimitir indian!

– Vrei să afli mai întâi vestea bună sau vestea proastă? spune Sandra.

Urăsc întrebarea asta, jur, pentru că vestea proastă este atât de catastrofală că o anulează complet pe cea bună.

– Vestea bună este că sunt însărcinată, spune.

Să vedeți care este cea proastă!

– Iar vestea proastă se referă la Julius? întreb.

– Da, a plecat.

– Un gest de prinț..., nu mă pot abține să nu spun.

– A spus că nu se simte în stare să facă pe tatăl, cel puțin nu acum când începe să-i meargă bine cu muzica.

– Ăsta-i un tip original, fără îndoială...

– Eu îmi doresc copilul ăsta, dar îl vreau și pe el.

– Sandra, sunt tare curioasă să știu cum se face că în ce privește viitorul tău n-o brodești niciodată?

– Nenorocirea este că nu văd să mă aștepte nimic bun și se pare că așa se întâmplă cu cei care sunt prea sensibili.

– Da, s-ar putea să fie așa, dar să vezi că are să se întoarcă, poate că este doar puțin înspăimântat.

Când apare și Mark, îl punem la curent cu ultimele noutăți și începe să sară în sus de bucurie cum știu doar cei gay să se bucure și să scoată mici chiote cum numai un gay poate s-o facă.

Este o adevărată nebunie. Inutil să mai spun că nici nu-i pasă de Julius, ba chiar este fericit că a plecat pentru că nu-l mai suporta să fumeze în baie.

Cel puțin Mark a primit bine această veste și Sandra pare ceva mai liniștită.

Sună telefonul și este Edgar care vrea să-mi dea vești dintre cele mai bune.

Înainte să-l las să spună ceva, îl invit să vină la noi, mi se pare un gest de încredere față de el.

Îi este teamă să nu deranjeze, dar în cele din urmă acceptă invitația.

Am o oră la dispoziție ca să-mi fac ordine în cameră și să dau impresia că sunt o scriitoare de succes.

Deschid calculatorul, împrăștiu câteva foi pe jos ca să fie o atmosferă de creație și las la vedere o scrumieră plină cu mucuri de țigară. Aprind două lumânări pentru a da o aromă ușor mistică și mă opresc în ultima clipă să aprind și niște bețișoare parfumate. Bine fac, pentru că Sandra aprinde și ea tot felul de chestii transformând casa într-un fel de templu indian, iar la urmă îmi pun ochelarii de vedere – falși – ca să am un aer cât mai intelectual.

Foarte punctual, Edgar sună la ușă și îi deschid chiar eu. Are în mână un buchet de flori.

Dacă este și un bilet pe care scrie „Te iubesc”, îi dau brânci jos pe scări.

Este îmbrăcat cu un pulover albastru cu guler înalt și asta îi pune în valoare ochii de culoarea alunei. Poartă barba tunsă foarte scurt și surâsul său este strălucitor ca de obicei.

Este cu adevărat un bărbat bine, dar nu-mi pot face gânduri erotice în privința unui viitor stăpân al inimii mele.

Îi ofer un ceai și, bineînțeles, îmi trebuie nu mai puțin de douăzeci de minute ca să găsesc pliculețele și ceștile

potrivite. Nu mai am lapte pentru ceai, ci doar o bucătică de lămâie uscată și nici măcar biscuiți nu mai sunt.

Ce ghinion...

Ne așezăm în salonaș și el începe să-mi vorbească despre propunerea sa.

– Ideea ta cu *Grădina foștilor*, spune, m-a făcut să-mi aduc aminte că am niște prieteni la Londra care pun în scenă comedii teatrale și muzical-uri, în special în zona de la Covent Garden.

Știu locurile acelea, exista o mică patiserie numită *Food for thought*, unde vindeau o plăcintă divină, cine știe dacă o mai fi și acum? N-ar trebui să mă gândesc la mâncare când este în joc viitorul meu...

– Am vorbit cu persoanele acelea spunându-le că am întâlnit o scriitoare foarte promițătoare al cărei ultim roman va fi publicat în curând de Lockwood & Cooper și s-ar potrivi perfect cu stilul teatral în vogă acum la Londra, iar ei s-au declarat foarte interesați. Ce părere ai?

Mă gândesc în sinea mea: ești de-a dreptul sonat să faci asemenea promisiuni pentru că romanul nu este scris nici măcar pe jumătate și nici nu știu prea bine cum o să se termine toată povestea aia.

Îi spun:

– Ești de-a dreptul sonat să faci asemenea promisiuni pentru că romanul nu este scris nici măcar pe jumătate și nici nu știu prea bine cum o să se termine toată povestea aia!

– Dar tocmai în asta constă frumusețea! Dacă nu te lansezi, visurile tale vor rămâne doar visuri. Eu știu să recunosc talentul atunci când îl întâlnesc și tu, fată dragă, ai talent, dar ai nevoie de cineva care să creadă în tine și eu cred!

– Edgar, nu cred că sunt în stare!

– Trebuie să fii în stare, am să fiu alături de tine zi și noapte, ai două luni la dispoziție, adică atâta cât mai stau eu la New York și te pot ajuta cu redactarea în limba engleză și cu corectarea manuscrisului. Când am să mă întorc la Edinburgh, ar mai trebui să mă ocup doar de publicitate și de tipărire.

Parcă nu mai am aer.

M-am obișnuit atât de mult cu eșecurile încât mi se pare că nici n-aș mai merita să am parte de succese, dar dacă zice el care este un specialist în privința asta, s-ar putea să fie adevărat.

Tare mult aș vrea să știu ce simt oamenii siguri pe ei, dar sunt sigură că nu sunt paralizați de spaimă ca mine în clipa asta. Nu mă tem că aș putea da greș, ci că am să reușesc într-adevăr să fac ceva în viață. Sunt gata imediat să-mi plâng de milă, dar când cineva îmi spune că sunt bună, găsesc întotdeauna nenumărate scuze pentru a spune că nu merit așa ceva.

– Te simți bine? Ești albă la față ca o fantomă.

– Ed... pot să-ți spun Ed?

– Sigur că da.

– Sunt puțin obosită și toate emoțiile astea m-au cam dărâmat.

Doamne, vorbesc la fel ca Jane Austen, acum mai lipsesc doar sărurile ca să nu leșin!

– Te deranjează dacă mă mai gândesc la toate astea peste noapte și mâine te sun din nou ca să mai stăm de vorbă?

– Nu, este în regulă, sunt de acord, dar n-aș vrea ca tu să te lași cuprins de panică, vreau să ai încredere în mine.

Spunându-i aceasta îl conduc până la ușă, îl sărut în fugă pe obraz – ce parfum o fi având? – și închid în urma lui. Cred că am temperatură.

Nu dorm toată noaptea.

În dimineața asta nu trebuie să merg la lucru și, când mă duc să iau corespondența de la cutia poștală, găsesc un mic prospect despre un curs de yoga pe strada 94. Mă hotărâsc să mă duc, poate o să-mi facă bine să mă relaxez un pic.

În realitate, fac de toate ca să mă conving pe mine însămi că este o nebunie și nu pot reuși, așa că am de gând să trag de timp.

Îmi iau jumătatea de dimineață liberă la care aveam dreptul și apoi, pe la trei după-amiază, mai exact la 14 și 53, oră care nu i se va părea premeditată, am să-l sun și am să-i spun că, de fapt, propunerea lui nu mă interesează pentru că... pentru că am să găsesc eu până atunci un motiv.

În timp ce mă aflu în metrou, îmi repet în gând discursul, sau mai bine zis, discursurile pe care am de gând să i le țin, pentru că, la urma urmelor, am un loc de muncă într-un magazin de prestigiu, într-un oraș care este centrul lumii, perspective de a face carieră... dar pe cine vreau eu să păcălesc?

Și așa ajung la adresa respectivă.

Este un bloc vechi foarte elegant și, ca toate blocurile impozante din Manhattan îți provoacă o senzație de micime. Poate că este din cauză că de jur împrejur cu toții sunt atât de plini de miliarde, iar eu nu pot să nu mă simt musafira lor săracă.

Sala în care ajung este imensă și plină de oameni care par să știe multe. Toți sunt destul de înaintați în vârstă, așa că aș putea să mă ridic ușor la nivelul lor.

Pe instructoare o cheamă Veronica și mă ia imediat la ochi, punându-mă în rândul întâi.

În zadar încerc să mă opun, spunându-i că mă simt foarte bine în spatele celorlalți, dar ea insistă pe un ton care nu admite replică, așa că mă supun.

Începem să executăm un șir de inspirații și expirații.

Mă uit la ceilalți și-i văd pe toți foarte concentrați, îmbrăcați în treninguri foarte scumpe, așezați pe covorașe țesute de mâinile ultimului împărat persan și având alături niște sucuri ecologice de culoarea nămolului.

Tot uitându-mă în jur, Veronica mă pune imediat la punct pe un ton răstit, astfel încât să-mi dea de înțeles că, acolo, cine nu se concentrează suficient nu are ce căuta, iar ceilalți mă privesc de sus.

Ok, până aici a fost ușor, dar încep serii infinite de aplecări și asemenea mișcări mă fac imediat să-mi dau seama că n-am mai făcut de mult niciun fel de gimnastică.

Încep să greșesc și perfida Veronica o roagă pe Rozy care are vreo nouăzeci de ani bătuți de muchie să-mi arate cum se face, iar bătrânica aceea simpatică execută exercițiul într-un mod impecabil stârnind aplauze prelungite din partea tuturor participanților.

Și vine momentul în care trebuie să îndoim piciorul drept, întinzându-l pe cel stâng și să trecem brațul drept pe sub picior, iar pe cel stâng să-l strecurăm pe unde se mai poate, apoi întinși pe jos să ne atingem cu mâna vârful degetelor de la picioare și iarăși sus și repetăm figura, repetând mereu în cor, cadentat, niște cuvinte alarmante care par să fie numele unor feluri de mâncare indiene pe care le-am mâncat cu câțva timp în urmă. Mă aștept dintr-o

clipă în alta să aud și altele din meniu: „Chicken tandoori” sau „Chapati”.

Sunt sleită de puteri, dar nu mă dau bătută pentru că băbuța Rozy este tot lângă mine și abia așteaptă să cedez ca să joace tontoroiul pe cadavrul meu.

La sfârșit, Veronica mă privește ținută și ne spune tuturor, pe un ton provocator, continuând să mă fixeze pe mine, să ne încordăm cât putem de tare fesele și, în același timp, să scoatem limba de un cot urlând nu știu ce vocală.

Ca să fiu foarte sinceră, nu prea înțeleg de ce ar trebui să-mi încordez fesele că așa îmi comandă Veronica, de două ori pe săptămână, iar asta să mă coste o sută de dolari pe lună.

Spun că nu mă simt bine și o șterg, chiar dacă Rozy încearcă să mă încurajeze oferindu-mi din sucul ei pământiu.

Ies în stradă mai tensionată decât sfoara unui zmeu și mă duc să beau o cafea chioară pe o bancă din Central Park.

Din când în când mă duc acolo cu speranța că o să zăresc vreo stea de cinema.

Dat fiind că o mulțime de actori și de cântăreți își au casele prin părțile acelea, n-ar trebui să fie atât de greu să zăresc pe careva. Câteodată acele personaje faimoase ies la plimbare deghizați ca să nu fie recunoscuți, așa că mă uit cu cea mai mare atenție la toți trecătorii, ca să nu-mi scape niciunul.

L-am văzut odată pe Adrian Brody plimbându-se pe Fifth Avenue: era tare mișto. Ne-am încrucișat privirile preț de o secundă, exact cât a fost nevoie ca să observ că are ochii de un verde profund, ca mușchiul copacilor.

Mă așez pe o bancă plină de frunze uscate și îmi aprind o foarte meritată țigară în timp ce-i privesc pe tipii care

fac jogging, întrebându-mă și de data aceasta unde or fugi ca niște speriați.

La un moment dat îl zăresc în depărtare pe Mark care traversează strada. Îl strig, dar circulația este infernală și el nu mă aude, având aerul că se grăbește să ajungă undeva.

Pare foarte preocupat. Mă iau după el încercând să-l ajung din urmă, dar el aproape că aleargă, iar picioarele mele încă mai tremură după efortul inuman de până atunci, când îl văd intrând la Mount Sinai.

Ce să caute el la spital?

În momentul acela îmi adun ultimele forțe și alerg după el ca o nebună.

Nu înțeleg, dacă ar fi avut vreo problemă urgentă, mi-ar fi spus, doar am ieșit din casă împreună.

Mi se taie respirația, dar alerg mai departe, intru în spital asudată și roșie la față, privesc în jur și mi-e frică să nu-l fi pierdut. Apoi, îi văd cu coada ochiului silueta reflectată în oglinda liftului care se închide în clipa următoare.

Nu-mi mai rămâne decât s-o iau pe scări, pentru că, din fericire, liftul nu este prea rapid.

Urcă la etajul al cincilea și în ultima clipă reușesc să-l văd dispărând dincolo de două uși metalice pe care se află inscripția „Boli infecțioase și HIV”.

Fir-ar să fie. Nu. Nu se poate.

Îmi îngheață sângele în vine cu toată fierbințeala alergării de până atunci.

Rămân acolo țeapănă privind ușa, incapabilă să mai fac vreun pas.

Așadar Mark este bolnav și vine aici ca să se trateze. Și a ținut în el toate astea de cine știe cât timp.

– Căutați pe cineva? se aude o voce din spatele meu.

Este o infirmieră.

– Ați văzut intrând un băiat înalt și slab acum câteva clipe?

– Vreți să spuneți pe Mark?

– Da, îl cunoașteți? Puteți să-mi spuneți de ce este aici?

– Mark este un voluntar.

– Voluntar?

– Da, cam de o lună vine aici de două sau trei ori pe săptămână ca să-i ajute pe bolnavii de Sida aflați în faza terminală. Este un băiat extraordinar.

Mă apropii de ușa cu sticlă și-l văd zâmbindu-i unui băiat care se vede că are o greutate mai mică decât a umbrei sale, ștergându-l pe față cu o batistă umedă și mângâindu-i cu blândețe mâna.

Era adevărat, prin urmare, ce spunea el că vrea să-i ajute pe alții, iar eu nu-l luasem în serios.

Rămân pe loc privindu-l fără ca el să mă vadă, dincolo de sticla ușii, cu lacrimi de ușurare și de tristețe în ochi, și îl invidiez din adâncul sufletului pentru că și-a găsit adevărata vocație în timp ce eu dau înapoi chiar și din fața gândului că trebuie să scriu un roman prostesc.

Sunt doar o lașă, ori scriu romanul ăsta, ori mai degrabă mă întorc acasă în clipa următoare.

M-am hotărât, îl sun pe Edgar și îmi torn cenușă în cap. Am să-i spun cât sunt de nesigură pe mine, cât de frică îmi este să fac un asemenea lucru și că dacă nu mă ajută el, singură n-am să reușesc niciodată.

Pare patetic, dar ăsta-i adevărul. Curios lucru, este fix 14 și 53, așadar deloc premeditat.

Îl sun și îi spun dintr-o suflare că accept, dar că am nevoie să vorbesc foarte serios cu el, iar el glumește spunând că nu mă va lăsa să semnez niciun contract pentru mai puțin de un milion de dolari. Nu prea am chef de glume,

asta și pentru că nu știu cum am să pot lucra sub presiune, iar dacă intervine vreun blocaj creator, ce mă fac?

Mă duc la lucru complet dezorientată și nu ascund că în adâncul ființei mele plutește fantoma unei răzbunări. Mă văd deja îmbrăcată cu Țoale Dolce & Gabbana, cumpărând tot blocul fără ca babele să știe, după care le calc în picioare și le angajez ca servitoare ale mele, ținându-le astfel în lesă.

Pe când mă las legănată de asemenea vise plăcute, apare cotoroanța Stalla, cu manichiura proaspăt făcută, anunțându-mă că lipsesc bani din casa magazinului, mai precis șase sute de dolari.

– Dar de când numeri tu banii din casă? întreb.

– De când Miss V mi-a spus, la sfatul meu, să controlez mai atent angajații.

– Dar angajații suntem noi două, nu te supăra că-ți spun.

– Nu, angajata ești tu, eu sunt șefa peste angajați.

– Aha, și, prin urmare, dacă am înțeles eu bine, mă acuzi de furt, nu-i așa?

– Nu, dar să știi că sunt cu ochii pe tine!

Ia te uită ce pramatie e asta, se pare că unii oamenii se scoală dimineța cu singurul scop de a le face altora viața imposibilă.

Este atât de șireată vipera asta că, de îndată ce-i spui ceva, izbucnește în plâns și toți cei din jur dau fuga s-o consoleze pentru că inspiră atâta milă cu ochii ei mari și albaștri.

De fapt nu sunt decât niște prăpădite lentile de contact colorate. Doamne cât o urăsc!

Este una dintre persoanele acelea care reușesc să dea impresia că lucrează atât de mult, încât ceilalți cred cu adevărat că este obosită moartă. Întârzie mereu făcându-te

pe tine să te simți vinovat și reușește să vorbească ore întregi la telefon fără să fie prinsă vreodată.

În sinea mea o admir pentru că eu sunt cu totul altfel. Pe mine mă prind întotdeauna!

Povestea asta cu cei șase sute de dolari pute de la o poștă a complot și nu are dreptul să facă așa ceva. Din păcate, eu nu am de partea mea pe nimeni.

Și, apoi, sunt în stare să pun pariu că geanta ei nouă de la Prada costă exact șase sute de dolari.

Trebuie să fiu foarte atentă, că bestiile astea sunt flămânde...

CINCI

Edgar vine la mine ca să stabilim un plan de lucru. Ador frazele sforăitoare ca „să stabilim un plan de lucru”. Problema este că eu sunt aceea care trebuie să lucreze.

Acasă nu-i spun nimic lui Mark, dar sunt atât de profund mândră de el că îl văd acum într-o cu totul altă lumină. Aș vrea ca mama lui să știe cât de minunat este fiul ei, dar creierul ei de găină n-ar înțelege nimic și ar spune doar că mănușile de cauciuc dau alergii.

Mark și Sandra sunt ocupați în continuare cu alegerea unui nume și din când în când auzim strigăte de felul acesta: „N-o să-i spui fetei mele Priscilla în onoarea reginei deșertului, nici Barbara ca pe Streisand și nici Donna ca pe Karan!”.

Edgar încearcă să-mi explice că termenele sunt scurte și că trebuie, într-adevăr, să trag tare, dar că, atunci când voi termina, răsplata va fi enormă și nu numai în privința banilor.

Mă întreb doar dacă măcar el știe ceea ce face.

Trebuie să muncim ca nebunii în fiecare seară de la 8 până la 3 dimineața.

Duminică începem de la primele ore ale după-amiezii, am reușit să profit de un weekend la familia Hampton,

invitată de Helen care în ultima vreme nu s-a simțit prea bine și, în plus, trebuie să sărbătorim ziua ei de naștere și apoi duminica în care Edgar va merge la nuntă.

Este incredibil, dar până acum n-am mai avut niciodată o asemenea senzație.

Mă simt pe deplin conștientă de ceea ce fac și nu o fac doar ca să-mi omor timpul cu ceva, păcălindu-mă pe mine însămi și arzând gazul cum am făcut-o ani întregi. Reușesc să scriu timp de ore întregi, găsind mereu ceva original, mai ales că nici măcar nu este limba mea.

Eu și Ed formăm o adevărată echipă și mă simt protejată, așa cum nu m-am mai simțit până acum, iar el crede cu adevărat în mine.

Așa cum poate nimeni nu a mai făcut-o până acum.

Și dacă se va întâmpla ca în telenovelele acelea în care îngerii sar în ajutorul celor ce au necazuri și, apoi, când totul merge bine, se fac nevăzuți pentru totdeauna?

Mi-a dori s-o chem aici pe mama și să-i povestesc și ei câteva din toate aceste întâmplări.

Ea nu-mi spune, dar, în realitate, este foarte îngrijorată în privința mea, se teme de atentate, de bombele de la metrou, de armele chimice, de seriarele cu ucigași în serie și de ideile scientologice.

De aceea poate că în seara asta ar fi mai bine să n-o sun, dat fiind că de două zile nu se întâmplă nimic halucinant. Și, de altfel, nu mi-ar face plăcere să fiu trecută de fostele mele colege de liceu pe listele cu căsătorii-divorțuri-sarcini.

Încă nu am în cont un număr suficient de noutăți pozitive pentru a mă putea compara cu anii de viață tihnită și plină de succese de care se bucură prietenele mele.

Ajung la magazin transpirată toată și Stella îmi iese în întâmpinare ca întotdeauna, perfect machiată și pieptănată,

dându-mi vestea năucitoare că telefonul mobil al lui Miss V a fost furat.

Ghici ghicitoarea mea: cine este suspecta?

Mă aștept ca pe ușă să intre locotenentul Colombo în persoană ca să-mi ia amprentele digitale cu obișnuita scuză a paharului cu apă.

În sinea mea râd, pentru că toți cei de aici par de-a dreptul țičniți, iar eu, când o să ajung faimoasă, am să scriu un roman pe care-l voi plasa într-un spital de psihiatrie și le voi încuia într-un salon pe toate zăpăcitele astea, inclusiv pe soția mea tatălui meu care este adevărata regizoare a acestei farse, aruncând apoi cheia prin bălării.

Simt că fascinația amețitoare a puterii îmi învăluie întreaga ființă!

Cele două bătrâne care, la urma urmelor, se află sub papucul perfidei Stella – și trebuie s-o spun sincer mi-e puțin milă de ele – mă așteaptă ca să-mi ia un interogatoriu în cămăruța din spatele magazinului.

Cine știe dacă nu au instalat pe undeva și vreun detector de metale...

Intru, și cele două bătrâne, parcă mai ofilite ca niciodată, mă măsoară din cap până în picioare, iar Miss V îmi spune:

– Stella v-a pus la curent cu neplăcutul eveniment care s-a înregistrat ieri seara în această locație?

– Care locație? se aude ca un ecou Miss H.

– Această locație înseamnă aici înăuntru, spune Miss V un pic scortșoasă.

– Și de ce nu spui aici înăuntru? Nu se înțelege niciodată ce spui.

– Te rog, Henrieta, nu mă mai întrerupe. Deci, așa cum spuneam, Stella v-a pus la curent cu ce s-a întâmplat aseară aici înăuntru?

– Da, Miss V, chiar acum câteva clipe.

– *Te rog, Henrieta, nu mă mai întrerupe, repetă* Miss H scoțând un hârâit răsunător din gât.

– Unde vă aflați ieri seara între orele 18 și 19,30 ? continuă Miss V.

– Aici, în magazin, bineînțeles, era cu mine și Stella.

– Stella spune că ați dispărut fără s-o anunțați și că mai apoi ați reapărut, după o jumătate de oră, ieșind din camera din spate.

Scârboasa dracului... beep, idi... beep, beeeep, cenzura nu mi-ar ierta nimic din tot ce-mi trece prin minte în clipa asta.

– Mă dusesem să caut un ac și ață ca să-i cos Stellei un nasture la bluză și chiar ea mi-a dat voie să mă duc în biroul din spatele magazinului!

Nu prea aș vrea, dar încep să intru în defensivă.

– Vă asigur că nu m-aș fi gândit nici în ruptul capului să-i dau voie să meargă acolo, spune Stella holbându-și ochii albaștri.

– Stella mai spune că a văzut telefonul lăsat la încărcat în biroul din spate, acolo unde îl lăsase Miss H, spune Miss V.

– Ce zici tu că am făcut eu în birou? se revoltă Miss H.

– Telefonul la încărcat, Henrietta, ai lăsat telefonul la încărcat bateria.

– Eu nu încarc baterii!

– Nu tu, Henrietta, aparatul! răbufnește exasperată Miss V.

– Care aparat?

– Nici măcar nu știam că Miss H are un telefon mobil!, spun eu smiorcăindu-mă.

Și acum sunt convinsă că nu avea așa ceva, dar probabil că i-au spălat creierul bieteii femei!

– Când terminați de vorbit cifrat, chemați-mă! spune Miss H și se îndepărtează clătinându-se pe picioare.

– Sunteți la curent cu dispariția a șase sute de dolari din încasările de ieri, nu-i așa? mă întreabă Miss V.

– Da, mi-a spus Stella, dar nu știu ce să spun. Aici aproape nimeni nu plătește cash, iar eu nu stau, practic, niciodată la casă.

– Stella spune că v-a surprins cu mâna în casa de bani și că v-ați justificat spunându-i să nu se amestece!

– Dar nu este adevărat, Stella mi-a spus să număr hârtiile de o sută de dolari și să le pun într-un plic pentru ca ea să-l ducă mai târziu la bancă și eu am făcut exact așa.

Acum chiar că am început să mă apăr.

Mă întorc spre Stella, cu lacrimi de furie în ochi, și îi spun:

– Îți jur, Stella, că n-am văzut niciodată în viața mea o persoană așa de ticăloasă ca tine. Ai face orice ca să-i calci în picioare pe ceilalți, dar cel mai trist este că te roade invidia și te asigur că orice ai face în viață, vei fi întotdeauna nemulțumită pentru că îți va lipsi cu adevărat și nici nu vei putea să ai vreodată un suflet!

Spunând acestea îmi iau lucrurile de pe tejea și, din greșeală, răstorn poșeta nouă de la Prada a Stellei. Din ea cade pe jos telefonul mobil al lui Miss H.

Se vede de la o poștă că este și proastă.

O privesc cu dispreț câteva secunde și ies trântind ușa.

Sunt furioasă, dar mă simt în al nouălea cer!

Mă simt precum Kathy Bates în filmul *Roșii verzi fripte* când strigă „Towanda!”, în timp ce distruge mașina acelei nesimțite care îi ocupase locul din parcare.

M-am răcorit, într-adevăr, după un an și jumătate de hărțuiri și frustrări. Micuța Heidi s-a răsculat împotriva domnișoarei Rottermeyer.

Aș fi vrut să spun mai multe și cu mai mare scârbă, dar am impresia că a fost foarte demn ceea ce spusesem. Dacă aș fi făcut-o ticăloasă și nemernică – așa cum, de altfel, ar fi meritat întru totul – ceilalți s-ar fi gândit că sunt obișnuita italiancă sărăntoacă și, ca atare, hoată.

Pe când așa, din contra, ies din scenă ca o adevărată doamnă.

N-aș fi vrut să plâng, dar a fost mai tare decât mine.

Și mai dă-o dracului!

Acum, când sunt șomeră și înainte de a primi ordinul de extrădare, am să mă duc la soții Hampton.

Când o sun pe Judith, îmi spune că lucrurile nu merg tocmai bine, ei se află deja la Helen care se simte tare rău și, după câte spune, nu cred că mai apucă ziua de mâine.

Mă roagă să vin la ei cât pot de repede și mă grăbesc să plec cu primul vaporeș pe care-l găsesc în după-amiaza aceleiași zile.

Văd de departe balansoarul gol de pe verandă și asta îmi este suficient ca să-mi dau seama cât de gravă era situația.

Sam vine să mă întâmpine și este foarte trist. Helen are niște complicații respiratorii foarte grave, iar inima este prea slabă, n-au speranțe să apuce dimineața.

Nu știu cum, dar am presimțit asta, atunci când mi-au spus că se simțea rău la acea aniversare, m-a trecut un fior ciudat și mă așteptam deja la o asemenea veste.

O viață trăită cu două pachete de țigări pe zi.

Adusesem un cadou pentru ea, dar acum mi se pare ceva peste măsură de stupid.

Intru în cameră luminată slab de o mică veioză cu abajur de culoare închisă. Judith stă într-un fotoliu de lângă pat. Pe toaletă se văd o pungă plină cu medicamente, ochelarii săi, inelul și Biblia.

Scena îmi amintește de vrăbiuța căzută din copac, găsită în grădină când eram mică și pusă de mine într-o cutie captușită cu vată.

Era rănită, tremura din tot trupușorul și ținea ochii strâns închiși, eu am păzit-o toată noaptea convinsă că dacă n-o scăpam din ochi avea să trăiască, dar apoi somnul a fost mai puternic decât mine și când m-am trezit dimineata, mama mi-a spus că vrăbiuța aceea zburase, dar eu știam că nu era adevărat.

Am o relație urâtă cu moartea, mă tem mai mult de a altora decât de a mea, pentru că simt că n-aș putea supraviețui durerii.

Și, în aceste împrejurări, nu se mai poate spune nimic. Mă apropii cât pot de încet, mă las în genunchi lângă pat și-mi pun bărbia alături de mâna ei.

Helen deschide ochii pe jumătate și mă privește făcând o efortare incredibilă ca să-mi zâmbească și să întindă mâna spre părul meu.

Mă apropii mai mult și ea îmi spune, în italiană, cu o voce stinsă: „Ciao bambina”.

Simt un nod în gât și nu pot să respir, dar mi-am jurat că n-am să plâng în fața ei.

„Ciao”, îi răspund și n-o pot întreba cum se simte căci știu cât de rău îi este și nu pot nici măcar să-i povestesc ceva care ar face-o să râdă, pentru că nu este chiar nimic de râs. Ea este pe ducă și nu voi putea face nimic ca s-o mai țin pe loc.

Îmi pun capul pe pieptul ei astfel încât să-mi poată mângâia părul și ca s-o pot auzi ce-mi spune.

– Am avut o viață frumoasă să știi... Am fost o femeie foarte norocoasă, am avut un bărbat care m-a iubit enorm... trei fete grozave, trei nepoți și am colindat prin toată lumea. N-am avut mulți dușmani și nu am regrete. Domnul a hotărât acum să mă cheme la El și cred că este momentul potrivit. Nu vreau să vă văd plângând și nu vreau fețe

lungi la înmormântare, ba chiar aş vrea ca prietena ta să cânte ceva de Ella Fitzgerald.

Face o pauză.

O pauză foarte lungă.

– Vreau să ştii că eu am să fiu cu voi şi am să vă ocrotesc mereu. Şi, apoi, măcarde l-aş mai vedea din nou pe Clark Gable.

Încearcă să râdă, dar este cuprinsă de un acces puternic de tuse.

Nu reuşesc să scot nicio vorbă.

– În viaţă, important este să nu avem niciodată teamă de noi înşine şi să facem tot ce putem pentru a trăi în pace cu noi şi cu ceilalţi. Este o prostie să pierdem timp preţios ca să cultivăm furia.

Judith se aşază pe pat lângă mine, în timp ce Sam stă în picioare lângă uşă, împreună cu câinele care de o săptămână nu se mai mişcă de la intrarea în cameră.

Helen îşi trece încet privirea de la unul la celălalt, cu un zâmbet imperceptibil pe buze, o şuviţă rebelă de păr îi cade pe faţă. După aceea simt o tresărire uşoară pe mâna pe care mi-o atinge şi înţeleg că a plecat dintre noi.

Începem să plângem cu toţii în tăcere, de parcă n-am vrea să ne încălcăm promisiunea, simţindu-ne disperaţi şi neputinţoşi.

Privesc la trupul acela firav fără viaţă şi parcă mă aştept s-o aud râzând dintr-o clipă în alta, însă ea s-a sfârşit. Pentru totdeauna.

Iar viaţa noastră merge înainte.

Ne ridicăm cu mişcări automate şi, ca şi cum am vrea să-i aducem un ultim omagiu, ne ducem să ne aşezăm pe balansoarul ei. Privind marea, ne imaginăm că o vedem îndepărtându-se, în timp ce ne face cu mâna un semn de salut.

Poate că o vedem cu adevărat.

– Addio, Helen, şoptesc în italiană.

ŞASE

Judith şi Sam au insistat să mai rămân, dar am preferat să mă întorc acasă.

Sandra îmi spune că m-au căutat de mai multe ori de la magazin. Aşa este, magazinul.

Ieri dimineaţă mi se părea că făcusem cine ştie ce ispravă, dar având în vedere ce s-a întâmplat după-amiază, totul capătă o altă dimensiune. Cu siguranţă, lucrurile importante nu sunt acelea.

Avea dreptate Helen, este inutil să-ţi iroseşti viaţa otrăvindu-te cu furie.

Le sun ca să aflu ce documente trebuie să semnez ca să pot pleca definitiv de acolo şi, în schimb, atunci când îmi răspunde, Miss V este neobişnuit de prietenoasă şi îmi spune că „îi pare tare rău pentru cele petrecute şi că Stella a fost dată afară şi că îşi cer scuze pentru comportarea lor atât de antiamericană”.

Politically correct.

Trebuie să recunosc sincer că am fost prinsă pe picior greşit, mă gândeam că trebuie să-mi fac bagajele.

Nu mă aştept să-mi ofere o mărire de salariu sau vreo promovare, dar, cunoscându-le, recunosc faptul că pentru ele o asemenea atitudine a fost un mare pas înainte.

Îi povestesc despre decesul intervenit recent și alăturarea lui de acela fals al bunicului meu, de acum o lună, nu prea îmi face cinste. O rog să-mi acorde câteva zile libere ca să-mi revin și este de acord.

Cu atât mai mult cu cât știu că va trebui să recuperez întârzierea prin ore și ore de muncă fără răgaz.

Îl sun pe Edgar care mi-a lăsat mai multe mesaje pline de îngrijorare.

Îi povestesc ce s-a întâmplat și îi spun că n-am chef să scriu timp de câteva zile.

Au fost niște luni infernale pentru mine și vreau să mă detașez un pic. Am nevoie să stau o vreme singură.

Atunci, Edgar mă întreabă dacă n-aș vrea să merg cu el la faimoasa nuntă de duminică viitoare ca să mai uit de toate. Îmi spune că merită osteneala să asist la o căsătorie evreiască.

În seara asta vreau să mă bucur de compania vecinilor mei, vreau să fiu mai aproape de Sandra și să stau de vorbă cu Mark despre ceea ce am văzut că face la spital, cumva în legătură cu momentele prin care trecusem la moartea lui Helen. Începem să gătim împreună cum n-am mai făcut de o veșnicie.

Este curios cât suntem de diferiți acum, ca și cum un vârtej al schimbării ne-ar fi purtat în toate direcțiile.

Sandra a intrat deja în luna a treia și radiază de fericire, Mark nu mai are acel aer de aiurit care își petrece serile între un aperitiv și o sindrofie ca să-l întâlnească pe Rupert Everett, iar eu, după cât se pare, peste puțin timp voi deveni o adevărată scriitoare.

Mă fac să râd toate astea, dar este efectiv ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Și, ca să-l citez tot pe Salinger: „Viața, după părerea mea, este un cal de dar” (asta o găsiți în povestirea *Teddy* din *Nouă povestiri* de J.D. Salinger).

În timp ce Sandra gătește pui cu curry, se întoarce și, lingând lingura de lemn, spune:

– Nici nu vă trece prin minte ce-a putut să-mi spună astăzi ginecologul.

Mark și cu mine schimbăm o privire timp de o clipă și rămânem interziși, temându-ne de o veste de tipul că ar fi gemeni.

– A spus că trebuie neapărat să țin regim.

Izbucnim în râs știind amândoi că nu poate exista o tortură mai crudă pentru Sandra decât aceea de a ține regim.

– Voi nu înțelegeți, dar el a spus că trebuie să dau jos cel puțin douăzeci de kilograme. Toată viața n-am ținut regim nici măcar o zi și, acum, imbecilul ăsta hotărăște că trebuie să trăiesc doar cu o mie opt sute de calorii pe zi! Dar vă puteți închipui ce înseamnă o mie opt sute de calorii?

– Un pachet de biscuiți și un pahar de înghețată cu ciocolată, zic eu.

– Chiar așa și ce crede el că am să pot mânca tot restul zilei... apă? Ce anume nu merge? Nu-i plac femeile mai plinuțe? Care-i problema lui? Întotdeauna am fost plinuță și am de gând să-mi păstrez fundul meu uriaș. Îmi PLACE fundul meu uriaș. Niciun om de pe lume nu s-a plâns de fundul meu uriaș! Explicați-mi voi de ce aici, la New York, femeile trebuie să fie toate ca niște măhuri. Dar știți ce vă spun eu? Ducă-se dracului fundurile astea uscate și doctorii ăștia prăpădiți, săptămâna viitoare îmi caut alt ginecolog!

– Îmi închipui că ți-a spus asta pentru sănătatea ta, îndrăznește să deschidă gura Mark.

– Habar n-are el de sănătatea mea! Pe la noi, timp de nu știu câte generații, femeile au născut în casă și nici măcar n-au văzut vreodată cum arată un doctor. Eu însămi m-am născut pe masa din bucătărie și acum un doctor tâmpit cum vezi doar prin *sit-com*-uri, îmi spune că trebuie să iau

vitamine, să fac gimnastică și să țin post. Da' ce-am înnebunit?

Niciunul dintre noi doi nu mai îndrăznește să scoată vreo vorbuliță, dar poate că tâmpitul de doctor avea oarecare dreptate, dat fiind că Sandra seamănă, și încă foarte mult, cu Mammie din *Pe aripile vântului*.

Astăzi au fost funeraliile.

A fost chiar frumos și sunt sigură că totul s-a desfășurat așa cum și-a dorit ea.

Au fost multe flori colorate, nimeni nu era îmbrăcat în negru, iar Sandra a cântat *Fly me to the moon* și *Unforgettable*.

Au venit și surorile lui Judith care trăiesc în Canada, împreună cu copiii lor, și o mulțime de oameni care au cunoscut-o.

Cu toții au spus câte ceva frumos despre ea, cât era de generoasă, puternică și omenoasă și fiecare dintre noi s-a simțit onorat că a avut-o drept prietenă.

Era foarte multă mâncare pentru oaspeți și mă întreb cu fac toți oamenii aceia să înfulece fără limite la un pas de mort. Cu toate astea, ei mâncau și beau ca la Crăciun.

Poate că, italiancă fiind, sunt mai sentimentală, dar când în sufletul meu este atâta durere, stomacul parcă mi se blochează și nici măcar nu-mi trece prin minte să mă îndop cu tort de mere.

Nici măcar Sandra, cu toate protestele ei în privința ginecologului, nu s-a atins de mâncare. Spunea că îi este puțin greață, dar eu știu că nu era adevărat pentru că bea întotdeauna o zeamă pe bază de ghimbir și alte plante despre care spune că o fac să se simtă foarte bine. Acum se cântărește în fiecare dimineață și își notează greutatea într-un carnetel.

De când am văzut-o murind pe Helen, n-am mai fumat nici măcar o țigară, parcă pur și simplu nu mi-a mai venit și este mai bine așa.

Mark a reușit să-l agate pe fratele gay al lui Sam. Au stat amândoi afară, pe verandă, toată după-amiaza, în ciuda frigului polar, și din când în când îi vedeam făcând clasicele topăieli datorate unei excitații crescânde.

Ferice de el că se poate excita chiar și la niște funeralii, eu l-am mângâiat tot timpul pe Help, câinele, care după părerea mea era cea mai tristă ființă de acolo. Mă privea fără să înțeleagă motivul acelei strașnice învălmășeli și îi citeam în ochi că singurul lucru care îl interesa era să afle unde plecase Helen.

Mă simțeam exact ca și cum aș fi fost nevoită să-i comunic unui copil că mama lui a murit.

Sam era foarte trist, dar cea care m-a îngrijorat cu adevărat a fost Judith. N-a scos, practic, nici măcar o vorbă, părea o fetiță rătăcită în pădure, era dezorientată și confuză și n-a vrut cu niciun chip să se îndepărteze de balansoarul pe care stătea de obicei Helen. La un moment dat, Sam aproape că a fost nevoit s-o ia de acolo pe brațe pentru că era zgribulită de frig și avea buzele vinete.

Când a venit clipa să plecăm acasă, Mark s-a apropiat de mine cu ochii strălucind și mi-a spus:

– Monica, simt că bărbatul acesta este cel mai potrivit pentru mine!

Să sperăm.

Când mă întorc la magazin, după trei zile, atmosfera este surprinzător de senină.

Deși locul rămâne același obișnuit mausoleu lipsit de orizont, mătușile par mai relaxate. Aș putea să jur că am

văzut-o pe Miss V zâmbind abia perceptibil cu colțul stâng al gurii!

Stella n-a ajuns pe mâna poliției, dar a fost alungată imediat, așa că nu i-au servit la nimic acuzațiile mârșave împotriva mea.

– Pentru moment nu avem de gând să angajăm pe nimeni altcineva, draga mea, spune Miss V.

– Oricum n-ar veni nimeni, completează Miss H.

– Te rog, Henrietta, ține pentru tine observațiile astea răutăcioase!

– *Te rog, Henrietta...*, face Miss H ca s-o intimideze.

– N-o lua în seamă, draga mea, continuă Miss V, eu mă gândeam că a trecut mult timp de când în magazin nu s-a mai făcut ordine și nu s-a mai șters praful, așa că, având în vedere situația aceasta, ce-ai zice să faci inventarul, căci de ani întregi nu s-a mai făcut.

Și, ca prin farmec, totul începe să fie la fel ca odinioară, dar acum știu că mă apreciază și, din această cauză, vor continua să mă trateze până la sfârșit ca pe un câine.

Mă întorc acasă distrusă și, ca întotdeauna când este lună plină, toată casa pute a tămâie și a lumânări arse. Să sperăm că aduc noroc.

Sandra și-a schimbat ginecologul și cel nou i-a spus că va trebui să slăbească douăzeci și cinci de kilograme. Așa că s-a întors la primul, iar acum caută un regim care să-i permită să mănânce înghețată, biscuiți și cartofi prăjiți.

Mark, în schimb, își petrece, ca un adevărat îndrăgostit, tot timpul între baie și oglinda de pe ușa șifonierului, schimbându-și mereu hainele.

În cele din urmă, ajung să mă prăbușesc pe pat sleită de puteri și-mi aduc brusc aminte căduminică este faimoasa nuntă și nu am absolut nimic de îmbrăcat, asta nefiind doar o figură de stil.

Va trebui să mă aranjez la păr, să mă epilez, să-mi fac manichiura și lucrul cel mai important ar fi să slăbesc șase kilograme.

După cum mi-a spus Edgar, ceremonia va avea loc la Waldorf Astoria și eu n-am deloc chef să mă duc acolo, dar de-acum i-am promis și, dacă o fi să iasă prost, am să mă pot delecta în voie la bufet. Nu mă atrage câtuși de puțin ideea că voi cunoaște acolo oameni interesanți care m-ar putea ajuta în cariera mea viitoare. Singurul lucru la care mă gândesc este mâncarea.

Pentru mine, recunosc, nu mai este nicio speranță.

Am o singură rochie care s-ar putea potrivi, dar este atât de subțire că n-aș putea s-o îmbrac decât la o nuntă din Egipt.

Când am să mă mărit eu, am să le cer invitaților să vină îmbrăcați în jeansi. Mă oripilează ideea că trebuie să petrec o zi întreagă zâmbind unor rude pe care le urăsc și încercând s-o țin foarte departe pe mama de tata, venit împreună cu noua lui soție, în timp ce sunt prizoniera unei rochii albe în care nu pot nici măcar să transpir, port pantofi care mă strâng cumplit și am părul adunat în forma unui cuib de rândunică, înțepenit cu șase litri de fixativ.

În sfârșit, după o asemenea zi, ar trebui neapărat să am și forța de a mă vârî în pat cu soțul meu, urmând să mă trezesc la ora cinci dimineța ca să prind avionul spre Maldive!

Căsătoria mea va fi foarte simplă, pe invitații voi scrie: „Aduceți ceva de băut și luați-vă costumul de baie” și, când vom fi cu toții beți turtă, ne vom arunca în piscină, unde mama se va strădui s-o înece pe noua soție a tatălui meu.

Iar eu o voi ajuta să facă aceasta!

Când mă întorc acasă, Sandra mă anunță că Mark s-a hotărât să ni-l prezinte pe Fred, noul său iubit. Fred cel prea-frumos, Fred cel potrivit, Fred cu pantofii săi minunați, Fred și frumoasele lui mâini. Da, acel Fred.

De când îl cunosc, și sunt aproape patru ani, nu ne-a prezentat niciodată pe nimeni, așa încât mă tem că este un lucru serios, pentru că el este foarte discret atunci când sunt în discuție probleme sufletești.

Ar trebui să învăț de la el.

L-a invitat la cină, aici, acasă. Pentru el este ca și cum ar spune *Ți-i prezint pe ai mei*.

A făcut curat în toată casa și ne-a obligat și pe noi să dereticăm prin camerele noastre pentru că se rușinează și, de fapt...

Salonul nici nu mai seamănă cu ce era înainte: a acoperit divanul cu o cuvertură de brocart roșu și a așezat perne mari pe covorul nou.

Masa este aranjată cu farfurii pătrate negre, împodobite cu compoziții de flori albe și lumânări de forma unor flori de portocal plutesc într-o amforă de cristal plină cu apă de trandafiri.

În surdină, muzica fusion care nu putea lipsi.

Ne mai lipsește o inscripție Buddha Bar și totul este pregătit. Mark ar fi un foarte bun decorator.

Eu și Sandra nu putem intra în bucătărie până la ora potrivită pentru cină și el se comportă ca un coregraf isteric la premiera spectacolului său.

Când Fred sună la ușă și Mark n-a terminat sufleul său Stroganoff, aproape că este cuprins de nebunie. Cine poate ști de ce, la prima întâlnire, toți se prefac de zor că știu să gătească? Când Fred își va da seama că Mark trăiește doar cu cele mai simple salate, va fi mare veselie.

Alegăm toți trei la ușă ca să deschidem. Mark ne împinge în lături, își aranjează părul, ȳpăie de bucurie de cîteva ori și în cele din urmă deschide.

Fred este în prag, ȳinȳnd în mȳnȳ o sticlȳ de Dom Perignon și se iscȳ o adevȳratȳ furtunȳ de chiote și ȳopȳituri, alternatȳ cu pupȳturi pe gurȳ între toȳi.

Eu și Sandra începem și noi sȳ sȳrim în sus de bucurie și o ducem tot aȳa timp de cinci minute bune.

Ar fi bine ca sticla de Dom Perignon s-o deschidem altȳdatȳ.

ȳl invitȳm pe noul venit sȳ se aȳeze pe divan, în timp ce Mark se întoarce în bucȳtȳrie.

Fred este dentist într-o zonȳ din Park Avenue și amȳnuntul acesta mȳ face sȳ-mi doresc din suflet ca povestea aceasta de iubire sȳ ȳinȳ mult și bine pentru am vreo douȳ carii de tratat.

Este o adevȳratȳ distracȳie sȳ-i vezi pe cei doi. Deȳi au cam aceeaȳi vȳrstȳ, sunt total diferiȳi: Mark este foarte îngrijit, nu are niciun fir de pȳr pe trup, un pȳr blond splendid de culoarea aurului, de care este foarte mȳndru, aleargȳ în fiecare zi cȳte cinci kilometri și este vegetarian; în timp ce Fred, mȳ rog, pare un Mark înainte de îngriji...

Seara este într-adevȳr plȳcutȳ, Fred pare o persoanȳ foarte simpaticȳ și ne face sȳ rȳdem cu imitaȳiile sale, Mark s-a relaxat în cele din urmă și abia aȳteaptȳ ca noi sȳ-i spunem ce impresie ne-a fȳcut noul sȳu iubit.

Evident, Sandra îi ghiceȳte în palmȳ și, nemulȳumitȳ de ceea ce aflȳ, îl pune sȳ bea și cafea ca sȳ-i ghiceascȳ și în zaȳ, iar Fred, care nu bea cafea, decide sȳ-i facȳ pe plac chiar dacȳ mai apoi nu va închide ochii toatȳ noaptea.

Cȳnd Mark îl conduce pe Fred la ușȳ, Sandra mȳ trage într-o parte și-mi spune:

– O să fie frumoasă povestea lor, dar nu se va sfârși bine pentru Fred.

– Ce spui, de ce nu?

– Nu au nicio perspectivă... am văzut asta foarte clar, îmi pare rău, dar Mark are să-l facă să sufere.

– N-o să-i spui, nu-i așa? spun eu pe un ton îngrijorat.

– Nu, sigur că nu, o să aibă grijă Mister Sfarmăsuflăte să i-o spună atunci când va sosi momentul.

– Dar, dacă ești atât de sigură, de ce nu putem face nimic? Este ca și cum ai vedea un orb gata să cadă într-o groapă și nu l-ai opri la timp!

– Așa-i în viață, trebuie să lași lucrurile în voia lor.

Când Sandra face pe fatalista, nu-mi place de ea, un pic de magie face bine în viață, dar ea când ghicește cuiva în palmă cam exagerează.

Dar dacă are dreptate?

ȘAPTE

Și iată-mă în ziua fatidică. Mi-am pus rochia de șifon de culoare roz antic care îmi place nespus.

Are un mic decolteu în formă de V, mânecile lungi, largi și evazate cât să acopere mâinile și se prelinge moale de-a lungul șoldurilor, coborând până la glezne.

Semăn cu o mică zână care se duce la căsătoria unor spiriduși, dar cel puțin nu am aerul uneia care s-a îmbrăcat festiv pentru revelion.

Mătușile mi-au împrumutat un șirag de perle care a aparținut mamei lor.

Sunt emoționată. Chiar dacă trebuie să mă duc mâine dimineață și să-l depun în seiful de la bancă, mi se pare că este un gest foarte frumos din partea lor.

Mi-am făcut o coafură cu părul ridicat în creștet și mi-am dat pe buze un ruj sclipitor. Arăt într-adevăr bine.

Când cobor în salon, Mark și Sandra rămân cu gurăcăscată.

– Uau! N-o să se mai uite nimeni la mireasă! spune Mark.

– Oh, Miss Rosella, ce frumoasă ești! exclamă și Sandra.

– Mă rog, mulțumesc! le răspund, de acum înainte am să mă îmbrac mai des așa!

– Dacă nu te-ai îmbrăca întotdeauna ca într-un sac, s-ar putea bănuî că ești femeie! face Mark.

Se aude soneria. Este Edgar care a venit să mă ia.

Îi deschid și rămâne și el cu gura căscată; parcă-mi vine să cred că în celelalte zile ale anului arăt într-adevăr ca un closet.

El este pur și simplu trăsnet. Smochingul îi vine foarte bine și, când îmi oferă brațul, mă simt foarte mândră și cam încurcată, pentru că, deși nu am dat de înțeles așa ceva, toată lumea va crede că suntem împreună.

În mașină îl rog să-mi spună câte ceva despre miri și să mă lămurească de ce am avut mereu senzația că între ei nu sunt niște relații prea bune.

Edgar îmi povestește că mireasa este verișoară de-a doua cu mama lui și că a ținut nespus de mult ca el să reprezinte ramura engleză – cea nobilă – a familiei.

Tocmai pentru că de ani întregi nu-și vorbesc, nu a vrut să se spună că-și dădeau aere de snobi și, dat fiind că Edgar se afla la New York cu treburi...

În plus, verișoara respectivă a fost întotdeauna cam ciudată și toată familia s-a gândit în secret că era lesbiană și de aceea acum susțin cu toții că această căsătorie poate ajuta la salvarea aparențelor.

Chestia asta devine interesantă: răzbunări și împăcări în familie, combinații gay-lesbo... și eu care nu voiam să merg acolo!

Rămânem blocați în trafic și ajungem destul de târziu, când ceremonia începuse deja de multă vreme.

Holul hotelului este somptuos. În aer plutește, se simte foarte puternic, inconfundabilul parfum al miliardelor.

Intrăm într-o tăcere deplină în sala în care se desfășoară ceremonia.

Mirii se află sub un fel de baldachin împodobit cu flori roz, iar pe laturile lui se află cei patru martori ai mirelui. El a spart deja un pahar, călcându-l sub tălpi, pentru a

aminti, după cum îmi explică Edgar, distrugerea Templului din Ierusalim.

Mireasa se pregătește să-l ocolească de șapte ori pe soțul său, în semn de credință veșnică.

După umila mea părere, o strângere de mână era mai mult decât suficientă în vremurile noastre.

Invitații sunt foarte eleganti, toate doamnele au pălării cu boruri largi, iar bărbații poartă pe creștet chipă, cea tichie tipică a evreilor.

Mirii sunt cu spatele, iar noi suntem destul de departe, așa că nu reușesc să văd bine cum sunt îmbrăcați.

Mireasa are evident trăsături masculinizate, este foarte slabă și colțuroasă, în timp ce mirele este... mirele este...

DOAMNE!

Este David !!!

– NUUUU!!, mă aud strigând.

Toată lumea se întoarce spre mine.

– Nuuu... sunt o pereche minunată?

Încerc să repar această, cum să nu, să-i spunem pe nume, colosală, transoceanică figură de toată jalea!

Helen, aici este cu siguranță mânuța ta, cine știe ce hohote de râs tragi tu acolo sus!

Edgar mă privește înmărmurit, așteptându-se să fiu scoasă de acolo în cămașă de forță.

Un bătrânel din ultimele rânduri bate din palme și strigă din răputeri:

– Trăiască mirii!

Imitat, din fericire, de alte persoane care cred, probabil, că eu fac parte dintr-un grup de animatoare ale evenimentului.

Îmi încrucișez privirea cu aceea ucigătoare a lui David și simt că sunt pe cale să-mi trăiesc ultimele clipe.

Îl apuc de mânecă pe Edgar care a renunțat să mai pricieapă ceva din cele ce se petrec și-l târăsc afară din sală.

Îl opresc pe chelnerul care aduce o tavă cu șampanie și înhaț două cupe pe care le golesc literalmente dintr-o răsuflare. Le las și iau alte două pe care, de data asta le împart cu Edgar, iar acesta, cu o răbdare de călugăr tibetan, așteaptă de la mine o explicație.

Aștept cele opt secunde recomandate pentru ca alcoolul să-și facă efectul și când mă simt complet calmă și stăpână pe situație, îl apuc pe Ed de reverul smochingului și îi strig:

– AI IDEE CINE ESTE MIRELE?

– David Miller, logodnicul verișoarei mele Evelyn de cel puțin zece ani, îmi răspunde el perfect calm. Ținând o mână în buzunar și cu cealaltă cupa de șampanie.

Într-adevăr, spunându-mi asta nu-i pot reproșa nimic.

Dau drumul reverului și încerc să-mi recapăt o urmă de demnitate, dar nu găsesc nici măcar o fărâmitură.

– David este bărbatul pe care l-am iubit cel mai mult dintre toți cei care au existat în viața mea. Mi-au trebuit luni întregi ca să-l uit, aș fi preferat să fiu torturată cu ulei clocotit decât să vin la căsătoria lui. Mă va ucide din cauza asta!

– Scuză-mă, Monica, nu că vreau să mă amestec, dar, dat fiind că David n-a părăsit-o niciodată pe Evelyn, chiar dacă habar n-am din ce motiv, vrei să-mi explici în ce moment a devenit el bărbatul vieții tale?

Urăsc întrebările justificate.

– Am avut o relație acum opt luni, spun eu, încercând să par demnă, dar încep să mă simt de-a dreptul ridicolă.

– Înțeleg. Fără îndoială o relație de foarte mare importanță, mai ales pentru el, dacă am în vedere că te-a părăsit, scuză-mi sinceritatea, după cât timp?

– Cincizeci și opt de zile...

– În timpul cărora v-ați văzut...

– De patru ori, dar am vorbit mult la telefon, îi răspund eu cam iritată.

– Nu am alte întrebări, Înălțimea voastră.

Mă simt cu adevărat o proastă, în primul rând pentru că Edgar este un om extraordinar și, de când l-am cunoscut, viața mea n-a făcut decât să se îmbunătățească. Nu merită să aibă parte de ieșirea mea de adolescentă isterică și, ca să spun drept, cu cât vorbesc mai mult despre David, cu atât îmi dau seama că individul nu mă mai interesează deloc de cine știe cât timp.

Nu mi-e ciudă pe el, nici nu sunt dezamăgită, ci îi doresc doar să fie fericit.

Poate că, atunci când te îndrăgostești de un bărbat, este ca și cum persoana aceea ți-ar face o vrajă a cărei prizonieră rămâi atâta timp cât decide el și acum David m-a lăsat liberă.

O fi șampania de vină, dar dintr-o dată mă simt mai bine.

– Știi ceva, Ed? Poate că ai dreptate, m-am lăsat dusă prea departe de fantezie.

– Dacă aș fi știut așa ceva, nu te-aș mai fi adus aici. Voiam doar ca să te simți bine.

– Nu, iartă-mă tu, Ed, am avut o perioadă dificilă, dar tu ești ultima persoană de pe lume căreia i-aș putea reproșa ceva, ba chiar ar fi mai nimerit să-ți înalț un monument pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

– Ei, acum exagerezi!

– Îți jur, ai intrat în viața mea mergând în vârful picioarelor și ai făcut ordine fără ca eu să-mi dau seama, ai fost un frate, un tată, un prieten, n-am să-ți pot mulțumi destul niciodată.

– O să găsim noi vreo modalitate ca să te revanșezi!

În timp ce noi stăteam de vorbă, David și Evelyn vin înspre noi.

Ea are un aer total antipatic, iar el pare foarte nervos. De parcă l-aș fi blestemat eu.

Evelyn deschide vorba într-o manieră destul de nepoliticoasă.

– Ne cunoaștem?

– Ne-am văzut în treacăt la cină, la Judith și Sam, anul trecut, spun eu ca să salvez situația.

– Ah, iată unde! exclamă David.

– Scuzați-mă pentru ieșirea mea de mai devreme, dar căsătoriile au întotdeauna asupra mea acest efect, nu reușesc să mă abțin să îmi exprim bucuria, nu-i așa, Edgar?

Nu mai știu ce să spun, fir-ar să fie, ajutați-mă!

– E drept, este mai exuberantă, de vină este cu siguranță sângele ei italianesc! spune Edgar.

– Ah, ești italiancă? zice David câștigând fără îndoială premiul întâi în concursul figurilor de idioți, întrecându-mă până și pe mine.

– Da, vin de la Roma.

– Ia te uită, este chiar locul în care o să mergem noi în voiaj de nuntă! spune Evelyn.

– Ei poftim, ce combinație...! exclam.

Simt că Edgar moare de poftă să izbucnească în râs, în timp ce noi toți cei de față stăm ca pe cărbuni încinși.

David a pierdut, probabil, cel puțin șapte kile de când a început ceremonia.

– Cum s-a întâmplat de v-ați cunoscut? întreabă Evelyn cu aerul cuiva care vrea neapărat să pescuiască în ape tulburi.

Dar pe unde o fi reușit să găsească o asemenea întrebare?

– Monica este o scriitoare de mare talent și îmi va face onoarea de a publica la editura mea.

Marele Eddy! Te iubesc! Așa, umilește-i!

– Și de cât timp sunteți împreună? insistă ea pe un ton inchișitorial.

– De fapt, noi..., încep eu.

– De șase luni, nu-i așa, iubito? mă întrerupe Edgar.

– Șase luni? se aude ca un ecou David, vizibil surprins.

– Oh, sigur că da, așa este, șase luni, uite cum zboară timpul.

În timp ce Edgar și Evelyn încep să vorbească despre mătușa lor, David mă trage discret într-o parte.

– Felicitările mele, credeam că sunt singurul bărbat din viața ta și, poftim, descopăr că aveam un rival tocmai în ziua în care mă însor! spune el râzând.

– Credeai că deții exclusivitatea? îl pun eu la punct.

– Îți mărturisesc cinstit că, deși erai pe cale să mă înnebunești, nu există femeie pe lume care să-mi dea, așa cum ai făcut tu, senzația că sunt atât de important, iar faptul că acum tu ai o altă relație, mă face chiar puțin gelos.

– Și trebuia să te însori ca să înțelegi asta?

– Noi, bărbații, suntem uneori cam înceți la minte.

– Da, știu asta, citesc regulat „Cosmopolitan”.

– În orice caz, află că Edgar este un om pe care-l prețuiesc foarte mult și este exact tipul de bărbat de care avea nevoie o zăpăcită ca tine.

Aș vrea să-l pocnesc, dar sunt într-adevăr fericită pentru el, chiar dacă nu știu cât de bine i-au picat lui cele întâmplări astăzi.

Mirii se îndepărtează, iar eu și Edgar rămânem singuri și izbucnim în râs.

Am fost mari.

Ed mă invită la dans și petrecem o seară de neuitat.

Sunt obosită moartă, beată, dar fericită. Ne așezăm pe o canapea, îmi scot pantofii și îmi reazem capul pe umărul lui Edgar și bâigui:

- Sunt ferișită pentru că, ăăă, nu-l mai iubesc.
- Și eu sunt fericit.

Deschid ochii înainte să sune deșteptătorul și rămân cu ochii ațintiți în tavan timp de vreo zece minute, gândindu-mă la tot ce mi s-a întâmplat în ultima vreme.

Prima senzație care mă invadează este una de pace absolută. Mă simt liberă și fericită, în armonie cu întregul univers. De obicei când formulez un asemenea gând se petrec niște catastrofe, dar s-au întâmplat de toate în lunile acestea, prin urmare, ce altceva s-ar mai putea ivi?

Ei bine, dar hai să nu sfidăm providența într-un moment de fericire.

Mă bucur de ultimele minute petrecute în patul meu, gândindu-mă că David și Evelyn poate că plecau chiar în momentele acelea în voiaj de nuntă. David era chiar frumos aseară, totuși, pentru prima oară, am simțit într-adevăr că n-a fost niciodată al meu și cu siguranță este mai bine așa.

Când mirii s-au urcat în trăsură și au plecat, el s-a întors și mi-a făcut cu ochiul, de parcă ar fi fost scena finală din *Căsătoria celui mai bun prieten al meu*.

Eu și Edgar ne-am distrat de minune. Mă distrez întotdeauna când sunt cu el, mă lasă să fiu eu însămi fără să mă judece vreodată.

Scena cea mai distractivă a fost atunci când bătrânelul acela stafidit care striga „Trăiască mirii” m-a invitat la dans și până la urmă a reușit să-mi pună o mână pe fund, spunându-mi în italiană: „Ce fund grozav ai tu, Maria!”.

A fost o nebunie!

În timp ce mă pregătesc să ies din cameră, meditez la finalul pe care trebuie să-l găsesc pentru roman.

Zi de zi, în grădina sa în care se află foștii, Caroline își dă tot mai mult seama că, oricât era soțul său o adevărată cruce pe care trebuia s-o poarte, nu era nimic în comparație cu oaspeții săi.

Thierry este văduv. De când a murit soția sa, nu mai face nimic singur, refuză chiar să se încalțe și să-și încheie șireturile. Când vrea să mănânce brânză, roagă pe altcineva să-i taie o felie, ca să nu se murdărească pe mâini. Iată de ce fiica sa l-a lăsat să plece atât de ușor...

Jean Luc este burlacul convins care le oferă celor mai mulți dintre ei motiv de discuții.

În ciuda celor șaptezeci de ani ai săi, a unei prostate care îl sâcâie mereu și a unei proteze strălucitoare, caută mereu să rămână singur cu ea și încearcă mereu s-o sărute când are mâinile ocupate și nu se poate apăra.

Eric și Bertrand sunt homosexuali nedeclarați și trăiesc împreună de douăzeci de ani ca în Micul viciu. Foarte geloși unul pe altul, se ceartă mereu ca niște adevărați îndrăgostiți.

Robert este un bolnav închipuit, convins că trebuie să moară la prima durere, cât de mică ar fi ea.

În sfârșit, Pascal, un depresiv, cu accese obsesiv-impulsive, aprinde și stinge lumina de cinci ori înainte de a se vâri în pat.

Acea sărmană Albă-ca-Zăpada probabil că n-a avut parte de momente prea frumoase!

Caroline își dă seama imediat de enorma sa greșală, dar de-acum angajamentul a fost luat.

Este vorba să reziste o lună și, înarmată cu curaj și răbdare, uneori ca o mamă, alteori ca o infirmieră, alină dureri, mângâie sufletele zbuciumate și reușește să le redea acestor oameni rătăciți speranța, salvându-i de ei înșiși.

Aici îmi trebuie un final.

În timp ce cobor, o aud pe Sandra care-i spune lui Mark (care a devenit acum un fel de tată cu toate atribuțiile):

– Când fata o să împlinească șase ani, vreau să-i fac o petrecere frumoasă, așa cum îmi făcea mama când eram mică, cu multe baloane colorate și cadouri pentru toți. Peter și mama inventau o mulțime de jocuri și, când soseau părinții celorlalți copii ca să-i ia acasă, niciunul nu mai voia să plece acasă!

Ei poftim!

Aș putea face în așa fel încât în ultima zi de stat în grădină, copiii, fostele soții și frații, să vină să-i ia acasă pe bătrânii oaspeți ai Carolinei, așa cum se întâmplă la petrecerile copiilor când s-a făcut târziu și părinții sosesc cu toții ca să-i conducă acasă.

În acest fel aș crea un paralelism între sfârșitul petrecerii și sfârșitul vieții.

Rudele îi găsesc atât de minunat schimbați că nu le vine să-și creadă ochilor: întremați mai mult decât după o baie în piscina din Cocoon astfel încât încearcă s-o convingă să-i mai țină încă puțin acolo.

Carolina și-a atins scopul, și-a făcut bilanțul.

Este obosită, dar liniștită și împăcată cu ea însăși.

Închizând încet ușa în urma sa, termină astfel și cu trecutul său.

Tăcerea a coborât pe neașteptate și aproape că este reconfortant.

Salonul este cufundat în penumbră. Afară cade ploaia. Se așază într-un fotoliu, în mijlocul scenei, respiră adânc și zâmbește.

În sfârșit, îi spune cu voce tare lui Hubert:

– Până când moartea ne va despărți.

Cortina!

Măi să fie!

Simt că sunt inteligentă.

Nu numai că am terminat romanul, dar l-am și adaptat deja pentru scenă.

Oi fi începând, cumva, să cresc? Este exact momentul potrivit ca să apară un atac de panică. Sunt teribil de emoționată.

Nu-mi mai rămâne decât să-l scriu și gata. Dacă nu m-ar fi împins de la spate Edgar, cu siguranță m-aș fi aflat și acum în situația de a inventa un milion de scuze ca să nu-l termin.

Trebuie să-i spun numaidecât asta!

Sun la hotel, dar cei de la recepție îmi spun că nu-mi pot face legătura pentru că a cerut să nu fie deranjat de nimeni.

Rămân un pic dezamăgită. Este adevărat că aseară ne-am despărțit foarte târziu, dar de ce nu-l pot deranja măcar un picuț?

Încerc să insist, dar recepționarul este de neînduplecat. Va trebui să-l sun mai târziu.

Ies ca să mă duc la slujbă și sunt deja mai puțin fericită decât înainte. De ce este nevoie de așa puțin ca să-mi năruiască buna dispoziție?

De fapt, eu nu știu aproape nimic despre omul acesta. Nu știu exact nici măcar ce face aici, la New York, în

afară de afaceri și de căsătoria care era, în orice caz, ceva secundar.

Ajung la magazin și mătușile abia așteaptă să le povestesc toate amănuntele și îmi pun o mie de întrebări despre cum era îmbrăcată mireasa, cum era bufetul, florile, muzica, dacă erau cutare sau cutare dintre personalități și cine a prins buchetul aruncat de mireasă.

Singura persoană pe care am recunoscut-o era Jenna Elfman, actrița care o interpretează pe Dharma în *Dharma și Greg*. Mă face să mor de râs, se pare că era o veche prietenă a miresei.

Și buchetul... ei bine, buchetul, dacă mă gândesc mai bine... l-am prins eu.

OPT

Ziua a fost veselă și parcă s-a terminat într-o clipă, dar mi-a rămas această senzație ciudată de pe urma faptului că nu am putut vorbi cu Edgar.

Am mai încercat de câteva ori să-l găsesc și pe mobil, dar nu mi-a răspuns nici așa.

Nu-mi mai rămâne decât să aștept un semn de viață de la el.

Sunt îngrijorată, mă simt abandonată, chiar dacă, poate, exagerez. Nu știu ce face în momentul acesta și nu știu unde se află, dar, mai ales, pentru prima oară mă întreb: cu cine este?

Și dacă este cu o femeie?

Teoretic, n-ar trebuie să-mi pese absolut deloc, dar uite că-mi pasă și încă mult.

Nu se poate să fiu geloasă!

M-am aflat timp de două luni într-un contact atât de strâns cu el, încât n-am avut niciodată ocazia să-i simt absența. Cu toate că l-am considerat întotdeauna un bărbat nemaipomenit de fermecător, n-am îndrăznit niciodată să-mi închipui că aș fi putut avea o relație amoroasă cu el.

Poate pentru că este un om cu o asemenea experiență, nu și-ar pierde vremea cu o fetișcană cam zăpăcită ca mine.

Poate că îl interesează doar romanul și după aceea n-am să-l mai văd niciodată.

Sau poate că o fi însurat și are niște copii în Scoția.

Nu l-am întrebat niciodată despre asta sau poate că mi-a spus el, dar eram atât de preocupată să mă gândesc la mine, ca de obicei, încât n-am luat absolut deloc în seamă orice mi-ar fi spus despre viața sa.

Sunt o egoistă.

O egoistă singură. Și părăsită.

Ajungând acasă, o întreb pe Sandra dacă sunt mesaje pentru mine.

– Pentru tine nu sunt, dar pentru Mark cel puțin cincisprezece! M-au luat drept secretara lui: „Poți să-i spui lui Mark că ne vedem la Saks? Nu, spune-i că înainte de asta am o întâlnire cu avocatul meu și ne vedem direct la Nobu, apoi... nu, poate că reușesc să fac asta înainte de cină, atunci că, spune-i să ne întâlnim la Morgan's... Nu, uitasem de shiatsu...” Cu toate numele astea, simt că mi se învâрте capul. Dar de ce or fi cu toții așa de agitați?

– Și Mark unde este?

– Evident, în baie! Prin urmare, chiar dacă Edgar voia să mă sune, telefonul ar fi fost mereu ocupat...

Nu știu nimic despre el de aproape douăzeci și patru de ore, nu-i stă în obicei.

În fond, știe că l-am căutat, pentru că i-am lăsat mesaj de șapte ori să mă sune, i s-o fi întâmplat ceva? O avea necazuri? De la îngrijorare trec la furie, gândindu-mă că nu sunt suficient de importantă pentru el.

Încerc să fiu rațională, dar nu reușesc și panica începe să ia proporții. Îmi petrec seara stând atentă la telefon și tresar de fiecare dată când îl aud sunând, dar nici vorbă să fie el.

Încerc să lucrez mai departe la roman, dar nu mă pot concentra și mă poticnesc la tot felul de probleme de gramatică.

Nu-mi mai rămâne decât să mă duc la culcare și să las telefonul deschis, așa cum nu fac niciodată, dar am declarat deja starea de urgență națională din cauza prăbușirii certitudinilor!

Din două în două ore mă trezesc și mă uit să văd dacă nu sunt apeluri sau mesaje noi, mă simt ca o handicapată, dar nu pot face absolut nimic.

Dorm foarte prost. Mă trezesc cu dureri de cap și într-o dispoziție foarte proastă.

N-am primit niciun mesaj.

L-aș ierta doar dacă ar fi în comă sau dacă ar fi ținut ostatic, dar într-un asemenea caz l-aș fi văzut la televizor și pe caseta primită de la răpitori ar fi trebuit să spună: „Scuză-mă, Monica, n-am putut să te mai sun!”.

Ei bine, o să mă port ca și cum nu s-a întâmplat nimic, la urma urmelor nu sunt câtuși de puțin îndrăgostită de el, nu?

Prin urmare, nu-mi pasă dacă nu mă sună, am altceva la care să mă gândesc.

Da, dar la ce anume?

Și iată că mă aflu în metrou. Nu l-am auzit de o zi întreagă. Mă simt tristă și neconsolată.

Mă uit la ceilalți oameni din vagonul în care mă aflu și mă întreb la ce se gândesc ei oare.

În metrou, toți au o privire pierdută, cenușie și resemnată.

Nu se poate face diferența dintre cine este trist și cine este fericit, lumina neonului nivelează toate sentimentele.

Cu toții purtăm pe altcineva în suflet, chiar dacă acea persoană nu ne răspunde. Ne închipuim că îi povestim lucruri pe care nu i le vom spune niciodată, îi împărtășim toate prostiile care ne vin în minte, sperând ca ea să înțeleagă și să ne răspundă așa cum ne-am aștepta, dar în

realitate nu este aproape niciodată astfel. Fiecare pricepe lucrurile în felul său.

Trebuie să mă învăț să mă descurc singură, mă bazasem prea mult pe acest bărbat și acum, când nu se află alături de mine, îmi pierd echilibrul.

În timp ce merg spre magazin, sună mobilul. Este Edgar.

Inima îmi zvâcnește cu putere și simt un ghem în stomac. Răspund.

– Ciao, Monica, m-ai căutat?, spune el pe un ton grăbit.

– Eu? Da, ciao, Ed... eu... da, te-am căutat de mai multe ori ieri, dar erai... de negăsit!

Caut să-mi ascund îngrijorarea printr-o replică spirituală, dar simt că aș vrea să-i strig ceva de genul: „Pe unde naiba ai umblat, am fost îngrijorată la culme!”.

Dar nu reușesc să fac aceasta pentru că mă amuțește ceea ce spune el mai apoi:

– Da, eram destul de ocupat ieri și am avut câteva întâlniri importante, aveai nevoie de ceva?

Aș vrea să spun: „Da, aveam nevoie de tine, aș fi vrut să ascuți finalul romanului meu și să mă lauzi pe săturate. Aș mai fi vrut să mă îmbrățișezi și să mă inviți la cină în oraș!”

În loc de asta, spun:

– Nu, n-aveam nimic special, .. voiam doar să știu ce faci.

– Totul este ok, acum trebuie să plec, ne auzim cât de curând, tu să fii pregătită cu romanul, ok? Ciao.

Și închide.

A fost mai rău decât o rană făcută de cuțit.

Mai bine nu mă mai suna.

M-a scos pur și simplu din viața lui.

Ce i-am făcut, că totul mergea atât de bine. Eram prieteni, nu trecea nici măcar o zi fără să ne auzim, fără ca

el să mă întrebe ce făceam sau ce făceau prietenii mei sau cum îmi mergea lucrul.

Așa este, deci, pentru el sunt doar un business, o posibilitate de a face bani.

Atunci de ce m-a mai dus la nunta aceea, în fond acolo era o parte din familia sa care crede acum că suntem împreună.

Poate că el nici nu se gândește la așa ceva, probabil că este unul dintre ăia care obolesc repede când dau peste ceva nou și care te uită de la o zi la alta. Ferice de el!

Cât de mult mi-aș fi dorit să mă nasc nesimțită, fiindcă aș fi avut mult mai mult succes în viață și nu m-aș fi aflat aici plângând după un tip care a apărut din neant și s-a întors tot în neant, și poate că acum aș avea deja o carieră solidă, purtată înainte fără scrupule.

Ca să-mi fac puțin curaj, îmi spun că, mai devreme sau mai târziu, va trece și că este și asta o lecție care trebuie învățată.

Dar, la sfârșit, ce fac eu cu toată colecția asta de lecții învățate?

Le pun pe hârtie și le vând ca pe un manual de limba engleză?

Măcar de-ar fi cu casete sau cu DVD.

Lecția 1 „Să nu ai încredere niciodată în bărbații logodiți de zece ani și în criză”.

Lecția 2 „Să nu ai încredere niciodată în bărbații care îți spun că te iubesc după douăzeci și patru de ore”.

Lecția 3 „Să nu ai încredere niciodată în bărbații maturi”.

Lecția 4 „Să nu ai încredere niciodată în bărbați”.

Când plec de la magazin, este aproape cinci după-amiază și mă simt atât de abătută că pornesc să colind fără niciun țel prin oraș.

Aici, în America, este o vorbă: „There's no place like home”, nu este loc pe lume mai plăcut decât propria casă. Adică acolo unde ai sufletul, acolo unde îți sunt sentimentele, „cuibușorul tău”, un loc fără de care și cel mai frumos oraș din lume devine rece și ostil.

Așa simt eu New York-ul astăzi, nu este casa mea, mă aflu aici doar în trecere.

Culmea este că îmi scapă complet din vedere cum de am ajuns aici.

În timp ce merg așa, în neștire, îmi dau seama că am ajuns în apropierea cimitirului în care a fost îngropată Helen.

N-am mai fost acolo din ziua înmormântării și simt nevoia să vorbesc cu ea.

Îmi lipsește tare mult.

Cumpăr două cafele de la un bar din vecinătate și mă duc să mă întind pe iarbă lângă piatra funerară.

Este un cimitir micuț și liniștit și la ora asta nu este chiar nimeni. Am o plăcută senzație de pace stând aici pe iarbă. Cerul este senin și soarele este pe cale să apună, colorând în roz blocurile din jur.

– Ciao, Helen, spun în șoaptă, ți-am adus o cafea ca pe vremea când stăteam împreună pe balansoarul de pe terasă. Să știi că-mi lipsești mult. Erai pentru mine singura călăuză adevărată și, acum, când sunt tulburată și am o mie de necazuri, nu știu de fapt încotro s-o iau... Ce crezi, am greșit totul și de data aceasta? Cu Edgar vreau să spun... Tu mi-ai spus să fiu eu însămi, iar el a dispărut pur și simplu... De fapt, în timpul unei singure luni le-am pierdut pe cele două persoane la care țineam cel mai mult și acum mă simt singură și înspăimântată.

– Ciao bambina! aud o voce din spatele meu.

Mă ridic rapid în capul oaselor.

– Helen! urlu și-mi pun palma la gură.

– Ce faci fața asta de parcă ai văzut o fantomă? râde ea.

– Helen, tu ești?

Se așază lângă mine și ia în mână unul din paharele cu cafea caldă.

– Oh, cât mi-a lipsit așa ceva..., șoptește.

– Am venit aici doar ca să-ți spun să nu te sperii, pentru că nu greșești. În jurul tău e multă dragoste și trebuie numai să fii atentă la semnalele ei. Trebuie să ascuți mai atent inima celorlalți, și ai să vezi că totul va merge așa cum trebuie să meargă.

În timp ce o ascult, pe obraz îmi alunecă o lacrimă cât toate zilele și Helen mi-o șterge cu dosul palmei. Atingerea sa mi se pare ușoară ca vata de zahăr.

Mă trezesc brusc.

Cât o fi ceasul? Probabil că am visat.

Soarele a apus, a început să bată vântul și am înțepenit de frig.

Ciudat lucru, nu mai văd cafeaua pe care am pus-o pe iarbă lângă mine. O fi luat-o careva.

Îmi duc mâna la obrazul pe care mi l-a atins Helen. Și o caut din priviri printre umbrele serii, dar ea nu se vede pe nicaieri.

Intru în bucătărie cu un aer circumspect și, încrețindu-mi fruntea într-o expresie misterioasă, spun:

– Copii, trebuie să vă povestesc o întâmplare incredibilă.

– După povestea aia cu prânzul pe care l-ai dat câinelui, nu cred că mă mai poate mira ceva din ceea ce se întâmplă în magazinul acela, spune Mark și continuă să taie felii de morcovi.

– Nu, n-are deloc de-a face cu munca mea, cred că am avut parte de o experiență paranormală.

Se lasă tăcerea timp de o clipă.

Nu-mi lasă nici măcar timpul necesar ca să încep o frază, că încep să râdă mai întâi încetișor, apoi din ce în ce mai tare.

Nu-mi vine să-mi cred ochilor, se tăvălesc pe jos de râs. Literalmente.

În casa asta nu sunt luată câtuși de puțin în serios, asta-i clar.

– Dar vă jur, așa este, vă spun adevărul, de ce nu vreți să mă credeți? mă smiorcăi eu.

Dar ei râd cu atâta poftă, că iau hotărârea să mă dau jignită, așa că trec de ei cu bărbia ridicată, spunând:

– Într-o zi o să mă rugați cu cerul și cu pământul să aflați ce mi s-a întâmplat și n-am să vă spun!

Și trântesc ușa în urna mea.

În clipa următoare, vin amândoi după mine pe scară, cu mâinile împreunate, zicându-mi:

– Hai, te rugăm, povestește-ne ce s-a întâmplat... ai luat metroul cel bun?

– Nu, eu cred că atunci când a intrat în magazin babele alea au salutat-o!

– Ce ticăloși sunteți! Nu, vă jur că este ceva serios!

– Ok, ok, face Sandra. Facem pace! Iartă-ne, am fost la cursurile prenatale și Mr. Suntunbolovan de aici de lângă mine a leșinat de două ori când se vorbea despre poziția de naștere și despre placentă. Acum încearcă să-și descarce tensiunea pe care a acumulat-o!

– Și vreți să mă ascultați acum?

– Da, da, spun ei în cor.

Ne așezăm cu toții pe trepte și încep să le povestesc visul ciudat pe care l-am avut la cimitir și, desigur, îl înfloresc cu amănunte și mai misterioase. La urma urmelor, sunt o scriitoare și, de altfel, până acum și-au bătut ei joc de mine.

– Așadar, încep eu, eram absolut singură în cimitir. Vântul făcea să zboare frunzele uscate și prin aer se simțea un miros dulceag, ca de mușchi din pădure. La un moment dat, am auzit niște bufnituri înfundate venind dinspre o piatră de mormânt din apropiere, ca și cum cineva avea nevoie de ajutor ca să iasă. M-am apropiat și am auzit o voce foarte gravă și tânguitoare pronunțându-mi numele în surdină... „Monica”... apoi, tăcere... „Monica” ... și din nou tăcere. Și, în timp ce mă ridic de jos ca să strig după ajutor, o mână putrezită mă apucă de braț și urlă: „VINO AICI JOS CU MINEEEEE!!!”

Și-l apuc de braț pe Mark care strigă înspăimântat și-și acoperă fața cu palmele.

Eu și Sandra râdem cu lacrimi, este într-adevăr un joc de copii să sperii pe cineva!

– Proasto! spune Mark.

– Hai, nu te supăra, acum suntem chit!

– Spune-ne acum adevărul, ce-a fost atât de ciudat? vrea să știe Sandra.

Le povestesc versiunea adevărată a visului care mi-a lăsat o senzație atât de ciudată.

Era ca și cum mesajul ar fi fost cifrat: „Lucrurile vor merge așa cum trebuie să meargă”.

Cum adică? Bine sau rău?

Și atingerea aceea care părea o suflare, o suflare înghețată.

– Probabil că a trecut cineva pe acolo, a luat cafeaua și te-a mângâiat pe obraz, poate că voia să vadă dacă ești vie, spune Mark.

– Cum să nu, cred că este explicația cea mai logică, dar ceea ce nu-mi explic este că mă simțeam perfect trează în timp ce vorbeam cu Helen și nu-mi amintesc nici măcar să fi căscat în timp ce vorbeam cu ea.

– În Caraibe, noi credem, însă, mult în spirite și acordăm o mare importanță mesajelor pe care le primim de la ele. Trebuie să te consideri norocoasă că ți s-a întâmplat așa ceva, ea este acum îngerul tău păzitor și nu le este dat tuturor să și-l cunoască.

Se lasă apoi o tăcere plină de întrebări peste noi trei.

– Știți povestea cu fata care făcea autostopul? Îi întreb eu.

– Cea care își lasă o eșarfă în mașina celui care o luase și, când el i-o aduce a doua zi, i se spune că fata murise de trei ani? spune Sandra.

– Gata, fetelor, că altfel o să dorm cu voi în noaptea asta!

Destupăm o sticlă de vin și, stând tot pe scări, spunem între noi toate poveștile cu stafii pe care le știm.

Nu am mai făcut asta de când aveam șaisprezece ani și cel mai frumos lucru este că teama a rămas exact la fel ca atunci.

Când a venit vremea de culcare, nu am avut curajul nici măcar să mergem să ne spălăm pe dinți ca să nu rămânem singuri... și am adormit de-a valma în patul dublu al Sandrei.

Mark sforăie ca un urs brun, cu nasul plin de muci.

N-am mai auzit în viața mea ceva atât de îngrozitor. Am încercat tot ce era posibil ca să-l fac să tacă: păsându-l, trăgându-i șuturi disperate, am încercat chiar să-l rostogolesc ca să rămână pe o parte, dar nimic. Sunt nevoită să înfrunt forțele răului și să mă întorc să dorm în patul meu. Dar cu capul sub mai multe pături.

La sculare mă simt mult mai bine, am descoperit că atunci când sunt îngrijorată sau tristă și discut despre asta cu cineva, problema capătă un alt aspect, devine mai puțin

serioasă și îmi dau seama că mai sunt și alte explicații plauzibile în afară de a mea.

În ceea ce-l privește pe Edgar, nu văd să existe prea multe, dar cine știe dacă nu mă înșel.

Dacă te aștepti în viață să ți se întâmple doar ce este mai rău, vei avea parte mereu doar de rău, dar cel puțin știai asta.

În timp ce, dacă te aștepti la mai bine și apoi îți merge rău, te simți tare prost.

Nu știu ce ar fi mai convenabil, să te prefaci să crezi că merge rău și, în sinea ta, să sperii la bine sau să te lași pradă unui pesimism cosmic total.

În cutia poștală sunt două scrisori pentru mine.

Prima zice așa:

Dragii mei Monica și ceilalți,

a trecut ceva timp, dar sper că vă mai aduceți aminte de mine. V-am provocat destul de multe neplăceri acum o vreme din cauza problemei mele cu alcoolul și voiam neapărat să vă spun că mă supun terapiei cu multă seriozitate și că totul merge bine.

Voi fi externat peste câteva săptămâni și mi-ar face plăcere să vă revăd.

Vă asigur că sunt complet inofensiv!

Scrieți-mi ce mai faceți, țin mult la asta.

Cu drag,
Jeremy

Ei poftim, este Jeremy cel nebun!

Ce plăcere îmi face să aflu că peste puțin timp va fi liber și că prima de pe lista victimelor sale voi fi eu. Măcar

de-ar veni să mă ucidă într-o noapte în care tot cartierul va fi ocupat cu sărbătorirea vreunui sfânt și, în timp ce mulțimea va defila într-o gălăgie asurzitoare, nimeni nu mă va auzi strigând după ajutor!

Mă bucur că este sănătos, dar nu mă simt în stare să-l întâlnesc din nou.

Cel puțin să nu fiu singură, căci am tras o spaimă grozavă în seara aceea și când îmi amintesc mă trec și acum fiorii.

Dacă printre ceilalți îl numără și pe ticălosul acela de Julius pe care l-a trimis de-a berbeleacul pe scări, sunt de acord că are curaj!

Cealaltă scrisoare spune:

Trec să te iau mâine dimineață la ora 6, îmbracă-te comod și ia cu tine o pijama.

P.S. Nu sunt admise întrebările înainte de a ajunge la destinație.

Ed

Ed ?

NOUĂ

Este ora 5 și 51 și mă aflu în fața intrării casei. Deși suntem la sfârșitul lui aprilie, este încă destul de frig și un vârtej de gânduri rebele își face mendrele în capul meu:

1) Unde mă duce?

2) Cine se crede el ca să dispară astfel timp de o săptămână și să creadă că eu am să iau poziția de drepti de îndată ce el pocnește din degete?

3) De ce iau poziția de drepti de îndată ce el pocnește din degete?

4) De ce mă simt atât de ciudat la gândul că am să-l revăd?

5) Diverse și altele la fel.

Iată-l sosind foarte punctual într-un Range Rover de culoarea antracitului.

Poartă un pulover verde militar cu guler pe gât, blugi decolorați și uitasem cât de frumos este.

Doar că eu sunt furioasă și nu reușesc să-mi ascund starea de spirit, în pofida intențiilor mele de a mă preface că sunt perfect calmă.

Coboară din mașină și vine imediat să mă îmbrățișeze, o îmbrățișare puternică și intensă în care mă pierd cu totul.

– De ce ai dispărut așa? îi șoptesc la ureche.

– Am să-ți explic totul pe drum.

Sunt un pic dezorientată, dar îmi dau seama că nu-l cunosc deloc și nu mă mai simt în largul meu ca altădată.

Într-un anumit sens, Ed m-a dezamăgit și instinctul îmi spune să nu mai am încredere în el.

Plecăm și în primele minute suntem destul de stânjeniți. Deschid vorba spunând ceva despre temperatură și încerc să aflu unde mă duce.

– Fără întrebări. Amintește-ți că asta era condiția.

Deschide radioul și caută un post până găsește unul pe care cântă, se pare, Oscar Peterson.

Un fundal sonor care cred că ar trebui să însoțească niște explicații.

Sunt un pic nervoasă. Nu știu la ce să mă aștept.

– Monica, sunt o mulțime de lucruri pe care trebuie să ți le spun...

Asta era.

– Nu mă pricep prea bine să vorbesc despre mine, dar pot încerca să fiu clar. Vreau ca tu să poți avea încredere în mine și pentru aceasta trebuie să te pun la curent cu unele lucruri importante care privesc viața mea, căci altfel n-ai putea înțelege. Am fost însurat timp de opt ani. Aveam treizeci și trei de ani pe atunci, eram tânăr, dar nu foarte și, ca să fiu sincer, credeam că voi rămâne astfel pe vecie.

Trăiam împreună de șase ani. Știam că ea ținea la căsătorie, eu mă simțeam bine și așa, dar, ca s-o fac fericită... să-i ofer mai multă siguranță... am cerut-o într-o zi de soție.

Pe când eram la un supermarket, îmi aduc aminte și acum.

Ea m-a întrebat ce mi-aș dori la cină și eu i-am răspuns: „vreau ca tu să devii soția mea”. M-a privit fix câteva secunde, ca să-și dea seama dacă nu cumva glumeam. A

lăsat privirea în jos, a dat drumul cumpărăturilor din mână și m-a îmbrățișat cu putere.

Eram și eu fericit la gândul acesta.

Eram deja obișnuiți unul cu altul.

Ne cunoscuserăm la Londra la lansarea unei cărți atât de plictisitoare că am început amândoi să căscăm și ne-a venit o asemenea poftă să râdem că ne-au dat afară din sală.

După o lună, trăiam deja împreună. Închiriasem o garsonieră în Londra și veneam acolo, de îndată ce puteam, de la Edinburgh.

Totul mergea de minune. Eram foarte îndrăgostiți unul de celălalt. Prea frumos ca să fie adevărat.

Mă copleșea cu afecțiunea ei, era calmă, protectoare, nu-mi puteam imagina o zi fără ea. După ce ne-am căsătorit, lucrurile au început să scârțâie.

Soția mea își dorea mai multă stabilitate, o casă adevărată, potrivită pentru o familie. Voia ca eu să stau mai mult cu ea.

Mai aveam casa veche a tatălui meu, la țară, în Scoția, și i-am propus să ne mutăm acolo. A primit cu mare bucurie o asemenea idee. Mi-a spus că visase dintotdeauna să trăiască într-o casă mare și să aibă mulți copii. Eu nu eram pregătit să am copii, dar îmi spuneam că, mai devreme sau mai târziu, ar fi fost normal și de dorit să formăm o familie mai numeroasă.

Încă nu știam că toți cei care trăiesc în oraș spun mereu că ar vrea să trăiască la țară cu un câine și mulți copii.

În perioada aceea, editura se afla într-un moment de criză și nu aveam prea mulți bani. Chirie nu trebuia să plătim, dar cheltuielile pentru a menține casa aceea mare într-o stare rezonabilă erau prea mari pentru noi.

Pentru a înrăutăți și mai mult situația, mai era și mama care a fost întotdeauna o femeie foarte voluntară. După moartea tatălui meu, pentru că nu mai avea pe nimeni pe care să-l tortureze, pica la orice oră în casa noastră, mai ales când lipseam eu, și găsea întotdeauna câte un motiv ca s-o critice pe soția mea.

Timp de mai multe luni, ea nu mi-a spus nimic, apoi a început să fie tot mai deprimată și mai nervoasă.

Viața la țară poate fi îngrozitor de plictisitoare dacă nu călătorești sau nu joci golf și plouă aproape zilnic. Ea a început să urască locul acela și mă urască și pe mine pentru că o adusesem acolo.

Mă întorceam seara acasă și o găseam așezată pe pat cu ochii umflați de plâns, privind în gol și, de multe ori, chiar în pijama.

Se uita la mine cu o tristețe nesfârșită, ca din fundul unei fântâni... implorându-mă din priviri s-o ajut. .. dar fără să scoată vreo vorbă. Simțeam că înnebunesc pentru că nu știam ce să fac, voiam din tot sufletul s-o ajut. Dar... cum?

„Vorbește-mi, fir-ar să fie”, îi strigam câteodată, „Vorbește cu mine... spune-mi ce vrei să fac?”

O apucam de umeri și o scuturam: „Începe din nou să lucrezi, ieși din casă, uite, plecăm într-o călătorie... Facem ce vrei tu, .. dar încearcă să zâmbești, .. te rog mult...”.

Dar ea, timp de o clipă redevenea cea care fusese cândva, pentru ca mai apoi să cadă din nou în aceeași stare.

Am început astfel să ne certăm din ce în ce mai des și mai violent.

Sau, mai bine zis, eu spuneam câte ceva. Ea plângea. Ne aflam în cădere liberă.

Într-o zi a plecat pe când eu nu eram acasă.

Mi-a lăsat un bilet în care îmi spunea că pleacă și că dacă nu înțelesesem ce-și dorea în toți acești ani, n-aveam să înțeleg niciodată.

Am căutat-o ca un disperat zile întregi, până când poliția m-a anunțat că găsiseră o mașină într-o groapă și la bord se afla o femeie care corespundea semnalmentelor soției mele.

A trebuit să merg la morgă ca s-o recunosc.

Era ea. Purtând și atunci pijamaua, cu părul plin de sânge...

Crede-mă că și acum mi se strânge stomacul de groază. N-am să uit niciodată cum arăta.

Mașina ieșise de pe drum și căzuse în groapa aceea.

Nu voia nicidecum să moară, dar cu siguranță nu mai voia să trăiască. Nu astfel și nu cu mine.

Toate astea s-au întâmplat acum cinci ani.

Păstrăm tăcerea timp de câteva minute bune.

– Edgar, îmi pare nespus de rău, habar n-avem de toate astea.

Am ascultat toată povestea cu un nod în gât și acum încerc să găsesc niște cuvinte consolatoare, dar nu reușesc.

Mă simt tare neputincioasă.

– A fost cea mai cumplită lovitură din viața mea. La câteva luni după ce a murit, sora ei mi-a spus că suferise în trecut de crize depresive, dar nimeni nu-mi spusese asta pentru că toată lumea o vedea fericită și senină.

– Și tu ce ai făcut atunci?

– Am rămas ca de gheață. M-am afundat în muncă, umplându-mi ziua cu tot felul de îndatoriri, astfel încât să nu mă mai gândesc la nimic altceva și, cum se întâmplă în asemenea cazuri, pentru a putea lupta cu durerea când devine prea chinuitoare, am început să beau.

Într-o zi, am fost cât pe ce să calc cu mașina o fetiță. După spaima prin care am trecut, m-am lăsat de băutură. Și am cerut ajutorul medicilor.

Am muncit mult cu mine însumi, mai ales pentru a depăși sentimentul de vinovăție care nu mă mai lăsa să trăiesc, crizele de panică și toată durerea aceea. Prietenii mi-au stat aproape și, încetul cu încetul, mi-am găsit un anume echilibru.

În ceea ce privește viața sentimentală, nu am mai avut nicio relație serioasă, ci doar câteva episoade fără importanță. Nu mă simțeam pregătit pentru altceva, mi s-ar fi părut că trădez memoria soției mele.

Până când, într-o zi, am intrat în magazinul acela, acolo te aflai tu și, nu știu cum s-a întâmplat, dar de atunci nu am mai încetat să mă gândesc la tine, la zâmbetul tău, la ochii tăi, la expresiile pe care le ia chipul tău. Și, apoi, ești adevărată, înduioșător de neliniștită, sensibilă... și mă faci să mor de răs.

– N-aș vrea să te dezamăgesc, dar mai am și o mulțime de defecte, de exemplu sunt alergică la pisici și nu sunt blondă natural!

– Bine, atunci n-ai decât să cobori din mașină!

Bine măcar că revenim cu picioarele pe pământ, pentru că atmosfera începuse să devină apăsătoare.

Sunt cu totul dată peste cap din cauza acestei avalanșe de confesiuni, dar trebuie să recunosc cinstit că acest nou Edgar, care a hotărât să împartă cu mine chinuitoarea povară a durerii, este chiar mai grozav decât cel de dinainte pe care și așa îl vedeam ca pe un super-bărbat.

– Când am mers împreună la nunta aceea, toți cei de acolo mă întrebau cine ești și îmi făceau mii de complimente pentru că te considerau fantastică, iar eu m-am simțit omul cel mai fericit de pe pământ, chiar dacă nu trăiam

împreună. Dar când mi-ai spus că obiectul dorințelor tale era David Miller, am resimțit din plin o lovitură.

Înțelegeam în același timp că, nemărturisindu-ți vreodată sentimentele pe care le nutream pentru tine, nu puteam pretinde ca tu să-mi răspunzi în aceeași manieră, așa că am profitat de o călătorie plănuită mai demult și mereu amânată pentru a mă îndepărta pentru câteva zile de New York. Măcar ca să văd dacă tu îmi vei simți lipsa.

Crede-mă că nu mi-a fost deloc ușor să nu răspund când sunai tu sau să mă prefac că sunt indiferent.

Călătoria respectivă, și acum ajungem la chestiunea principală, este cea pe care o fac acum din nou, dar de data asta împreună cu tine. La Cornish.

– Acasă la Salinger????!!! tip eu.

– Exact și, dat fiind că este o adevărată aventură să ajungi acolo, am venit mai întâi de unul singur ca să învăț drumul și apoi te-am adus pe tine.

– Te ții de glume? De o viață îmi doresc să merg acolo!

Îi sar de gât și nu lipsește mult să ajungem în șanț.

Omul acesta a reușit să zdruncine din temelii toate certitudinile mele, prima dintre ele fiind aceea că bărbații de pe trei continente sunt toți niște ticăloși – n-am cunoscut celelalte două continente!

Până ieri eram convinsă că el nu mai voia să știe de mine și, în schimb, uite ce pune la cale.

Îmi tresaltă inima de bucurie și nici nu pot spune ce emoționată sunt.

– Ca să-ți spun chiar totul, vecinii tăi știau de toate astea și, în caz că ai fi avut nevoie de mine, m-aș fi întors în orice moment.

– Ceee? Ăia doi știau totul și nu mi-au spus nimic? spun eu peste măsură de indignată.

– Nu puteau, făcuseră un jurământ.

- Ed, ești de poveste!
- Știi asta.

Acum mă simt din nou bine, suntem de aproape trei ore pe drum și mă simt relaxată și senină.

Sunt din nou ocrotită.

Ador felul în care își mângâie buzele cu degetele în timp ce conduce.

Începem să cântăm cântecele preferate, ne întrecem de-a cine știe mai multe piese de Christopher Cross și de Bill Withers, descoperind că ne place mult amândurora Ben Harper.

- Ai reușit să-l vezi pe Salinger când ai venit alaltăieri?

- Nu, după câte se pare, iese foarte rar, i-am întrebat și eu pe vecini, dar lumea nu-l vede prea des. Are de-acum optzeci și trei de ani.

- Este foarte ciudat, dar am senzația că s-ar putea să fiu dezamăgită... Îți închipui că poți cunoaște un autor pentru că te împărtășești din gândurile lui și apoi îl cunoști... nu mai știi ce să crezi.

- Da, se pare că este foarte agresiv, lunatic și, apoi, or fi cam treizeci de ani de când n-a mai publicat nimic. Din punctul acesta de vedere, își pierde mult din farmecul inițial... Am să-ți spun mai mult, se pare că *Tânărul Holden* este unul dintre romanele cele mai citite de asasinii în serie!

- Atunci înseamnă că am dat de belea! zic eu, râzând.

- Nu mai ai scăpare, draga mea!

- Îți aduci aminte că ne-am întâlnit într-o seară în fața localului în care cântau Sandra și Julius și tu mi-ai spus că și atunci când crezi că te prăbușești într-o prăpastie apare întotdeauna cineva gata să te prindă din zbor?

– Sigur că-mi amintesc.

– Știi că ai spus ceea ce îmi place cel mai mult din Holden?

– Și eu consider genială chestia asta. Cum era? Surioara îl întreabă ce vrea să facă în viață și el spune că ar vrea să se afle pe marginea unei prăpăstii, unde mii de băieței joacă fotbal într-un lan uriaș de secară, și să-i prindă din zbor pe cei care sunt gata să cadă în gol.

– În seara aceea mi-am dat seama că tu erai „prinzătorul” meu!

Sunt fericită, călătoria asta este tare frumoasă, trecem prin Vermont unde sunt locuri încântătoare, pline de verdeată, de lacuri și căsuțe din lemn.

Trecem pe un pod de lemn care parcă nu se mai sfârșește și ajungem la Cornish unde, în apropiere, locuiește Salinger.

Mergem pe malul râului, trecem de o moară veche și apoi de un mic cimitir de țară.

O școală veche din lemn, alte ferme, un șir lung de copaci până ajungem la un hambar de cărămidă roșie și începem să urcăm pe un drum de pământ bătătorit care nu se mai termină.

Bine măcar că Ed știe unde mergem, altfel ar fi însemnat să-mi sacrific o săptămână de vacanță.

În cele din urmă ajungem pe un deal de unde, Doamne, îi vedem casa.

– Vezi casa aceea de pe coama dealului din față? Aceea este casa lui și toate hectarele astea de pământ care ne despart sunt ale sale.

– Dar este foarte departe, zic eu un pic descurajată.

– Așa este, dar noi ne aflăm aici ca să-i înmănăm scrisoarea ta, prin urmare n-avem decât să ne facem curaj pentru că trebuie să ajungem până la cutia sa de scrisori și, nu glumesc, ne punem viața în joc! Hai, să mergem!

– Dar ce ne pot face? întreb.

– Din punct de vedere legal, Salinger are tot dreptul să tragă în noi când ne vede, pentru că ne aflăm pe proprietatea sa și vreau să-ți spun că în trecut a făcut deja asta!

– Dar asta înseamnă că avem dreptate, suntem în pericol!

Pronunț cuvintele astea din telenovelele de mâna a șaptea, dar, foarte sincer, mi-e tare teamă să nu fiu ciuruită.

– Acesta-i prețul pe care trebuie să-l plătești pentru ca să-ți vezi împlinit un vis! spune Edgar.

Ajungem la drumul care duce în vârful dealului și un panou amenințător de proprietate privată ne somează să nu mergem mai departe, dar noi trecem de el.

Mi-e îngrozitor de frică, oare nu puteam să-i dau un telefon?

Ce idee tâmpită!

– Ce ai, Monica, n-ai mai spus nimic de o jumătate de oră, mă descoase Edgar.

– Ce faci, mă provocî? Sunt dărâmată de frică, jur! să sperăm că n-o să ne vadă.

După un urcuș de zece minute, ajungem în fața casei.

Îmi scapă cu totul motivul acestei misiuni sinucigăse, dar îmi aduc vag aminte că eu mi-am dorit-o, așa că nu-mi rămâne decât să-mi fac singură curaj.

Scot din rucsac plicul albastru, îl deschid și îl citesc pentru ultima oară.

Este ca și cum mi-aș lua rămas bun de la o veche prietenă, ca și cum aș închide un capitol al propriei mele povești și, dacă nu mă înșel, ar putea fi ca și cum mi-aș lua adio de la lumea asta...

Mă apropii foarte încet și i vîr scrisoarea în cutie și i tot așa de încet mă întorc la Ed, rămânând amândoi câteva clipe cu ochii ațintiți la casa care este cam dărăpănată și

tristă, la fel ca proprietarul său. Într-o latură se vede o odăiță în care probabil că el încă mai scrie.

În timp ce stăm pe loc și privim, ușa cămăruței se deschide și apare un domn bătrân, foarte înalt, îmbrăcat în haine de lucru, sprijinindu-se în baston.

Îl recunosc imediat, chiar dacă fotografiile sale sunt foarte vechi, el este, este J.D. Salinger.

Și poate că în clipa următoare o să ne ucidă.

Ne privește puțin surprins și suntem gata să-i explicăm motivul vizitei noastre după care s-o luăm la fugă înapoi, dar el nu are un aer ostil, ci pare mai degrabă incredibil de obosit.

Probabil că m-a văzut punând scrisoarea în cutie și acum se duce s-o scoată de acolo.

Edgar îmi strânge mâna de câteva clipe, este un moment emoționant pentru amândoi, nu ne-am fi gândit niciodată că l-am putea vedea de atât de aproape.

Deschide plicul cu oarecare dificultate, se pare că mâinile îi tremură și citește scrisoarea.

Mă privește câteva clipe lungi.

Îmi amintește de imaginea unui leu bătrân și obosit, dar mândru. Înclină capul într-o parte, apoi îmi zâmbește și pronunță pe mutește cuvintele „Îți mulțumesc”, apoi îmi face cu mâna un semn de salut, se întoarce și pleacă.

Am rămas împietriți.

A fost clipa cea mai fantastică din lume, am s-o povestesc nepoților mei și nepoților tuturor prietenilor mei și chiar nepoților dușmanilor mei. Cu toții trebuie să știe ce am trăit astăzi.

Suntem încă șocați și, coborând de pe deal, nu facem altceva decât să râdem ca să ne descărcăm adrenalina acumulată.

Ajunși în vale, mai privim în sus o ultimă dată, după care Edgar îmi apucă mâinile și mă întreabă:

– Ești fericită?

– Îmi vine să urlu de fericită ce sunt!

După aceea ne privim lung în ochi și apoi primesc cel mai frumos sărut din viața mea.

Unul dintre acele săruturi lungi și mângâietoare pe care le știam doar din filmele pe care le vedeam până la saturație în multe seri petrecute în casă visând.

De ce nu m-ai sărutat mai devreme?

Îmi ține fața între palme și stă cu ochii închiși. Știu pentru că l-am privit pe furiș.

Simt în tot trupul bătaile ca de clopot ale inimii și am dintr-o dată acea senzație pe care unii o numesc „fluturi în stomac”.

Ed este nemaipomenit de frumos.

Ne urcăm din nou în mașină și suntem puțin stânjeniți.

Chiar dacă nu spunem nimic, este normal să fim amândoi marcați de un asemenea moment.

Ca să spargă întrucâtva gheața, Ed propune să ne plimbăm puțin ca niște turiști, așa că petrecem o zi încântătoare.

Timpul este splendid și s-a făcut destul de cald. Închiriem două biciclete și colindăm prin parcuri. Este fantastic să mai simți și puțină iarbă sub tălpi, mă săturasem de atâția zgârie-nori.

Petrecem o zi foarte plăcută, continuând să râdem și să glumim.

Intrăm într-un magazin și ne cumpărăm două brățări identice pentru a pecetlui marea și irepetabila experiență, ca doi puștani.

Când începe să se lase seara și este timpul să plecăm, îmi dau seama că surprizele încă nu s-au terminat.

– Am făcut o rezervare într-un loc care o să-ți placă mult, spune Edgar. Este un mic Bed & Breakfast în stil

colonial pe malul râului și, dacă nu este prea frig, putem lua cina pe terasă.

Asemenea locuri există doar în povești. Este lună plină și valea este luminată din plin, nu sunt mașini, nu este nici un zgomot, se aude doar murmurul râului.

Ajungând la recepție arunc priviri curioase în jur și aud că Edgar a rezervat două camere. Mă simt ușurată pentru că dacă ar fi luat una dublă ar fi sunat oarecum ca un lucru premeditat, dar el n-ar fi fost în stare de așa ceva. Edgar este un adevărat domn.

Cinăm pe terasă sub clar de lună. Nu știu dacă în cele din urmă am reușit să schimb viața mea cu aceea a lui Jennifer Lopez, dar cred că ea nu se va supăra dacă, astă-seară am s-o iau cu împrumut pe a ei, iar mâine am să devin din nou fetița cu chibrituri.

Când este timpul să mergem la culcare, mă conduce până la ușa camerei și mă sărută de noapte bună.

– Noapte bună, Monica.

– Noapte bună, Ed.

Șovăi o clipă și îmi dau seama că acela este momentul magic, momentul perfect, cel care vine și pleacă, cel al lui acum ori niciodată, și simt că el este prea bine crescut ca să-mi ceară așa ceva.

– Ed... ce-ar fi să dormi cu mine?

Să dormi... Până și bunica mea ar fi fost mai îndrăzneată!

Dar cine ar putea ști de ce sunt întotdeauna atât de încurcată?

El pare să nu priceapă, ba chiar apreciază spontaneitatea și astfel petrec cea mai frumoasă noapte din viața mea.

N-am ce zice, când faci dragoste cu omul pe care-l iubești este cu totul altceva.

El este blând, delicat, gingaș.

Este paradisul.

Adormim îmbrățișați, vorbind despre noi doi.

Ed mă mângâie pe păr și eu mă simt acasă.
În sfârșit.

Întoarcerea la New York este cam tristă după toate emoțiile de ieri, dar ceea ce este frumos trebuie să aibă și un sfârșit.

Toată realitatea mea s-a schimbat radical, visurile mi s-au împlinit și mă aflu aici cu bărbatul de care m-am îndrăgostit, chiar dacă luni întregi n-am îndrăznit să recunosc astanici măcar în sinea mea.

De multe ori viața este imprevizibilă, aproape întotdeauna îți aduce o serie de dificultăți, dar când decide să-ți dea ascultare, te poate doborî.

Trebuie neapărat să găsesc alte visuri de realizat.

În mașină îi explic lui Ed cum am hotărât să-mi închei romanul și el este entuziasmat de ceea ce aude.

Mărturisesc sincer că timp de o clipă am crezut chiar că scuza cu cartea putea fi stratagema prin care urmărea să se culce cu mine.

Obișnuita mea autoapreciere de nezdruccinat.

După ce parcurgem o porțiune din drum, Ed devine, însă, taciturn. Am urât dintotdeauna obișnuita întrebare: „La ce te gândești?”, dar am un chef irezistibil de a-l întreba, doar că nu am timpul necesar ca să deschid gura pentru că el îmi spune:

– Monica, trebuie să-ți spun ceva.

Și simt că va fi o veste proastă.

– Miercuri plec la Edinburgh.

Nici mai mult nici mai puțin!

Uite că J. Lo. și-a luat înapoi viața... Ce repede s-a întâmplat!

Idioato!

– Trebuie să-mi trimiți finalul cărții prin e-mail și eu am să mă ocup de corectură și de lansare și am să-ți trimit contractul pe care trebuie să-l semnezi.

– Dar trebuie să pleci chiar așa repede? Nu poți aștepta să-l termini împreună cu mine?

– Din păcate nu pot, trebuia să mă întorc încă de acum două săptămâni. Sunt multe lucruri urgente de care trebuie să mă ocup.

– Asta înseamnă că am să te mai văd... când?

– Am să rămân o vreme în Anglia, dar ne putem auzi oricând prin telefon sau prin e-mail.

Nu-mi mai pasă deloc de carte.

Și am urât întotdeauna e-mail-urile.

Îmi vine în minte o frază pe care Truman Capote a scris-o ca prefață la romanul său *Rugăciuni împlinite*: „Se varsă mai multe lacrimi pentru rugăciunile împlinite decât pentru cele neascultate”.

Practic, nu ne mai spunem nimic până acasă.

Nu reușesc să-mi dau seama dacă el este la fel de amărât ca mine sau dacă este doar furios pe munca pe care trebuie s-o facă.

Simt că este foarte nervos și nu sunt obișnuită să-l văd astfel, dar nu-i pot spune nimic pentru că mă simt din nou tristă și confuză.

Mă conduce acasă și mă sărută, după care îmi spune:

– Te sun mâine.

Iar eu gândesc: „Poți chiar să nu mă mai suni niciodată”.

Dar nu este adevărat.

ZECE

Acasă, prietenii, care sunt la curent cu tot ce se întâmplă, mă întâmpină cu tot felul de gesturi sărbătorești, dar eu nu vreau altceva decât să mă închid în camera mea ca să mă gândesc cu mult calm la tot ce mi se întâmplă.

De data asta sunt foarte hotărâtă să nu mai fac vreo mișcare greșită.

Le povestesc pe scurt cum a fost și dau vina pe o durere de cap cumplită ca să mă bag mai repede în pat.

De fiecare dată când mă apasă prea tare vreun gând, simt nevoia să mă bag în pat și să adorm cât mai repede. Când gândesc prea mult, totul se tulbură și nu mai înțeleg nimic, în timp ce, dacă dorm, dimineața totul îmi apare mai logic și limpede.

Este trei noaptea.

Nu reușesc să adorm.

Ce trebuie să fac cu Edgar? De ce era atât de nervos? Cum trebuie să mă port, fac pe indiferenta afișând detașare și superioritate, sau mă leg cu lanțuri de mașina lui cerându-i să nu plece?

Am nevoie de un pahar de lapte cald, liniștitor, cu niște biscuiți cu ciocolată.

Cobor fără zgomot pe scară și o văd pe Sandra în bucătărie uitându-se la *David Letterman Show* fără sonor.

– Nici tu nu reușești să adormi? o întreb.

– Nu dorm bine niciodată când este lună plină, dar tu te simți bine? Te vedeam cam ciudat în cărți!

Uitasem că femeile gravide sunt hipersensibile. Iar cu o gravidă sensibilă lucrurile stau și mai rău.

– S-au întâmplat mai multe lucruri cu Edgar și acum nu știu cum să mă port.

– Hai, spune-mi totul, surioară!

– Nu vreau să te încarc și cu gândurile mele.

– Din contră, îmi face bine să mă gândesc un pic la ce-i apasă pe alții. Și, apoi, ia gândește-te ce avantaj ai, bărbatul cel mai nemernic de pe pământ eu l-am găsit, astfel încât mai rău de-atâta nu poate fi!

Ce caracter minunat are femeia asta.

– Cum vrei. După cum știi, Edgar m-a dus la Cornish. Pe drum, la dus, mi-a spus câte ceva despre viața lui din trecut. O poveste îngrozitoare, dureroasă... Soția sa a murit ieșind de pe șosea cu mașina, un fel de sinucidere. A murit acum cinci ani și de atunci n-a mai avut altă relație. A suferit tare mult... săracul de el... În ziua în care a intrat în magazin și m-a văzut, i-am plăcut și a simțit din nou nevoia de a avea din nou pe cineva alături. A început să se ocupe de mine, m-a ajutat să-mi pun în aplicare proiectele, a crezut în ceea ce fac și mi-a îndeplinit cele mai mari dorințe pe care le nutream.

– Ca Julius... , comentează Sandra.

– Eram ca ziua și noaptea. Dar nu m-aș fi gândit vreodată că s-ar putea îndrăgosti de mine.

– Și de ce?

– Pentru că în comparație cu el sunt doar o fetișcană cu idei amestecate, iar el este un bărbat... cu greutate.

– Mai mult decât bărbat cu greutate, este un om care a trecut prin multe, este oarecare diferență...

– A m petrecut două zile de neuitat. A fost c a într-un vis. Am înțeles că fusesem de la început îndrăgostită de el, iar ceea ce mă lega de David fusese cu totul altceva.

– Ceea ce te lega de David era o banală atracție fizică împreună cu ambiția ca el să-și părăsească într-o zi logodnica pentru a fi cu tine... Ha! Ha! Sărmană naivă! face Sandra înmuind un biscuit în paharul meu de lapte.

– Dar tu nu țineai regim?

– Am ținut regim toată ziua. Ce spuneai?

– Edgar mi-a spus că trebuie să se întoarcă la Edinburgh peste trei zile și că, o vreme, nu se va putea întoarce aici. A devenit pe neașteptate nervos și nu știu cum să interpretez asta.

– A fost înainte sau după ce...

– A doua zi după.

– Clasic.

– Sandra, te rog...

– Iartă-mă, asta se întâmplă pentru că a m avut întotdeauna un dinte împotriva bărbaților. Am avut mereu vibrații favorabile în privința lui Edgar, nu cred că este un ticălos, poate că este doar puțin confuz. Ar trebui să dau în cărți ca să aflu mai multe.

– Dar fără cărți ești în stare să-mi spui ce crezi despre el?

– Ascultă, dacă el a fost cinstit, ți-a spus că este îndrăgostit și a pus la cale toată povestea ca să te ducă acolo, la pustnicul acela, eu cred sincer că era doar supărat că trebuie să plece.

– Crezi tu asta?

– Sigur că da, o fi având nevoie și el de niște confirmări, în fond nu mai este așa de tânăr, știe că l-ai iubit ca o apucată pe David și nu reușește să înțeleagă ce ai găsit la

tembelul acela, .. Nici eu n-aș fi reușit, dacă-mi dai voie să-ți spun. Mai știe și că, întorcându-se în Scoția, o să-i lipsești al naibii, că tu ești tânără și frumoasă și că-l poți părăsi, făcându-l să sufere tare mult.

Tac și cad pe gânduri. Am eu, într-adevăr, puterea asta?

– I-ai spus ceea ce simți?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că mi-e frică.

– De ce anume ți-e frică?

– Că o să mă părăsească și aș putea suferi ca pentru David.

– Ce pacoste, fetița mea! Dar mai ieși și tu la suprafață, nu poți să stai așa, ca într-o vitrină. Dacă simți că ai vreun sentiment pentru el, arată-i-o și gata. Dacă el te va refuza, înseamnă că este un idiot care nu merită afecțiunea ta, dar, îți repet, cel mai mare cretin l-am găsit eu, așa că pe tine nu te pândește un asemenea risc.

– De când te-ai specializat în psihologie?

– De când îl citesc pe Charlie Brown... cinci cenți, *please!*

– Sandra, te gândești mereu la Julius, la ce face, unde este?...

– Cred că având ditamai acul de păr înfipt într-un oușor nu poate ajunge prea departe!

– I-ai făcut un voodoo?

– Nu, glumesc, dar, ca să-ți spun drept, din când în când mă cam atrage ideea asta. Să ne culcăm acum și mâine dimineață o să vezi că totul va fi mai bine. Fiindcă veni vorba, am citit scrisoarea lui Jeremy, nu știu dacă tu ai, dar eu n-am chef absolut deloc să-l mai văd.

– O să-i trimitem nota de plată a zugravului!

Și, râzând, mergem amândouă la culcare.

Sunt îngrijorată. N-are rost să neg.

Am cele mai rele presimțiri și dintotdeauna presimțirile mele se transformă în realități dintre cele mai triste.

La fel de adevărat este, de altfel, că asemenea presimțiri negre am și când mă urc într-un avion, dar până acum încă nu m-am prăbușit vreodată, așa încât s-ar putea ca aceste presimțiri foarte rele să se refere doar la sfera sentimentală.

Ar trebui să mă port ca un adult și să-i spun: „Nu-ți mai face griji pentru mine, iubitul, am să mă descurc, la urma urmelor este vorba doar de câteva luni, nu? Și, apoi, voi fi foarte ocupată cu redactarea romanului”.

Dar cine îmi poate spune că adulții se comportă neapărat astfel...

Ceea ce simt în clipa asta este o teamă îngrozitoare că am fost părăsită și mă afectează deja lipsa lui.

Nu mă interesează că par o adolescentă, dacă asta simt eu acum.

Mă tem doar că am să-l pierd spunându-i asta. N-aș vrea să se simtă împovărat cu o responsabilitate prea mare.

Poate că trebuie să mă resemnez și să rămân fără iubire, uitându-mă pe vecie la filme din casete închiriate, înarmată cu batiste Kleenex și având alături biscuiți cu ciocolată, vărsând lacrimi de fată bătrână fără speranță.

Și dacă îi amintesc de soția sa? Ca în *Femeia care a trăit de două ori*.

Ar trebui să stau departe de turnuri.

Și iată că, în doi timpi și trei mișcări, mă aflu pe aeroportul JFK ca să conduc un Edgar vizibil tensionat, în timp ce toate minunatele discursuri pe care mi le pregătisem zac strivite de povara enormă a neliniștii mele.

Mi-a lăsat toate adresele la care îl pot găsi – inclusiv de e-mail! – și îmi spune că mă va suna cât de curând.

De ce spune „cât de curând” și nu „imediat ce ajung”?

Mă strânge cu putere în brațe, trece rapid prin detectoarele de metale și apoi este înghițit de mulțimea care se îndreaptă spre poarta de îmbarcare.

După o jumătate de oră stau cu palmele lipite de sticla de pe terasă ca să-l văd decolând și instinctiv îl salut cu mâna, sperând că și el mă salută în momentul acela.

Mă simt foarte prost.

Nu se poate să fi plecat cu adevărat.

Ce mă fac acum fără el?

Aceasta este întrebarea care mă torturează acum, după câteva ore. N-am nici măcar habar când se va întoarce.

Este o diferență uriașă de fus orar și ce știu eu despre viața sa din Scoția?

O fi loc și pentru mine acolo?

O dezamăgire după alta, iată ce merit.

Probabil că am fost foarte rea în viața mea anterioară ca să merit o asemenea pedeapsă.

Întâlnesc mereu persoane care fug de mine, stau cu mine un pic, dar după aceea se întorc întotdeauna la altcineva.

Îmi doresc să petrec cel puțin două zile de depresie zdravănă în pat, având alături telefonul, putând astfel să rememorez în amănunțime tot ceea ce am făcut împreună, până când durerea va deveni insuportabilă.

Sunt dărâmată.

N-am chef să muncesc, arăt ca un cadavru și mătușile își dau seama imediat de asta și îmi spun prompt că trebuie să mă ridic la înălțimea standardului acelui magazin și al clienților săi.

Or avea ele dreptate, dar cu banii pe care mi-i dau, nu-mi pot permite nici măcar să mă duc zilnic la Elisabeth Arden pentru un simplu pieptănat.

Starea mea de spirit este neagră și inima mi-e sfărâmată, așa că nu pot face altceva decât să-mi rumeg nefericirea.

Și să aștept blestematul acela de telefon de la el!

Sunt complet năucă: am dat un rest greșit, am livrat un cufăr din secolul al XVII-lea unui individ care voia, de fapt, un tablou, și am dat fuga de cel puțin trei sute douăzeci de ori ca să-mi controlez apelurile pierdute de pe mobil. Asta nu mai e viață.

Mătușile mă trimit acasă cu o oră mai devreme și mă simt, în plus, și umilită.

Mai lipsește să-mi pierd locul de muncă și să mă întorc acasă!

De ce alții nu fac ceea ce aş face eu?

David mi-a spus cândva că secretul unei vieți liniștite este să nu aștepti niciodată ceva de la cei din jur, pentru că dacă acești oameni îți dau ceva, iei, iar dacă nu-ți dau nimic, măcar nu rămâi dezamăgit.

La momentul respectiv mi se părea că este o imagine îngrozitor de pesimistă a vieții, dar acum înțeleg perfect ce voia să însemne.

Asta, însă, nu mă împiedică să mă întreb întruna „de ce?”, de cel puțin o duzină de ori pe minut.

De ce nu mi-a spus mai devreme că trebuie să plece?

De ce și-a schimbat atitudinea?

De ce pare să nu mă mai iubească?

De ce nu i-am spus ce simt pentru el?

De ce sunt atât de idioată?

Sunt agitată și în seara asta n-am chef să rămân în casă. Sandra nu iese în oraș, iar Mark este plecat cu logodnicul său ca de obicei, într-o seară Blockbuster.

Pot face doar un singur lucru și acesta este să-l sun pe Jeremy.

Îmi vine să mor de ciudă la gândul că fac așa ceva, dar dacă nu ies din casă ca să mă distrez cumva, creierii o să mi se topească de atâtea gânduri fierbinți.

Mă cunosc, cel puțin am să mă gândesc la necazurile altcuiva și pot petrece într-un alt mod câteva ceasuri.

Când îl sun este foarte bucuros să mă audă și îmi spune că nu mai spera.

Repetă de nu știu câte ori „Ei, nici chiar așa” și „Nu-mi vine să cred”. Parcă ar fi un disc spart.

Te pomenești că i-or fi făcut acolo electroșocuri.

Spune că trece să mă ia pe la opt și că mă duce într-un loc plăcut.

În timp ce mă îmbrac, Sandra, cu obișnuita ei discreție, dă buzna în camera mea ca să-mi ceară ceva și mă vede gata de plecare.

Roșesc de parcă m-ar fi prins cu degetele în borcanul de dulceață.

– Ieși să cinezi?

– Da.

– Dar Edgar n-a plecat azi-dimineață?

– Da, dar nu cu el ies, îi spun eu printre dinți.

– Da, și cu cine ieși așa gătită?

– Cu Jrm, zic eu cu capul plecat și cu dinții strânși.

– Cu cine?

– Jrm.

– Dar în ce limbă vorbești, nu înțeleg ce spui!

– Jeremy.

– Cu JEREMY? Nu ești în toate mințile? Ieși cu nebunul acela de Jeremy? Doamne, dacă află Mark te omoară! Fii

atentă că de data asta nu am un Julius ca să-l asmut împotriva lui!

– Te rog frumos să nu-i spui lui Mark... E doar din cauză că am obosit să stau mereu în casă cu gândurile mele și, de fapt, îți promit că imediat după cină mă întorc imediat acasă.

– Ah, Miss Rossella, mă scoți din minți! și iese din cameră clătinând din cap.

E nebunie curată, îmi dau seama, dar acum nu mai am ce face.

La opt sosește Jeremy. Când ies, îi văd pe Mark și pe Fred cuibăriți sub pledul de pe divan, iar Sandra îmi dă, înainte să ies pe ușă, o amuletă ca s-o țin în buzunar.

Jeremy este schimbat. Are părul mai lung, și-a lăsat barbă și s-a îngrășat destul de mult.

Îmi face o grămadă de complimente și apoi îmi spune că a făcut o rezervare la Luce's.

– Unde? Păi asta este unul dintre restaurantele cele mai fițoase din New York, trebuie să rezervi o masă cu luni de zile înainte!

– I-am dat telefon unui tip care era în clinica aceea împreună cu mine și acum lucrează aici. Nici nu-ți închipui câte vip-uri vin în fiecare seară.

Ne urcăm în mașină. Niciunul dintre noi nu scoatem vreo vorbă.

Mirosul dezodorizantului auto este atât de puternic, încât îmi vine să vărs.

– E bun *arbre magique* acesta, dar cam puternic, zic eu ca să sparg gheața.

– Este, de fapt, parfumul meu preferat...

Am spart gheața și sunt pe cale să mă afund în apele înghețate ale stânenelii.

Când ajungem, Jeremy, ca un adevărat gentleman, îmi deschide portiera, mă ajută să cobor și intrăm în unul dintre cele mai scumpe restaurante franceze din emisfera nordică.

Maître ne conduce la o masă foarte bună și imediat apare o haită de chelneri care se mișcă foarte rapid, ca niște rândunele, turnând apă, șampanie, din nou șampanie și iarăși șampanie.

Nu sunt o alcoolică, dar în fața șampaniei nu pot rezista și, apoi, cine știe când o să mai am ocazia. Jeremy, însă, nu se poate atinge de așa ceva, îmi spune asta și atunci las și eu cotul jos.

Dar cu un regret infinit.

Jeremy nu vorbește mult. De fapt, l-am văzut doar o singură dată și atunci era deja beat, așa că n-am idee ce fel de om este.

În cele din urmă ni se aduc și meniurile. Al meu este, desigur, fără prețuri și mă tem că aş putea comanda ceva care mi-ar depăși posibilitățile. Dacă se întâmplă să ne certăm și el pleacă înaintea mea, aş fi ruinată. Mi s-a mai întâmplat o dată... dar din fericire eram într-o pizzerie.

– Jeremy, totul este scris în franceză, nu știu ce să iau.

– Dacă nu te superi, am să comand eu, dat fiind că ești invitata mea.

– Da, te rog, fă-o tu, îi răspund și aş fi mai liniștită dacă ar fi declarat asta în scris.

Conversația lânzește, Jeremy este extrem de timid, se bâlbâie mereu și s-a înroșit la față.

– Sunt fericit că ai acceptat... să ieși cu mine... nu... nu... speram așa ceva.

– Dar de ce să nu fi ieșit cu tine? Mare mincinoasă pot fi, dacă Edgar n-ar fi plecat, nici vorbă n-ar fi fost să mă aflu aici în seara asta.

– Știi... face parte din terapie ca... eu să reușesc... să cer iertare persoanelor cărora le-am făcut necazuri... în... în... trecut.

– Bine, hai, a trecut, să nu mai vorbim despre asta.
Din nou se așterne tăcerea.

– Vrei să-mi vorbești despre terapie?

– Da... eu... da, dacă nu te deranjează, mi-ar face bine.
Nu am prea mulți prieteni din afara centrului de tratament... A fost greu, să știi... am mâncat atâtea bomboane că m-am îngrășat cu vreo zece kilograme. ...Nu credeam să ajung într-o asemenea stare... eu, adică, nu credeam că am căpătat o dependență de alcool ...Mi... mi se părea... că mă pot lipsi de el, chiar dacă în fiecare seară îmi găseam un pretext ca să ies în oraș și... să beau. Acum mi-e destul de ușor să vorbesc despre asta, dar ca să ajung aici am tras din greu.

– Și totuși, când te-am cunoscut, mi-ai făcut o impresie excelentă.

– Eram deja pilit..., se înroșește el, Sam îmi spusese că voia să-mi prezinte o fată foarte drăguță și eu... ca să fiu la înălțime, am golit jumătate de sticlă de gin.

Ne servesc un aperitiv microscopic de pește, compus dintr-o langustă mititică, ușor marinată, înfășurată într-o pojghiță de slănină – cu siguranță de Colonnata.

Este delicios și se topește în gură, dar gustul ține doar o nanosecundă și s-a și terminat.

Dacă Sandra ar fi aici, l-ar cotonogi pe maître.

– Cel mai stânjenitor lucru, continuă Jeremy, sunt ședințele în grup. Sunt cu toții așa de agresivi și... tu...tu nu crezi că ești astfel, adică... la fel ca ei, și te crezi mai bun și, în schimb, la urma urmelor, problema este aceeași pentru toți... chiar dacă la niveluri diferite.

Iată că ni se aduce o altă bucătică de pește de mare, având alături o picătură de sos bechamel ascuns timid într-un pateu cu ciuperci. Are un gust pur și simplu divin.

Ascult cu atenție ce-mi spune Jeremy, dar sunt foarte concentrată și asupra mâncării.

– Dacă nu beam, mă simțeam nelalocul meu, .. Eram altfel, .. nu-mi era la îndemână așa ceva... Dar dacă beam deveneam un altul. Ieșea la iveală o parte din mine mult mai puternică și... și sigură. În seara în care te-am cunoscut... am crezut că... dacă m-ai fi văzut cum eram, adică așa cum sunt cu adevărat... nu m-ai fi acceptat.

Jeremy este atât de absorbit de această povestire că nu mă gândesc, eu mor de foame și nu am curajul să-i cer să-mi cedeze porția lui. Stolul de chelneri vine din nou și fâlfâie din aripi luându-ne de pe masă farfuriile și, vai de mine, și celălalt pateu pe care n-am să-l mai văd niciodată în fața mea.

– În seara în care te-am... bruscăt... eram dus, îmbibat cu cocaină, .. M-a luat valul și, .. n-am mai priceput nimic, îmi era pur și simplu rău și voiam ca totul să ia sfârșit... durerea, neliniștea... voiam să mă arunc pe fereastră... m-a prins fratele meu în ultima clipă.

Mă trec fiorii când îl ascult. Îmi aduc aminte perfect seara aceea, mor de frică.

Îi apuc mâna și îi spun, zâmbind:

– S-a terminat acum, fii liniștit.

– Monica, vreau să-ți mai spun ceva, zice el în timp ce ni se aduce un pic de pilaf cu sofran, capere și ciuperci. Mi-a... părut atât de rău pentru ceea ce am făcut... vreau să schimb și...

Toate pauzele astea o să-mi răcească pilaful. Măi, ce pacoste!

Îmi apucă între palme tocmai mâna cu care, desigur, avem de gând să mănânc și îmi spune:

– Te rog să mă ascuți pentru că îmi este foarte greu să vorbesc despre așa ceva... cu sobrietate, vreau să spun... eu n-am fost niciodată atât de îndrăgostit ca acum, Monica.

Rămân cu înghițitura de pilaf în gură în timp ce el mă privește drept în ochi.

– M-am schimbat și îmi doresc serios... să încep o relație adevărată cu...

– Jeremy, nu mai spune nimic, te rog, îl întrerup eu. Am acceptat să te revăd pentru că așa mi se părea cinstit, chiar dacă unii mă credeau de-a dreptul nebună. Nu a mers atunci și n-o să meargă nici de data asta, din simplul motiv că nu suntem făcuți unul pentru celălalt. Sunt foarte măgulită că mai ești încă îndrăgostit de mine, dar eu nu mai sunt. Sunt îndrăgostită de un alt bărbat și în inima mea nu este loc și pentru tine. Știu că ești destul de puternic pentru a înțelege asta.

Jeremy dă drumul mâinii mele și mă privește întrebător.

– Dar eu nu vorbeam despre tine, Monica.

Doamne, ce figură.

– Ah, nu?

– Nu, voiam să-ți vorbesc despre fata asta pe care am... cunoscut-o în clinică și cu care am o relație, să-ți mărturisesc și că suntem foarte îndrăgostiți unul de altul, speram că ți-ar face... plăcere să auzi așa ceva.

Regina gafelor, iată ce sunt. Ce rușine!

– Tare frumos, mă bucur tare mult pentru voi.

Și, din fericire, îmi sare în ajutor o porție de carpaccino de marlin* cu paprika presărată deasupra.

* Un fel de chifteluță conținând carne, de obicei mușchi filé, tăiată în felii subțiri, condimentată cu ulei și parmezan ras, de consumat crudă.

Se așterne din nou tăcerea și de data asta va fi foarte greu să mai salvăm situația.

Până la sfârșitul cinei vorbim despre nimicuri.

Jeremy mă întreabă de Edgar, dar nu mai am chef să-i povestesc despre el, cu atât mai mult cu cât, mă gândesc eu, el a sosit acasă și abia aștept să-l aud și să lămuresc lucrurile.

Jeremy mă conduce acasă și de data asta nu-mi mai deschide portiera, dar, din fericire, nici nu mă aruncă sub mașină. Ar fi cel mai mic rău.

Ne salutăm cam încurcați și ne urăm succes.

Vom avea nevoie amândoi.

Intru în casă cu fruntea plecată și cu coada între picioare. Doamne, ce figură de două parale. El voia să mă facă să înțeleg că se schimbase și că era pe cale să-și refacă viața, iar eu am dat cu bățul în baltă fiind convinsă că încă mai era îndrăgostit de mine.

Meritam să fiu pedepsită și să plătesc eu cina.

În plus, mi-e foame, nu sunt mesaje pentru mine și mâine trebuie să mă duc la lucru și, ca de obicei, nu mi-e somn.

Îi scriu un e-mail:

Dragă Ed,

ai plecat de o zi și mă întreb ce se întâmplă.

Nu ne-am luat rămas bun așa cum se cuvenea și nu ne-am spus o mulțime de lucruri, cel puțin eu nu ți-am spus multe, dar poate că ar fi mai bine să începi tu.

Te-am văzut schimbat în aceste ultime două zile și, chiar dacă înțeleg stresul unei plecări, poate că voiai să-mi comunici ceva cu totul diferit.

Îți voi trimite în curând noua redactare a cărții.
Îmi lipsești,

Cu drag,
Monica

Ce scrisoare de doi bani.

Este atât de falsă că i s-ar putea pune fără grijă eticheta cu 100% poliester!

Cum aş putea să-i spun că mă gândesc fără încetare la el, că am început din nou să fumez și că nu dorm noaptea.

Bine, a plecat doar de o zi, ar suna cam straniu și nu vreau să creadă că sunt vreone bună periculoasă, chiar dacă asta sunt.

Când va ajunge acolo, va avea cu siguranță o mulțime de lucruri de făcut și poate că nu va avea timp să-mi răspundă imediat și, mai rău, dacă îi scriu ceva prea grav s-ar putea să nu aibă deloc chef să-mi răspundă și, apoi, între noi este acum un ocean și o viață despre care nu știu absolut nimic.

Poftim, am expediat mail-ul și acum neliniștea mea s-a dublat. Am să țin mereu deschise mobilul și calculatorul, am să tresar la fiecare țârâit al telefonului și până la urmă am să mă aleg cu un cancer din cauza radiațiilor la care mă expun.

Dacă asta este emancipare...

Aud ușa trântindu-se. Probabil că s-a întors Mark, îi ies în întâmpinare ca să-l salut, dar nu-mi răspunde, ciudat, de vreo două zile mă ocolește.

S-ar putea să se fi certat cu Fred.

UNSPREZECE

Astăzi, la magazin am fost foarte harnică. Ca să repar boacăna de ieri, m-am oferit să curăț toate cele trei vitrine și mătușile au fost de acord.

După aceea m-au întrebat dacă puteam face și două livrări la domiciliu din moment ce mă aflam acolo, ceea ce însemna că eram deja îmbrăcată ca un om al străzii.

Aș fi făcut orice doar ca să-mi țin capul ocupat cu refrenul șăgalnic „o fi citit-mi-o fi răspuns?”, care mă obsedează de azi-noapte.

După terminarea programului, profit de vremea frumoasă ca să dau o raită prin magazine, tot pentru a-mi ține creierul ocupat.

Seara este răcoroasă, se simte în aer parfum de primăvară și, bineînțeles, toate perechile de îndrăgostiți au ales tocmai seara aceasta ca să se plimbe, mână în mână, prin fața mea.

O să le fiu superioară.

Dacă-i vorba, este, oricum, mai interesant să fii nostalgic în Manhattan decât la Roma, în cartierul Centocelle.

În timp ce mă plimb prin Soho, văd o prăvălioară drăguță de pietre și cristale cu un aer vag ezoteric.

Mă hotărâsc să intru, atrasă de mirosul de tămâie care îmi aduce imediat aminte de casă.

De îndată ce intru, se apropie de mine o bătrână hipiotă la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un caftan turcesc și cu degetele pline de inele cu pietre de toate culorile – ferece de ea – care mă privește drept în ochi.

– El unde a plecat? mă întreabă.

– În Scoția, răspund cu mecanic.

Doamne, de unde știe așa ceva?

– Simt în jurul tău o radiație negativă, văd tristețe, plecări neașteptate, sentimente la distanță și, de asemenea, de puțin timp, moartea cuiva.

Trebuie să stau jos! Probabil că am avut pe neașteptate o scăpare necontrolată a gândurilor!

– Cine v-a spus toate lucrurile astea? Avem cumva cunoștințe comune? Manichiurista guralivă din *Femei* al lui Cukor? Imposibil, pentru că nu umblu prin saloanele de înfrumusețare! Sunteți un spirit călăuzitor sau am vorbit eu cu voce tare?

– Aura ta vorbește singură, draga mea.

– Ei nu, nu merge la mine povestea asta cu aura, suntem în anii două mii și, de altfel, să nu credeți că mă puteți vrăji cu un șir de vorbe care se potrivesc la toată lumea!

– Un scepticism tipic pentru gemeni... În orice caz, crede-mă, el nu are o altă femeie acolo, îmi spune apucându-mi mâna.

Mmm, povestea asta devine interesantă... să vedem dacă îmi spune aceleași lucruri ca Sandra.

Petrec două ore cu Arabella, căci așa o cheamă.

Mi-a spus niște lucruri foarte interesante despre trecutul meu și despre cel al lui Edgar.

Se pare că într-o altă viață am fost un pirat și poate că asta influențează și acum unele dintre opțiunile mele, dar n-am înțeles prea bine cum anume.

Toată sporovăiala asta m-a costat doar o sută de dolari, iar pentru cuarțul roșu-aprins pe care mi l-a vândut și pe

care trebuie să-l țin sub pernă ca să îndepărtiez din jurul meu energiile negative, am plătit doar trei sute de dolari!

Arabella m-a asigurat că valorează cel puțin dublu.

La final, m-a invitat să urmez cursurile ei de revenire în viețile trecute, de curățare a chakrelor, de deschidere a celui de-al treilea ochi și, dacă vreau, poate să-mi asigure consultanță financiară în privința noilor fonduri de investiții.

În orice caz, a fost foarte instructiv, astfel că acum pot să alerg acasă și să-mi controlez poșta electronică.

Da, daa, daaa!

Mi-a răspuns!

Agonia s-a încheiat și, cu siguranță, este meritul cuarțului roșu și al efectelor sale benefice.

Dacă aș fi știut mai demult, aș fi cumpărat o mină întreagă.

Să deschidem mesajul și să vedem ce zice:

Dragă Monica

abia am sosit și am citit mesajul tău. Pentru mine este o perioadă foarte dificilă și îmi dau seama că modul în care m-am comportat se poate să te fi dezorientat.

Mă simt foarte obosit să alerg nebunește când în dreapta, când în stânga și să fiu singur, dar m-am obișnuit atât de mult cu situația asta încât, îți mărturisesc, mă înspăimântă ideea de a începe o relație cu o altă persoană. Nu mai sunt un băiețandru, iar trecutul meu influențează din păcate, într-o manieră foarte profundă, prezentul meu, mai mult decât aș putea crede.

Sunt conștient că eu am fost acela care a provocat totul și acum ai putea gândi că sunt un nemernic, dar trebuie să mă

crezi când îți spun că țin la tine cu adevărat și că nu există alte femei în viața mea, dar în clipa asta simt, chiar dacă mi-aș dori să nu fie astfel, că nu pot avea o relație care să presupună o serie de obligații.

Rana nefericitei mele căsătorii încă nu s-a cicatrizat.

Tu ești o ființă minunată și mă simt foarte bine atunci când sunt cu tine, dar este vorba doar despre faptul că acum, când mă simt implicat emoțional, sunt și mai tulburat și nu vreau să fac greșeli care te-ar putea face să suferi.

Să stăm cuminți și să vedem cum se vor aranja lucrurile de la sine.

Crede-mă, îți repet, nu există alte femei și nu te-am mințit niciodată.

Te îmbrățișez cu drag,

Ed

Cum suna replica aceea din *Frankenstein Junior*?

„Știința ne învață să facem față succeselor și eșecurilor noastre cu calm, demnitate și clasă”.

– Sandraaaa!!!! Ajutoooooor!!!!

Sărmana Sandra urcă treptele anevoie sub povara celor cinci luni de sarcină.

– Te rog să-mi traduci scrisoarea asta în cuvinte mai simple! mă smiorcăi eu.

– Îi ceri ajutorul unei Mammie gravide!

Citim și recitim mail-ul și îl disecăm de parcă am fi angajate să pregătim pledoaria pentru apărarea unui condamnat la moarte.

N-avem motive să sărim în sus de bucurie și ne aflăm la o mie de mile distanță de acel Edgar care m-a dus la Cornish, dar, așa cum îmi spune Sandra, este sincer, sincer și uman.

Poate că este și mai adevărat acum, decât atunci când ținea neapărat să joace rolul unui înger păzitor.

A sărit prea rapid de la faza A în care îmi făcea curte, la faza B de evitare a legăturilor serioase, dar până acum totul este normal.

– Mai ales pentru că este vorba despre tine, am să-ți mai dau încă o lecție despre bărbați, face Sandra luându-mi ochelarii.

– Unu: dacă îl vrei pe bărbatul ăsta trebuie să ai răbdare.

Doi: trebuie să ai foarte multă răbdare, pentru că, având în vedere ceea ce a pățit în trecut, un singur gram în plus de sentiment al vinovăției îl poate ucide.

Trei: în nici un caz nu trebuie să-l faci să simtă cât de dezamăgită ai fost de comportarea sa, pentru că acum n-ar fi în stare să suporte așa ceva.

Patru: și-a terminat toată rezerva de entuziasm și, ca un adevărat suflet deprimat, se refugiază în peștera lui.

Cinci: așteaptă-l când iese din peșteră și alintă-l.

– *Bărbații se trag din Marte, femeile se trag din Venus*, te-am păcălit de data asta!

– Nu glumi, cartea aceea este o adevărată Biblie pentru mine, dacă aș fi avut-o mai devreme, poate că n-aș fi acum o biată fată-mamă!

– Eu zic, însă, că da!

– Și eu cred că da!

– Totuși, ce porcărie, de fiecare dată când sunt gata să încep o relație, trebuie întotdeauna să se întâmple ceva catastrofal: David era logodit, Jeremy un alcoolic, iar Edgar poartă încă în suflet fantoma soției sale moarte.

– Într-adevăr, ești cam ghinionistă, dar Julius, dintr-o singură lovitură, i-a întrecut pe toți... ei, dar ce-i acesta, cuarț roșu cumva? întreabă mișcând din loc perna.

– Mă rog, cine știe cum s-ar putea termina, încerc eu să închid discuția în coadă de pește.

– Doar n-o să-mi spui acum că ți-ai cumpărat un cuarț roșu? Știi cât costă un cuarț roșu?

– Ei, mai mult sau mai puțin..., spun eu și aș vrea să nu mai vorbesc despre asta.

– Te-ai vândut dușmanului acum? Îmi spune, indignată, cu mâinile în șolduri și clătinând din cap.

– Dar tu nu citeai în zațul de cafea?

– Aș citi și acum dacă n-ar fi cineva aici care să-l arunce mereu!

– Hai, las-o baltă, dacă mă ierți, îți povestesc despre cina cu Jeremy.

– Monica, spune ea așezându-se și schimbându-și pe neașteptate expresia, poate că nu este cel mai potrivit moment ca să-ți spun ceea ce urmează să-ți spun, dar de o săptămână tot amân și, de fapt, trebuie s-o fac, chiar dacă Dumnezeu știe că n-aș vrea.

Tonul ei nu-mi place absolut deloc.

Aud din ce în ce mai aproape șuieratul unei țigle care este pe cale să mă pocnească între țeastă și gât.

– Am reflectat îndelung și am ajuns la concluzia că n-are rost să mai rămân aici, la New York, acum, când cariera mea de cântăreată a trecut pe un plan secundar. Viața este aici prea scumpă și, sinceră să fiu, nu-mi vine s-o cresc pe fiica mea fiind mereu îngrijorată că n-am s-o scot la capăt până la sfârșitul lunii. Îmi lipsește mult familia, și în Caraibe nu am fi niciodată singure. Acolo, viața este mai simplă și mai sănătoasă, aș putea să cânt din nou în biserică sau la petreceri, așa cum mai făceam înainte, fără a mai fi nevoită să umblu prin localuri de categoria a treia... Prin urmare, ne-am hotărât să plecăm la sfârșitul lunii acesteia.

– Ne-am... cine adică?

– Eu și Mark.

Și *harșt!* Iată că țigla mă lovește cu viteza luminii și mă lasă fără suflare.

– Tu și Mark plecați la sfârșitul lunii?

– Da, el a fost acela care a insistat, se simte pe deplin tatăl fetei mele și nu rezistă la ideea de a n-o vedea pentru cine știe cât timp, iar pentru el ocaziile de a lucra într-un centru social cu siguranță nu vor lipsi.

– Dar, cum asta ... Este o altă glumă adevărată? Acum o să începi să râzi, nu-i așa? O privesc alarmată, dar ea nu are de gând să râdă.

– Și Fred? Ce se va alege de Fred, nu era marea lui iubire?

– L-a părăsit aseară.

– Nu pot să cred așa ceva, hai, Sandra, nu puteți pleca în felul acesta.

– Îmi pare foarte rău, Monica, dacă ar fi după mine, n-aș pleca în veci, dar este un caz de forță majoră.

– Prin urmare, decizia este deja luată.

– Da, Monica, deși nu-mi place deloc să te las singură.

– Nu-ți face probleme pentru mine, sunt obișnuită cu despărțirile. În lunile astea nu s-a întâmplat nimic altceva: m-am atașat de persoane care m-au părăsit spunând că mă iubesc... bine cel puțin că nu mă urau.

– N-o lua așa, te rog, mă simt deja destul de prost.

– Și cum ar trebui s-o iau, după tine, sărind în sus de bucurie? Destupând o sticlă cu vin din cel mai bun? Cine știe de când ați hotărât asta și n-ați suflat amândoi nici măcar o vorbuliță.

– Să fie cam zece zile de atunci, totul a venit într-adevăr pe neașteptate, crede-mă!

– Iartă-mă, dar acum sunt foarte obosită, mâine dimineață trebuie să mă scol devreme și aș vrea să rămân singură, dacă nu te superi...

– Monica, plecarea asta nu schimbă nimic în ce privește prietenia noastră, tu ești și vei fi cea mai bună prietenă a mea.

– Da, sigur, primele două săptămâni și după aceea... hai, ieși, te rog.

– Dacă ai nevoie de ceva mă chemi, bine?

– Nu, ar fi mai bine dacă aș începe să mă obișnuiesc cu singurătatea, este tovarășa cea mai credincioasă pe care o am!

Iese cu capul plecat și cu lacrimile șiroindu-i pe obraz.

Rămân singură și mă asaltează un frig teribil, iar capul mi se învârtește.

Nu mai am pe nimeni alături.

Ca și cum la masa de black jack mi-aș fi mizat toți banii pe numărul greșit.

Mi se taie răsuflarea. Mă vâr imediat sub pătură.

Plâng în continuare și mă obsedează ideea că nu-i pasă nici cât negru sub unghie nimănui de mine și nici chiar moartea mea n-ar avea importanță pentru cineva.

Nu cred că vreau să mor, dar cred că nu mai vreau să trăiesc. La fel ca soția lui Edgar.

Îmi doresc să mă îmbolnăvesc și să mă sting într-o clipă.

Apoi, brusc, mă scol din pat, îmi aprind o țigară și încep să mă plimb înapoi și încolo prin cameră, în timp ce sughițurile de plâns mă scutură din cap până în picioare.

Trebuie neapărat să ies din casă.

Iau un metrou la întâmplare.

Dacă aici, la New York, există și ceva bun, atunci este faptul că la orice oră din zi și din noapte poți mânca și bea, iar pe mine, în clipa asta, mă interesează doar să beau.

Și încă mult.

DOISPREZECE

Când reușesc, cu mare greutate, să deschid ochii, îmi dau seama că, într-adevăr, am încurcat-o rău de tot.

Mă cuprinde teama, mi-e greață, mă doare capul, simt o durere cumplită în stomac și habar n-am unde mă aflu.

Am niște tubulețe în nas și gâtul mă doare îngrozitor.

Parcă aș fi într-un coșmar, dar cel mai rău lucru este că aceasta este realitatea.

Încerc să întorc capul ca să privesc în jur și văd că alături de mine este cineva care mă ține de mână și îmi zâmbește cu blândețe.

Este o fată japoneză îmbrăcată în alb, cu o față micuță și delicată, amintindu-mi de cea a unei păpușici.

– Bine te-ai trezit, îmi spune. Cum te simți?

Încerc să articulez cuvintele „nasol”, dar nu reușesc să vorbesc și încep să tușesc foarte tare.

Atunci, ea îmi pune o mână pe frunte și-mi mângâie părul așa cum făcea Helen și încep să mă calmez.

Ea nu încetează nici măcar o clipă să zâmbească și asta îmi redă o frântură de încredere.

Încep să-mi amintesc, dar am o mulțime de goluri în memorie.

Îmi amintesc vag de momentele în care mă aflu în toaleta barului și după aceea nimic.

– Nu trebuie să-ți fie frică, aici ești protejată de toți. Odihnește-te acum, spune fata pe un ton al vocii atât de angelic, încât îmi dau lacrimile.

Poate că este chiar un înger, iar eu sunt într-adevăr moartă.

Mai dorm o vreme, nu știu cât, un somn teribil de tulbure și de agitat, dar nu reușesc să opun vreo rezistență acestei dureri pe care o simt în mine, așa că mă hotărâsc să nu mai încerc s-o alung.

Mă trezește un glas care îmi pronunță de câteva ori numele și în cele din urmă scap din această moleșeală adâncă și nesănătoasă. Pe neașteptate, totul iese la iveală.

– Am pățit-o rău, nu-i așa? mă întreabă o femeie cu halat alb, așezată pe marginea patului meu.

– Mă simt îngrozitor! spun eu.

– Îmi închipui, erai cât pe ce să te îneci în râu și ai fost scoasă ca prin minune de oamenii care se aflau în bar și care te-au văzut ieșind beată. Ți s-a făcut un masaj cardiac și apoi o spălătură gastrică, iar acum probabil că te simți ca și cum ar fi trecut peste tine un ditamai autotrenul, așa-i?

Dau din cap în semn de da.

– Am anunțat la tine acasă, a răspuns un băiat care s-a speriat atât de tare încât mă gândeam chiar să-i trimit o ambulanță și acum vine încoace, este soțul tău, cumva?

– Nu, este vecinul meu de apartament.

– Este foarte îngrijorat, să știi. Te las acum un pic singură, aștept rezultatele de la analizele tale și apoi, mai târziu, o să stăm de vorbă pe îndelete, bine?

Dau din cap iarăși în semn de da, ca o fetiță care a făcut o poznă tare urâtă.

– Apropo, ea este Izumu, infirmiera ta, spune femeia arătând spre fata japoneză de mai devreme, așa că dacă ai nevoie de ceva nu ezita s-o chemi.

Sunt atât de drăguți cu mine, că mă simt și mai vinovată.
O fi și vocația lor, dar de multă vreme nu m-am mai simțit atât de alintată, chiar dacă împrejurările de acum nu sunt dintre cele mai bune.

După circa zece minute intră în fugă Mark și Sandra.

– Ce s-a întâmplat? Ce ți-au făcut? Ni s-a spus că ai avut un accident! Doamne ce cămașă de noapte îngrozitoare! spune Mark.

Mă bombardează cu întrebări și mă îmbrățișează și mă sărută pe rând pe obraji și eu mă simt alunecând treptat în prăpastia rușinii.

Am procedat ca o puștoaică proastă care fuge de acasă pentru a atrage atenția celor din jur și nu lipsește mult s-o pătească urât de tot, iar pe urmă ia te uită ce tare i-am speriat pe toți.

Totul este atât de absurd acum că nu mi se pare posibil să fi făcut o neghiobie atât de mare, mai ales la vârsta mea.

– Dragii mei, încep eu să spun încercând să-mi înving amețeala, din adâncul sufletului vă cer iertare pentru ceea ce am făcut. Voi știți că pentru mine este o perioadă atât de plină de dezamăgiri și schimbări, încât aseară, când Sandra mi-a spus că plecați, am fost atât de disperată că am plecat de acasă, am luat metroul și am intrat într-un bar din Village, nici nu-mi mai amintesc în care, cu intenția precisă de a nu mă mai gândi la nimic.

Fac o pauză ca să beau puțină apă. Am în gură un gust oribil de metal coclit.

– Voi mă cunoașteți, nu sunt genul care să facă chestii inconștiente, dar mă simțeam atât de singură și deprimată că mi-aș fi dat un braț ca să nu mă mai simt așa. Edgar mi-a spus că nu se simte în stare să aibă o relație serioasă cu mine, doar ca să-și schimbe viața, apoi Sandra mă anunță că plecați la sfârșitul lunii, așa că din clipa aceea

m-am simțit părăsită... pierdută în pădure, nu știu cum să vă explic, eram îngrozită de ideea că mă voi pomeni singură.

– Și după aceea ce s-a întâmplat, vrea să știe Mark.

– Am intrat în barul acela și am comandat o votcă simplă, apoi alta și alta, numai când îmi aduc aminte îmi vine să-mi vărs mâțele. Asta până când totul a căpătat o dimensiune aiurea, ireală, ca și cum cea care suferea era altcineva, iar eu o priveam din exterior.

N-am idee cât am putut să beau, dar când m-am ridicat ca să merg la toaletă, mă țineam cu greu pe picioare și am ajuns acolo ținându-mă de tețghea. Apoi, ajungând înăuntru, m-am rezemat de chiuvetă și când am ridicat capul ca să mă privesc în oglindă eu... aproape că nu mă mai recunoșteam. Fardul mi se scurgea în dăre pe obraji, nu reușeam să-mi văd cât de cât limpede fața, eram speriată, am vomitat și eram atât de bleagă încât lacrimile îmi curgeau șiroaie și nu reușeam să le opresc.

Sandra mă privește cu blândețe și înțelegere. Marc, însă, are o mină serioasă.

– Mi-am amintit atunci că în poșetă aveam un flacon de Valium pe care-l țin pentru urgențe, doar că nu aveam nici cel mai mic autocontrol, am pierdut numărătoarea picăturilor și probabil că am turnat o doză de elefant în ultima votcă.

Nu râde nimeni.

– Am ieșit din local și în scurt timp am început să mă simt mai bine, relaxată, cu minte mai limpede. Gheara din stomac își slăbise strânsoarea. Nu mă mai durea nimic, eram fericită pentru voi și pentru Edgar și pentru mine. Mă simțeam atât de bine și seara era atât de răcoroasă și plăcută, așa că am coborât să mă așez pe malul râului. Îmi mai amintesc doar că brațele, picioarele, tot corpul nu mai răspundea la comenzi și că îmi era cumplit de somn.

Urmează câteva clipe de tăcere, încărcate de tensiune. În cele din urmă, Mark explodează.

– Dar ai devenit de-a dreptul cretină, Monica? spune Mark încruntat și pe un ton aspru. N-ai vrea să încetezi să te mai joci? Ai sărit de treizeci de ani de-acum, iar lumea, îmi pare rău că te dezamăgesc, nu se învâрте în jurul tău... Nu se învâрте în jurul nimănui. Ne aflăm cu toții aici ca să ne facem un rost și să trăim cu frustrările și durerile noastre și nu-i este ușor nimănui! Vrei să continui pe mai departe tot așa? Foarte bine, este alegerea ta, dar să știi că în felul acesta oamenii nu vor rămâne aproape de tine, pentru că, după ce te vor mângâia o vreme, vor obosi, pentru că își vor da seama că, în fond, nu-ți pasă câtuși de puțin de nimeni, în afară de mica ta lume vrăjită și tot ce vrei să faci în viață este să te văicărești că n-ai noroc, pentru că nu-ți place munca pe care o faci și nu ai un logodnic! Umblă puțin prin spitalul acesta nenorocit și privește în față adevărata durere. Te asigur că toți cei de aici ar vrea să-și schimbe viața cu a ta!

Și iese trântind ușa în urma lui.

Rămân singură cu Sandra, care mă privește cu o expresie serioasă.

– Este foarte furios, dar trebuie să înțelegi că ține tare mult la tine, așa cum, de altfel, țin și eu. Nu-ți bate joc de viața ta, dacă te-ai fi înecat, îți poți închipui ce durere ar fi fost în sufletul nostru, al tuturor? Și al familiei tale? Și de ce asta? Oamenii nu dispar ca să-ți facă în necaz. Ei fac niște alegeri, faci și tu niște alegeri și, cu siguranță, nu-i poți face fericiți pe toți, dar asta nu schimbă afecțiunea pentru persoanele pe care le iubești cu adevărat.

– Mi-e atât de rușine, și încep să plâng în hohote, în timp ce Sandra mă mângâie pe păr. Sunt îngrozitoare!

– Nu ești îngrozitoare, dar trebuie să te înveți neapărat să te bazezi mai mult pe tine însăși.

Izumi intră în cameră și spune, zâmbind.

– Gata, vizitele s-au terminat.

– Ne vedem mâine, Monica, dacă ai nevoie de ceva, sună-ne la orice oră.

Izumi îmi zâmbeste și se așază pe scaunul de lângă pat, întinzându-mi o batistă ca să-mi șterg lacrimile.

Am o vagă senzație că ar vrea să-mi spună ceva, dar așteaptă să apară ocazia potrivită.

– Trebuie să fii fericită acum pentru că ești într-un moment bun, îmi spune ea într-un mod cam sibilin, dar foarte solemn.

– Cum să fac ca să fiu fericită? spun eu, ștergându-mă la ochi. Le-am făcut necazuri prietenilor mei, nu știu cine sunt și nu știu ce vreau. Trezesc tuturor scârbă ca ființă umană.

– Tu ești o creație iubită a Universului pentru că ești unică și perfectă astfel. Orice hotărâre iei tu este perfectă pentru că este a ta. Viața este simplă, ajunge doar să deschizi ușa potrivită. Alege ușa potrivită și asupra ta se va revărsa un val de lucruri frumoase, pentru că în viața ta contezi numai tu, restul este opțiune. Scrie-ți tu propria poveste și trăiește-o cu iubire!

Izumi are o înțelepciune atât de simplă și senină încât mă molipsește și pe mine.

– Este foarte frumos ceea ce îmi spui.

– Valorează o sută de dolari!

Mai stau încă două zile în spital și mă conving din ce în ce mai mult că totul nu este deloc o simplă întâmplare.

Izumi are dreptate, eu sunt cea care scriu povestea mea și eu sunt cea care decide dacă s-o duc bine sau rău.

Nu are nici un rost și nu mă ajută cu nimic să dau vina pe lumea înconjurătoare, sunt o femeie (aproape) în deplină

posesie a propriilor facultăți mintale și în deplină sănătate și am într-adevăr toate atuurile ca să reușesc în viață.

Nu am curaj să-l pun la curent pe Edgar cu cele întâmplate, pentru că seamănă dramatic cu ceea ce i s-a întâmplat soției sale.

Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat rău, l-aș fi rănit de moarte.

Nu-mi dădusem seama de responsabilitățile pe care le aveam față de persoanele din jurul meu. Am încercat într-adevăr să atrag atenția asupra mea ca o puștoaică fără minte.

Intră Izumi care îmi spune:

– Au venit două persoane în vârstă care vor să te salute!

Doamne! Singurele persoane în vârstă pe care le cunosc aici sunt Miss H și Miss V pe care nici nu mi-a trecut prin minte să le anunț. Probabil că au sunat acasă, or fi indignate.

Intră clătinându-se pe picioare ca de obicei, ținându-se una de alta, în timp ce șoferul rămâne lângă ușă.

Mi-au adus flori, n-aș fi crezut că sunt capabile de un asemenea gest, credeam că mai degrabă mi-ar fi adus ceva de lucru în timp ce stau aici ca să nu pierd vremea, de genul argintăria de lustruit sau arhivele de pus în ordine!

– Nu are o mină prea bună! spune Miss H.

– Nu, așa este, și cămașa aceea de noapte nu-i vine bine deloc, adaugă Miss V.

– Și este și nepieptănată! observă Miss H.

Zâmbesc pentru că acesta este modul lor de a se îngrijora în privința mea și știu asta pentru că n-au mai luat mașina ca să meargă undeva de cel puțin treizeci de ani. Dacă au venit până aici și mi-au adus flori, înseamnă că țin la mine, chiar dacă n-ar fi în stare să recunoască vreodată.

– Când credeți că vă puteți întoarce la lucru? Sunt multe lucruri de făcut!

– O să mă întorc foarte curând, stați liniștite, asta dacă veți mai dori ca o nenorocită ca mine să lucreze în magazinul dumneavoastră!

– Ce întrebări sunt astea, sigur că o dorim, n-am mai avut asemenea emoții de la scandalul Watergate!

– Odihniți-vă acum, vă așteptăm săptămâna viitoare, spune Miss V, în timp ce Miss H aprobă, hârâind din gât. Dacă o aude cineva, o duc la izolare.

După ce mătușile ies, se întoarce Izumi. Ne privim una pe alta și izbucnim în râs, în timp ce sărmana Miss H continuă să tușească pe coridor și o auzim răstindu-se la cineva: „Nu mă atingeți, mă simt foarte bine!”.

– Știi, Izumi? Sunt încredințată că ai dreptate și că secretul stă în deschiderea ușii potrivite, doar că înainte de a o deschide pe cea potrivită, trebuie să le deschizi pe cele greșite, nu-i așa?

– Eu eram înainte balerină în Japonia, dar nu eram fericită, am muncit mult, dar nu era alegerea mea, era cea a părinților mei. Apoi, într-o zi, mi-am fracturat un picior pe când mă aflam în turneu aici, în America, și în spital am înțeles că voiam să mă fac infirmieră și aceea era ușa potrivită, de aceea ești acum într-un moment bun pentru că trebuie doar să simți în adâncul sufletului ce anume te poate face fericită.

– M-ar face fericită niște lucruri simple pe care poate că le am mai aproape decât aș crede, dar este ca și cum mi-ar fi teamă să le realizez – de fiecare dată când încep un lucru și sunt pe cale să-l finalizez, îl întrerup la jumătate.

– Poate că nu era momentul cel bun, voi cei din Occident vă grăbiți întotdeauna să aveți succes și nu așteptați niciodată momentul adevăratei maturizări.

– Ai dreptate, poate că momentul a sosit, dat fiind că viața mea este o adevărată pagină albă...

Mă externează din spital și mă îndrept spre ieșire într-un scaun cu rotile. Mă însoțește magica Izumi, cea atât de delicată.

Înainte de a ne despărți, o întreb cum se poate traduce în japoneză numele ei, Izumi, și ea îmi spune că înseamnă „fântână”.

– Da, așa zice că ți se potrivește, ești chiar ca un izvor de lumină și de înțelepciune, iar ea mă lămurește.

– Nu, este doar numele de alint dat de tatăl meu!

Mă urc într-un taxi și mă îndrept spre casă.

Îmi deschide Mark și mă îmbrățișează cu putere, iar eu adulfec imediat aroma de banane prăjite și de pui cu sos caramel care-mi place atât de mult și pe care l-a gătit Sandra.

M-am întors acasă și mă simt iubită cu adevărat de Univers, așa cum ar spune micuța japoneză. Acum trebuie doar să mă liniștesc și să aleg cu înțelepciune calea cea dreaptă.

Înainte de a mă apuca de lucru la roman, îmi citesc poșta electronică și găsesc două mesaje de la Edgar.

Ciao Monica,

este ora trei noaptea și nu reușesc să adorm.

Mă gândesc mereu la tine și la ceea ce am făcut împreună și mă simt un bărbat foarte prost și singur.

Mă aflu aici, în casa asta mare, goală și rece, unde n-a fost niciodată bucurie sau, poate, dacă a fost, eu eram prea ocupat ca să-mi dau seama de existența ei.

Nu vreau să fiu patetic, ba din contră, vreau s-o spun deschis, chiar vreau să fiu patetic!

Tu ai treizeci de ani sau ceva mai mult și ai toată viața înainte. Pe de o parte te invidiez pentru că așa vrea și eu să mă întorc în timp și să am din nou treizeci de ani, împreună cu

toată inconștienta și agitația de atunci, iar pe de altă parte dau înapoi în fața ideii de a mă pune din nou în discuție, după care mă gândesc că viața este una singură și că nu sunt decât un cretin.

Nu vreau să te rețin prea mult cu paranoia mea, am să-ți povestesc doar o întâmplare care te va face să râzi sigur.

Soții Miller au introdus acțiune de divorț pentru că David, în timpul lunii de miere, a înșelat-o pe Evelyn cu camerista de la hotel!

În familie nu se vorbește decât despre asta, te las să-ți imaginezi în ce fel, sper doar că n-o să-mi restituie cadoul!

Te sărut și te iubesc mult

Ed

Celălalt mesaj spune:

Nu credeam că am să primesc un răspuns în timp real, dar măcar înainte de sfârșitul anului, da!

În casa aceea, voi nu vă ascultați niciodată mesajele de pe robot?

Mă suni când te întorci, te rog? Sunt un bătrân îngrijorat!

Te sărut

Ed

Sărmanul! Acum înțelegi ce înseamnă să te cuprindă îngrijorarea, nu-i așa?

TREISPREZECE

Dragă Ed,

ai perfectă dreptate, sunt de neiertat.

Motivul pentru care nu ți-am răspuns este foarte serios și chiar dacă, în realitate, la început, nu voiam să-ți vorbesc absolut deloc despre el, cred totuși că este cinstit din partea mea să-ți spun ce s-a întâmplat.

Nu mă interesează cum și dacă mă vei judeca, am acționat într-un moment de mare tulburare și rătăcire și mi-am riscat serios viața, dar a fost o lecție de bază care m-a făcut să înțeleg cât de importantă este viața mea și câtă iubire este în jurul meu, chiar dacă nu-mi este arătată în maniera în care mă aștept eu.

Tu ai plecat, prietenii mei de aici vor pleca și ei la sfârșitul lunii, iar eu, pentru că eram prea marcată, m-am îmbătat și am luat prea mult Valium, apoi m-am dus să stau pe malul râului.

Te las pe tine să-ți imaginezi restul.

Am fost trei zile internată în spital și chiar dacă acum mă simt mai bine, simt că trebuie să-mi schimb radical atitudinea față de viața mea și de persoanele aflate în jurul meu.

Îmi dau seama că asta seamănă îngrozitor de mult cu ceea ce i s-a întâmplat soției tale, doar că, în cazul meu, cavaleria

a sosit mai devreme. Am rămas ca prin minune în viață și era corect ca tu să știi toate astea.

Îți cer să fii de acord cu o perioadă de tăcere și de reflecție fără termene.

Eu voi fi aici și voi căuta să cresc.

Pe curând

M.

După vreo două ore, în timp ce eram concentrată asupra scrisului, sună telefonul.

Este Edgar.

– Alo! Ce ai făcut, ai înnebunit? Voiai să te omori? Nu te credeam în stare de asemenea comportare de minoră fără minte...

Îl las să se descarce o vreme, a m impresia că-l aud pe Mark, apoi, la un moment dat, îl întrerup.

– Bun, gata, termină cu asta! Am deja destule „glasuri interioare” care îmi spun că sunt o imbecilă și nu mai am nevoie și de al tău. Tocmai de aceea ți-am cerut să păstrăm o perioadă de tăcere pentru că nu mai reușesc să suport nici un fel de presiune și acum, scuză-mă, lucram.

Și închid.

Sentimente de vinovăție sau nu, nu are dreptul să-mi facă morală ca un părinte.

Telefonul mai sună de două ori, dar nu răspund.

Tocmai când aveam nevoie de un pic de afecțiune...

Îmi trimite un mesaj care spune: „Iartă-mă, sunt un dobitoc, nu voiam să te atac astfel... dar... încearcă să înțelegi... sună-mă tu.”

Așa nu mă ajuți deloc, Ed.

Dorința de a mă strecura sub pleduri și să dau dracului totul este uriașă, dar vreau s-o înving și chiar dacă situația este cu adevărat grea, vreau s-o depășesc.

Am să termin cartea și am să i-o expediez prin e-mail, așa cum ne-am înțeles, fără a mai aduce vorba despre nimic altceva.

Telefonul sună iarăși. Să fie tot el?

Răspund.

Este Sam, nu l-am mai auzit de o viață.

Îmi spune că are o mare rugămintă la mine.

Pleacă într-o croazieră de două săptămâni cu Judith care încă nu și-a revenit după moartea lui Helen. Este foarte îngrijorat, speră că schimbarea aerului îi va face bine.

Mă roagă, dacă pot, să-i țin câinele în perioada asta.

Accept cu mare bucurie, mi-am dorit dintotdeauna un câine și în momentul acesta este foarte important să mă ocup de o altă ființă.

În aceeași după-amiază, apare Sam cu micul Help.

Sam arată foarte rău, a slăbit, este alb la păr, pare să nu fi dormit de o săptămână. Îmi spune că Judith a fost foarte afectată de moartea mamei sale și acum nu fac altceva decât să se certe. Speră s-o facă să mai uite în vacanța aceasta.

Două săptămâni de croazieră pe mările din Sud.

Dar n-ar fi loc și pentru mine?

Când Sam pleacă, Help rămâne cam dezorientat. Este trist, sărmanul micuț, se simte părăsit. Cât de bine îl înțeleg!

Îl duc în casă și îi dau imediat să mănânce, dar el rămâne într-un colțișor de lângă ușă, privindu-mă cu ochii săi mari și parcă plini de lacrimi. Atunci, mă așez lângă el și îi iau botișorul în căușul palmelor.

– Nu te teme, băiete, o să se întoarcă repede, o să ne simțim bine împreună, ai să vezi. Hai să facem o plimbare,

vrei? După câteva minute de nehotărâre și multe mângâieri, vine cu mine.

Îmi amintește de filmul *28 de zile* cu Sandra Bullock în care, la încheierea perioadei de dezintoxicare, la întrebarea: „Când voi fi în stare să iubesc pe cineva?”, psihanalistul răspunde: „Când vei ști să ai grijă de o plantă sau de un câțel”.

Nu mă așteptam să fie atât de greu să porți în lesă un câine, nu vrea deloc să mă asculte.

De ce ridică mereu piciorul la toți stâlpii, copacii și semafoarele și trage de curea ca și cum ar vrea să are un ogor? Apoi, cu numele lui cretin, când îl strig toată lumea se întoarce alarmată spre mine.

Nu mă amuză absolut deloc.

Of, Doamne, respir deja cu greutate, când oare ți se întorc stăpânii?

Fii cuminte, cățeluș, stai locului, lasă-l în pace pe câinele acela, nu vezi că este un rottweiler, tâmpit ce ești?

Dar lui nu-i pasă de nimic și ține morțiș să-l miroasă la fund. Celălalt nu apreciază cătuși de puțin așa ceva și imediat încearcă să-i ia gâtul!

Este sfârșitul lumii. Eu și stăpâna balaurului înfuriat începem să strigăm fiecare la animalul nostru, dar fără niciun efect.

Lesele se încurcă, câinii latră și noi urlăm ca niște apucate. Singura speranță este să-l eliberez, dar de îndată ce îl dezleg, o rupe la fugă, înspăimântat. Și eu după el!

Doamne, ce zi, și mai sunt alte paisprezece asemenea. Ajutați-mă să mă întorc în spital la Izumi!

Îl caut pe Help de două ceasuri, dar în cele din urmă îmi pierd și ultimele speranțe, așa că mă așez disperată pe bordura trotuarului, gândindu-mă la ce le-aș putea povesti stăpânilor săi.

Dar uite că fugarul se întoarce cu urechile blegi și cu coada între picioare. Pare să se căiască sincer, se așază și-mi dă laba.

– Ok, Help, îi spun eu. Gata, suntem din nou prieteni!

De când a apărut Help, viața mea s-a îmbunătățit simțitor.

Faptul că sunt răspunzătoare pentru cineva, să-l duc la plimbare, să-i dau de mâncare, să mă joc cu el, mă distrage în mare măsură de la gândurile mele.

Seara, în timp ce stau și scriu la calculator, el se tolănește pe pardoseală lângă scaunul meu, și apoi, când vine ora de culcare, ne bem laptele cald și îl chem în pat la mine. Știu că n-ar trebui să fac asta, dar de prea mult timp n-am mai dormit cu cineva în pat.

Încă nu l-am sunat pe Ed pentru că nu m-am simțit în stare.

Îi trimit mereu pagini din carte prin e-mail, el mi le retrimite corectate și la sfârșit scrie câteva rânduri ca să afle ce mai fac.

Eu îi răspund într-o manieră întotdeauna politicoasă, dar sunt detașată, nu vreau să mă trateze ca pe o sărmană bolnavă de nervi... aceea era soția sa și nu vreau să se simtă dator să se ocupe de mine din cauză că am făcut ceea ce am făcut.

Mark și Sandra și-au încheiat pregătirile și sunt gata de plecare.

Help este foarte agitat pentru că simte aerul unei schimbări și mă tem că toate aceste emoții s-ar putea să-i provoace în cele din urmă o cădere nervoasă.

Cine știe dacă n-or fi existând și câini alcoolici.

Modul în care decurg plimbările noastre se îmbunătățește mereu, Help mă ascultă tot mai mult, mi-ar plăcea să mă duc să alerg cu el prin Central Park, dar știu că ar fi o tragedie. Mi-l și închipui deja alergând în urmărirea porumbeilor.

Păcat, însă, părea atât de newyorkez.

Le-am întrebat pe mătuși dacă-l pot lua cu mine la magazin, dar ele îmi spun că este împotriva regulamentului – pe care ele însele l-au stabilit – așa că va trebui să-l las acasă în următoarele zile și mă tem că l-ar putea afecta singurătatea.

Să se fi născut, oare, în mine o fărâmbă de instinct matern?

Când ies de la slujbă, mă grăbesc să ajung acasă ca să-l plimb, iar el se bucură într-o mie de feluri. Mai frumos decât un om. Astea sunt adevăratele satisfacții.

Îi cumpăr ce găsesc mai bun, îl duc la cabinetele pentru toaletarea câinilor și, când iese de acolo duhnind puternic a parfum, mă simt foarte mândră de el.

Mark mă ia în râs și-mi spune „mama”. I-auzi cine vorbește!

L-a părăsit chiar și pe bărbatul vieții sale pentru a fi împreună cu fiica adoptivă.

Modurile în care putem iubi sunt fără număr, este suficient doar să-l alegem pe cel care ne aduce fericire.

Și, iată, vine ziua fatidică, prietenii mei pleacă.

Îmi închipuisem scena asta de zeci de ori, dar, Doamne, cât este de tristă.

Mark cară ultima valiză și aruncă rapid o privire în jur ca să vadă dacă n-a uitat ceva, apoi vine către mine.

Ne îmbrățișăm strâns și plângem, apoi mă privește și spune:

– Ce-o să mă fac eu fără copila mea?

– Să fii un tată bun, îmi promiți?

Mă îmbrățișează apoi și Sandra, iar momentul este absolut insuportabil.

S-a făcut atât de mare că ne este greu să ne strângem în brațe și ne vine să râdem.

– A fost așa de frumos să te cunosc, spune Sandra.

– Da, dar este atât de greu să te las să pleci... O să-mi lipsești.

– Îți iese foarte frumos în cărți, ți-am dat azi-dimineață, totul o să fie bine. Și știi și tu că nu este niciodată întâmplător ceea ce ni se întâmplă în viață, așa că, dacă ne-am întâlnit, un motiv există pentru asta și o să-l descoperim împreună.

– Îmi promiți?

– Îți bromit, miguța mea.

Ne îmbrățișăm toți trei și, cu lacrimi în ochi, Sandra începe să cânte cântecul nostru preferat: *Time after time*.

Este un adevărat rămas bun.

Ușa se închide în urma lor. Au plecat cu adevărat.

Casa se cufundă pe neașteptate în tăcere și tăcerea poate fi uneori asurzitoare.

Help mă privește nedumerit cu ochii săi mari și negri.

– Am rămas singuri, bătrâne, și peste puțin timp o să ne despărțim și noi doi. Dar nu trebuie să fim triști, asta face parte din viață, chiar dacă pentru mine este o constantă care se repetă într-adevăr prea des. Oamenii se întâlnesc, se cunosc, se despart și se reîntâlnesc, așa e viața, este imposibil să încerci să-i oprești mersul, trebuie să primești ceea ce îți aduce ea și să accepți totul așa cum este, înțelegi?

Doamne, vorbesc acum cu un câine!

PAISPREZECE

Dragă Ed,

a trecut ceva timp de când n-am dat un semn de viață și am făcut aceasta intenționat. A sosit acum momentul să-ți spun cu cea mai mare sinceritate cum stau lucrurile.

Când ai plecat, am suferit mult, nu-mi dădusem seama că eram atât de prinsă și, când n-ai mai fost lângă mine, am simțit un gol enorm.

N-am vrut să-ți spun asta mai înainte și bine am făcut pentru că deziluzia a fost mare.

La început te travestești în înger păzitor, frate mai mare, tată, prieten, logodnic perfect și bărbat al visurilor și după ce mi-ai răvășit toată viața – și te-ai culcat cu mine – ce faci? Reciclezi clasicul discurs al alergiei la relațiile serioase care nu ți-ar mai permite să admiți o „reacție de minoră” (citez textual).

La început m-am gândit să fac pe femeia „superioară”, cea căreia îi convin poveștile cu „să vedem ce-o să iasă” și mi-am spus că, dacă m-aș fi prefăcut a fi o femeie matură și emancipată, ai fi sfârșit prin a trăi alături de mine. Dar nu asta îmi doresc și nu am nicio intenție să mă ascund în spatele unor tactici de doi bani, pentru că sunt o persoană serioasă și vreau, mai mult, merit, o relație serioasă și, fie că îți place, fie

că nu, sunt îndrăgostită de tine și îți iubesc mai ales defectele și slăbiciunile, iar dacă lucrul acesta este prea greu de suportat pentru tine, atunci relațiile dintre noi vor fi exclusiv personale și mi-aș dori ca ele să fie cu adevărat scurte.

Dacă, însă, te hotărăști să-ți miști fundul din starea ta de apatie, atunci mai putem discuta și îți promit că, în ceea ce mă privește, voi încerca din răputeri să fac să funcționeze această relație.

Dat fiind că sunt o doamnă, am să-ți dau, în orice caz, timp să reflectezi.

Te iubesc,

M.

Uff!

A fost mai obositor decât dacă i-aș fi spus toate astea la telefon, dar faptul că am pus totul pe tapet mi-a făcut foarte bine.

Am ținut seamă și de ideea că n-am să mai vorbesc niciodată cu el, dar am făcut o promisiune față de mine însămi și vreau să mi-o respect.

Dacă nu mai vreau să fiu doar o fărâmitură și-mi doresc o poveste de dragoste demnă de acest nume, numai eu pot fi cea care să facă asta.

Nu-i așa, Help?

Sunt pe cale să devin o nebună...

Ok, admit, este prima zi din noua mea viață, dar încă nu mă simt în largul meu. Este, într-un fel, ca și cum aș avea permis de conducere de numai câteva zile.

Având în vedere diferența de fus orar, Edgar probabil că a citit mesajul meu când la noi era ora cinci dimineața, prin urmare, acum când este nouă...

Să lăsăm ca pacea să domnească în sufletele noastre, de-acum bomba a fost amorsată, nu-mi mai rămâne decât să aștept reacția.

Vechea Monica ar fi stat lipită de calculator în așteptarea unor noi mesaje, dar dacă există lecție pe care am învățat-o deja, este aceea că ești pe deplin răspunzător de faptele tale.

Fac ceva ce n-am mai făcut de câteva secole: îl sun pe tatăl meu.

Este incredibil de prietenos, îmi pune o mulțime de întrebări, mă întreabă când mă întorc acasă, îmi spune că îmi simte lipsa și că toată lumea întreabă de mine.

Îi povestesc despre cartea pe care o voi publica în curând, trecând sub tăcere, din respect, toate dedesubturile relației mele cu editorul, iar el îmi spune că nu se îndoia de succesul copilei lui.

Dacă ar afla de poznele pe care le-am făcut în aceste ultime luni, nu cred că ar mai fi la fel de mândru, dar un lucru este sigur: îmi doresc foarte mult să mă întorc acasă.

Îmi petrec ziua făcând curățenia de primăvară, lucru pe care l-am detestat dintotdeauna, dar care acum mi se pare foarte relaxant, cu puțin jazz ca fundal sonor discret. La urma urmelor, astfel nici nu mă mai simt atât de singură.

Help a devenit ascultător ca un mieluşel. Am descoperit că dacă pronunț tare cuvântul „rottweiler”, îl apucă o criză de panică.

Seara, după plimbare, mă duc să verific poșta electronică și constat că Ed n-a dat niciun semn de viață.

Așa cum era previzibil.

Mă simt îngrozitor, recunosc asta. Dar simt că am acționat într-o manieră adecvată, în unica manieră care îmi putea apăra sentimentele. Dacă el a fugit, asta înseamnă că nu era omul potrivit.

Păcat, pentru că dacă mă gândesc la toate lucrurile frumoase pe care le-am făcut împreună, cinele, sporovăielile, nunta, călătoria la Cornish, parcă simt un junghi în inimă.

Am bătut câmpii atât de mult în ultima vreme, despre cum ar fi fost să trăiesc lângă el, să împărțim lucrurile de fiecare zi, cele frumoase și cele urâte, să gătim împreună, să călătorim, să ne cumpărăm un câine – asta este o adevărată obligație! – și, apoi, cine știe... să avem niște copii?

În fond, el era bărbatul „care râde de aceleași lucruri de care râd și eu”, ca să-l cităm pe Salinger.

Dacă noi, ființele umane, plătim pentru acțiunile noastre urâte, mă întreb din ce rațiune Domnul uită câteodată să șteargă unele din cele deja plătite, de pe lista mea, și continuă să mi le pună în seamă!

M-am întors la slujbă și era logic să fiu supravegheată cu atenție ca o deținută eliberată pe cautiune.

Nu știu dacă au înțeles exact dinamica „incidentului” pentru că Miss H cred că m-a întrebat de vreo opt sute de ori de ce mă aflam în spital, iar eu i-am oferit cam zece versiuni diferite: hepatită, apendicită, monturi, lepră și scolioză.

Ce frumos este să mă întorc aici sau mai bine zis ce frumos este să te întorci la viață.

Două sunt ființele la care mă gândesc fără încetare, câinele și Ed fugarul.

Ce au în comun? Faptul că niciunul dintre cei doi, dacă îi spun ceva, nu-mi răspunde!

Au trecut trei zile și de-acum mă tem că n-o să mai dea vreun semn de viață.

Ceea ce mă încurcă este faptul că, deși mai lipsesc puține pagini până la finalul romanului, trebuie în orice caz să comunicăm și el știe asta foarte bine.

Dacă are de gând să-mi facă o porcărie de genul să mă lase baltă la jumătatea drumului, după toate visurile pe care mi le-am făcut, atunci merită să rămână singur cu maică-sa.

Cred că nu există o sentință mai rea pentru un bărbat.

Mă întorc acasă și descopăr, cu bucuria unei proaspete mămici, că bebelușul meu cel păros a făcut caca peste tot în salon.

Putea să facă în pat, dar el a făcut doar pe jos în salon. Ce mult mă iubește!

Mark mi-a lăsat faimoasa eșarfă de la Prada ca să i-o înapoiez mamei sale căreia nici măcar nu i-a spus că pleca; va cădea în sarcina mea să fac asta.

Va fi absolut ultimul lucru pe care îl voi face înainte de a pleca de aici.

Îl duc pe Help la veterinar pentru că nu se simte bine și doctorul îmi recomandă niște picături pe care trebuie să i le dau din patru în patru ore. Doctorul ar fi tentat să-mi recomande și mie niște picături, luându-se după felul în care mă agit, dar el nu poate înțelege cât de grijulie poate fi o mamă italiancă.

Potrivesc deșteptătorul la patru dimineața și după aceea somnul mă părăsește definitiv. Dau drumul la televizor, încep să citesc și, inevitabil, încep să mă gândesc, așa că mă hotărâsc să văd dacă am mesaje.

Poate că o fi fost o simplă întâmplare, dar mesajul care pâlpâie în fața ochilor mei încercănați a fost trimis chiar în clipa aceea și spune:

Când ai să vii să stai aici? Ed

Emoția este atât de puternică încât mă năpădește o sudoare rece.

Apuc receptorul telefonului și îl sun. Îmi răspunde încă de la primul apel – he! he! va să zică aștepta!

– Mă mai vrei după tot ce s-a întâmplat? spun eu.

– Nu-mi vine să cred, ești într-adevăr tu? Dar acolo la tine este ora cinci!

– Puterea iubirii!

– Ei bine, te simți în stare să vii aici și să trăiești cu bărbatul care te-a sedus și abandonat?

– Niciodată nu este o idee bună să urmezi un bărbat, dar aş veni doar ca să-mi văd de munca la care am visat întotdeauna.

– Ce femeie înțeleaptă ai devenit, în orice caz, aici munca n-o să-ți lipsească, sunt șase camere de curățat, de spălat rufe, de gătit...

– Ce misogin nenorocit! Eu n u m ă refeream la munca asta.

– Glumesc! Am să-ți spun, însă, că un prieten de-al meu care conduce o televiziune locală s-a gândit că *Grădina foștilor* ar putea deveni un talk show excelent, eventual cu niște ex ai unor personaje cunoscute, iar tu ai putea fi coautoare, de exemplu.

– Nu cumva și asta-i o glumă?

– Nu, nu, ți-o spun foarte serios!

– Știi că reușești întotdeauna să mă prinzi pe picior greșit?

– Știu.

– Și știi că ard de nerăbdare să te revăd?

– Dar tu știi că te iubesc?

– Nu, asta n-o știam!

– Acum ai aflat!

– Iar m-ai prins pe picior greșit!

Și, în sfârșit, plec și eu.

Stau în salon și aștept taxiul care mă va duce la aeroport, iar la gât am eșarfa pe care i-o voi înapoia, făcând un mic ocol, mamei lui Mark.

El și Sandra se simt foarte bine, au făcut cu adevărat alegerea cea mai bună să plece acolo și vor fi într-adevăr fericiți.

Sam a venit să și-l ia pe Help și mi-a fost foarte greu să mă despart de el, aș putea jura că a plâns. Eu una am plâns.

Mătușile m-au mirat mai mult decât oricine pentru că au fost cu adevărat neplăcut surprinse de plecarea mea destul de neașteptată.

Se gândeau să-mi facă o mărire simbolică de salariu, circa douăzeci și cinci de dolari, .. mai că eram tentată să rămân!

După aceea m-au îmbrățișat și mi-au dăruit o camee veche, rămasă tot de la mama lor.

În primul rând mă voi întoarce în Italia ca să-i văd pe ai mei și, peste câteva săptămâni, am să plec la Edinburgh unde în sfârșit am să încep o nouă viață care pare foarte stabilă încă de la început.

Abia aștept să încep această aventură.

Și dacă sunt trandafiri, vor înflori.

Una peste alta, bilanțul este, hotărât lucru, pozitiv. Ai să-mi lipsești, New York!

Sosește taxiul.

Duc afară valizele și arunc o ultimă privire asupra casei.

Parcă a trecut deja un secol de când aici era un continuu du-te-vino de lume.

N-am să uit niciodată asta.

Închid ușa.

Sună telefonul!

Fir-ar să fie!

Taximetristul îmi face semn că suntem în întârziere, dar s-ar putea să fie ceva important. Intru alergând în casă și răspund.

– Alo, Monica? Sunt David.

Federica Bosco a răspuns cu amabilitate câtorva întrebări adresate de dl. Radu Gâdei, traducătorul cărții

R.G: Ați trăit într-adevăr mai mult timp în Statele Unite? V-ați aflat într-o situație socială similară cu aceea a personajului din cartea dvs.? (dependentă de un venit modest, amenințată cu expulzarea în caz de șomaj etc.)

F.B. N-am trăit mult timp în Statele Unite, dar am lucrat mulți ani în străinătate pentru Club Mediteranée.

Statele Unite și mai precis New York reprezentau pentru mine libertatea de care nu m-am putut bucura în tinerețe. Îmi petreceam zilele privind la *Vor fi faimoși* (Fame) și visând să pot dansa și cânta, liberă să mă exprim, dar tatăl meu, un om de modă veche nu mă lăsa aproape niciodată să ies din casă.

Am simțit nevoia unei evadări și nu mi-o puteam împlini în alt fel, decât doar visând cu ochii deschiși.

Plecând de acasă la nouăsprezece ani, am avut o mulțime de slujbe ca să mă pot întreține singură și am trecut prin multe momente grele, foarte neplăcute, atât din punct de vedere economic, cât și personal.

Când am scris *Îmi placi la nebunie* nu fusesem încă niciodată la New York și mi-am propus ca, dacă mi se va publica această carte, să plec acolo chiar dacă ar fi fost să câștig doar un euro.

Așa a fost și, de aceea, cea de-a treia parte a aventurilor Monicăi este din nou plasată la New York: voiam să aduc o contribuție și mai adevărată la cunoașterea acestui oraș extraordinar.

R.G. Ați putea să faceți o comparație între modul de viață american și cel european?

F.B. America este o țară mare, plină de contradicții. Libertatea care credeam că există acolo, în realitate este destul de artificială: ești liber, dar între anumite limite foarte restrânse, dar este și țara tuturor posibilităților pentru cine își dorește într-adevăr să realizeze ceva, așa încât dacă ești bun mergi înainte chiar dacă nu ești „fiul lui...”, iar alegerea lui Obama a fost o dovadă în acest sens.

Oamenii au drepturi, libertate de gândire și un puternic sentiment patriotic, nu numai îndatorii și ipocrizie ca aici, în Italia.

Să luăm ca exemplu acel „Chiklit”, genul de romane ca al meu sau ca al lui Kinsella, care în Italia sunt considerate de rangul B (ca să nu spunem mai rău chiar), literatură pentru femeiuști plictisite!!

În Statele Unite este un gen lăudat și respectat așa cum este normal să se întâmple pentru că romanele respective nu au nimic în comun cu Harmony, ci sunt doar oglinda unei generații care își dorește să iubească, nu numai să-și facă o carieră într-o societate dificilă și tulbure ca a noastră.

R.G. Cum credeți că ar decurge o experiență similară cu a personajului dvs., dar în sens invers, adică a unei tinere americane care alege să trăiască și să muncească pe termen lung într-o țară din UE?

F.B. După cum spuneam, americanii au un puternic sentiment al patriotismului, sunt plini de calitate și se simt protejați de țara lor, fiind foarte mândri de aceasta.

Cei care vin în Italia se îndrăgostesc imediat de cultura imensă, de climă și de bucătărie, adică atunci când se simt cu adevărat în vacanță! Dar mai apoi, când trăiești aici și

te ciocnești în fiecare zi de birocrația și de mentalitatea provincială, țara aceasta își pierde mult din farmecul inițial.

Dar eu vorbesc despre Italia, Europa este altceva: Olanda, Germania, Franța sunt țări mult mai civilizate atât din punct de vedere politic, cât și cultural sau economic.

Am impresia că toate astea se văd foarte bine și la televizor!

R.G. Viitoarea dvs. carte, anunțată ca o continuare a celei de față, va exprima un verdict în ceea ce privește deosebirea dintre cele două filosofii de viață, americană și europeană, sau se va păstra într-o lume impregnată de nostalgia marilor actori de cinema, a marilor scriitori americani?

F.B. Sunt două continuări ale poveștii Monicăi care nu au apărut încă la voi, în a doua ea va trăi în Scoția, iar în a treia din nou la New York.

Nu am vrut să le aduc în Italia pentru că asta nu mă putea face să visez. Îmi place mult de tot cinematografia americană, iar comediiile lui Blake Edwards, Cukor și Billy Wilder sunt pentru mine ca un fel de tribut.

Noi am fost puternici prin neorealism, dar după aceea ne-am pierdut pe drum.

R.G. Ce credeți că aveți sau v-ați dori să aveți în comun cu J.D. Salinger?

F.B. Cu siguranță, am în comun cu el o anumită înclinație pentru discreție, nu-mi place să mă duc la emisiunile de televiziune și îmi apăr cu îndârjire viața privată, iar în interviuri nu apar niciodată așa cum ești cu adevărat.

Desigur, mi-ar fi plăcut tare mult să mă aranjez financiar pentru toată viața cu un singur best-seller!!!

Extrase din presă

„*Un tren de frișcă* din vremurile noastre, în tonuri mai ușoare, în orice caz, simpatic și cu aspirații clare către marele ecran.”

Sergio Pent, *Tuttolibri*

„Avem, în sfârșit, un roman italianesc hazliu, foarte bine scris, subtil, cult și în același timp popular.”

Enrico Vanzina, *Il Messaggero*

„Un eveniment editorial care trezește și interesul cinematografiei.”

Il Giornale

„A apărut o Bridget Jones în manieră italiană.”

Il Mattino

„A demonstrat fără îndoială că debuturile-bombă nu au loc doar peste ocean.”

Elle

„Încăpățânată și strălucitoare, cam trăsnită ca toate femeile romantice de treizeci de ani.”

Gioia

Federica Bosco
ÎMI PLACI LA NEBUNIE

Monica are treizeci și unu de ani, trăiește la New York și este... iremediabil singură!

Lucrează pentru două fete bătrâne, într-un magazin de stofe scumpe, dar visul său este să devină scriitoare, aidoma lui Salinger, un autor pentru care a făcut o adevărată pasiune.

Locuiește în același apartament cu o cântăreață de culoare pasionată de astrologie și cu un gay care ar vrea să adopte un copil, iar toate întâlnirile cu lumina stinsă pe care prietenii săi le organizează se sfârșesc întotdeauna prin adevărate dezastre sentimentale.

Cel puțin până când...

Un roman proaspăt și ironic ce adaugă unui stil spumos o nuanță de lejeritate specific feminină: (ne)fericirile Monicai vă vor plăcea la nebunie.

Federica Bosco trăiește la Florența. A lucrat ca ghid turistic și timp de cinci ani a colindat lumea. Îndrăgostită nebunește de Statele Unite, este mare amatoare de tv, cinema și muzică gospel.

Visează să devină bogată și faimoasă ca autoarea *Jurnalului lui Bridget Jones*, Helen Fielding.

Îmi plac la nebunie, romanul său de debut, a avut un mare succes de public și de critică: deja tradus în Germania și Spania, va fi transpus și pe marile ecrane.

Îmi plac la nebunie

9 789737 242051

16.49 Lei

9 789737 242051